

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ΟΥ}
ΑΡ. 2

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Κάθε Κυρία έχει το
ιδιόρρυθμο έντε λ' ως
προσωπικό της κτέ-
νισμα, χάρις εις την
έντυλασιόν διαρκείας.

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

Méven ή ondulation Permanente

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

σας εξασφαλίζει:
Την ωραιότητα, την άντοχην και πρό παντός την ασφάλειαν των μαλλιών σας.
Δέν σας τ' ακαίει, δέν σας τ' αγγιεύει, δέν σας τ' αποκρίσει.

Σας τ' διατηρεί μαλακά, γυαλιστερά, ωραιότατα.
Έχετε πάντοτε έμπιστοσύνη εις τ' όνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

παντός είδους χρολόγια, παλαιά άσσημα,
εικόνες Βυζαντινές, άγοράζω με άνωτέ-
ρας τιμής όλων των άλλων καταστη-
μάτων.

Όστις μ' ας πωλήσει τ' χρυσόν χρολόγιόν του, αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του εις νικελίνα κάσα.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ώρολογοποιός — Χρυσοχόος

Ευπόλιδος και 'Αθηνάς 56, Έναντι Δη-
μοτικού Θεάτρου.

Θάυμα κομψότητας

τά

ΚΑΠΕΛΛΑ ΜΑΣ

Τιμ'αι λογικαι

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εδαγγελιστριάς)

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Όχι πλέον ά-
σχημα μαύρα
στιγμάκια

όυτε ρυτίδες ά-
φειλόμεναι εις
την κούρασιν

Σ' αυτά άκριβώς τ' α τρία προσώπου σας παρουσιάζονται τα αλ' άτέλεια της επιδερμίδος. σφαιται μελέται άπελάττησαν δ' α ναίκα μπορεί τώρα ν' άλευκαί-
κώση και εξωράτση εύκολα τη-
μίδα της κάμνοντας άπλως η-
θημερινώς της κρέμας Τοκαλά-
χρώματος (μη λιπαρά). Περι-
σερή κρέμα και ελαιόλαδον, άφ-
τα προηγουμένως, συνδυασμένα
πικνές ούσιες πού λευκαίνουν
νον. Διαποτίζει στιγμιαίως, κ-
νει τόν έρεθισμόν των αδένων
δερμίδος και συστέλλει τούς δε-
νους πόρους. Τά μαύρα στιγμά-
ονται και εξαφανίζονται. Αλ' α
προσερχόμενα εκ της κοπώσεως
φονται από την κρώτην χρησιμ-
Διατρεί την ζσηροτέρα επιδερ-
μιά λεπτή δροσιά. 'Αφαιρεί την
δα της ελαιώδους και λιπαράς
δος. Αύτη ή νέα κρέμα Τοκαλά-
ματος λευκού, σπολίζει γρήγορα
πιδερμίδα με μιά άμορφοιά και
σιά νέα και άπερίγραπτη και
τρόπο έντελώς μοναδικό.

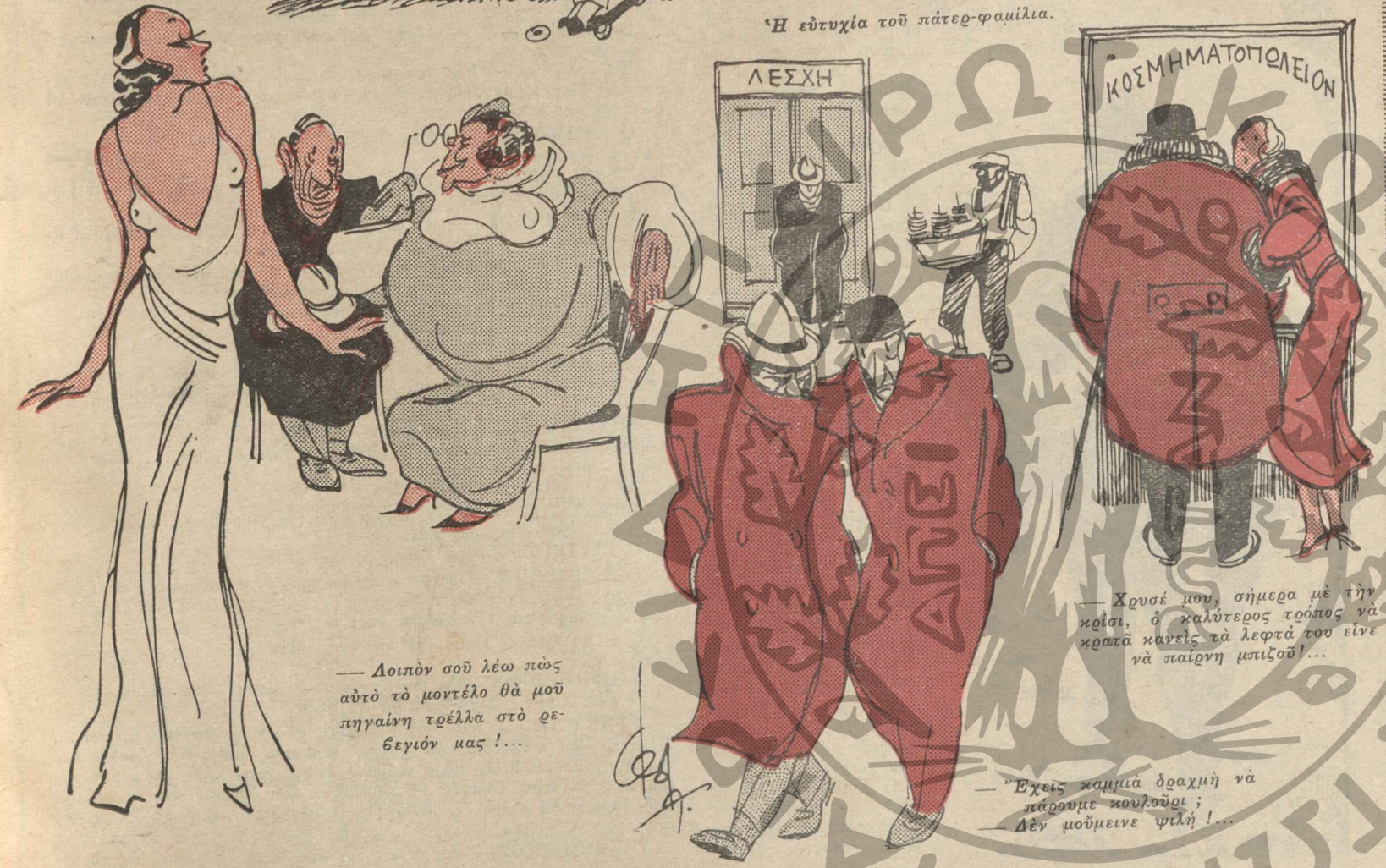
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΛΑΤΩΝ 109, ΕΝ ΑΤΟΝΙ ΒΑΝΕΣΙΣΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΧΑΡΕΣ !

— Σεχάσαμε, καύμενε, ν' ά πάρουμε
κάτι και γιά τή μαμά...

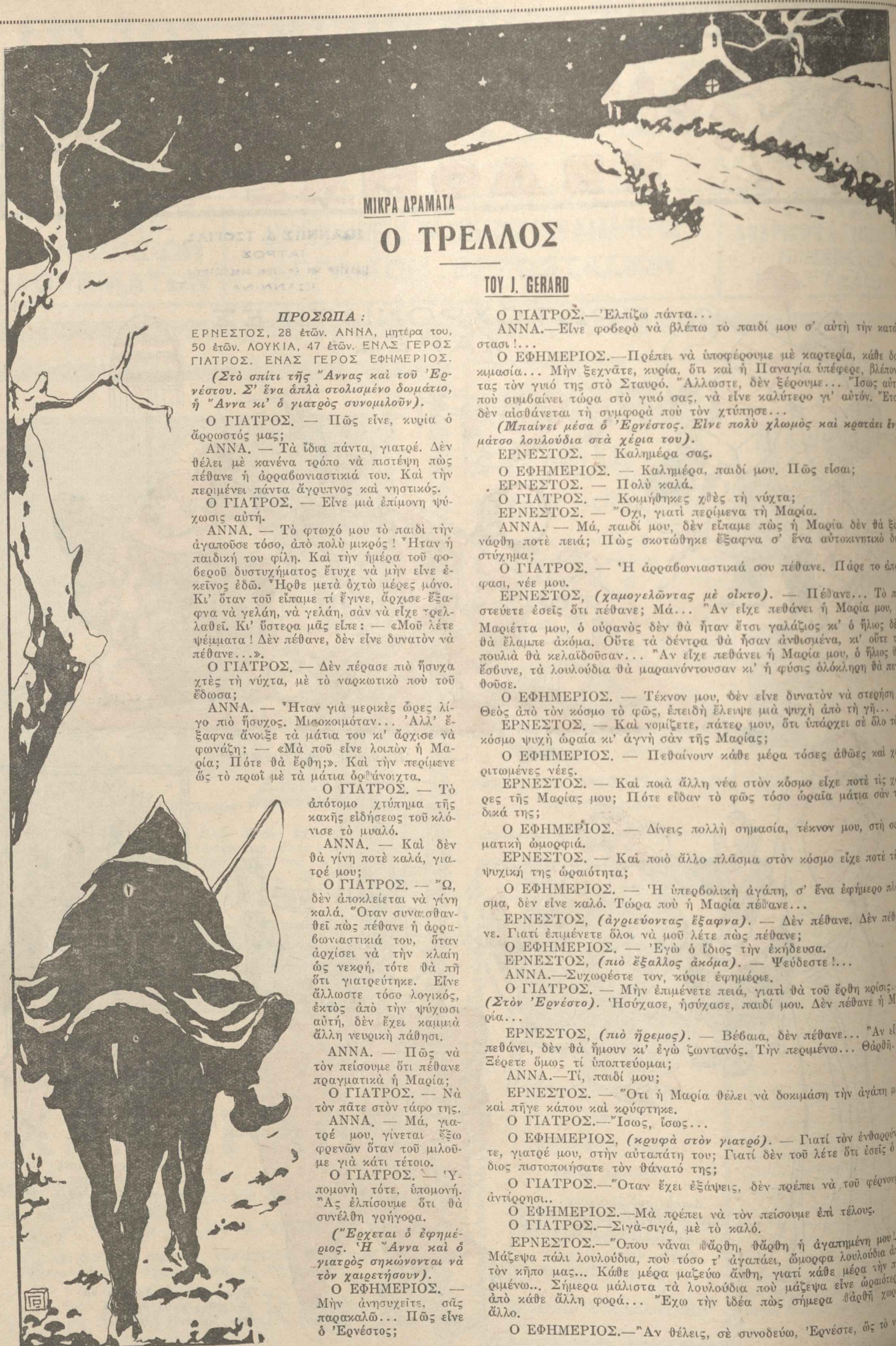
Ή εύτυχία του πάτερ-φάμιλια.

— Δοκίμν σου λέω πώς
αυτό τ' ό μοντέλο θ' ά μού
πληγάιν τρέλλα στο γε-
δεγμόν μας !...

— Χρυσέ μου, σήμερα με την
κρίσι, ή καλύτερος τρόπος γιά
κράτά καρτίς τ' ά λεφτά του είνε
ν' ά παίρνει μαιζού !...

— Έχεις καμία δραχμή ν' ά
πάρουμε κουλούρι ;
Δέν μούμινε φίλή !...

ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

ΤΟΥ J. GERARD

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, 28 ετών. ΑΝΝΑ, μητέρα του, 50 ετών. ΛΟΥΚΙΑ, 47 ετών. ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ. ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ.

(Στο σπίτι της Άννας και του Έρνεστου. Σ' ένα απλό στολισμένο δωμάτιο, ή Άννα κι' ο γιατρός συνομιλούν).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πώς είναι, κυρία ό άρρωστός μας;

ΑΝΝΑ. — Τά ίδια πάντα, γιατρέ. Δεν θέλει με κανένα τρόπο να πιστέψει πως πέθανε ή άρραβωνιαστικά του. Και την περιμένει πάντα άγρυπνος και νηστικός.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Είναι μία επίμονη ψύχωση αυτή.

ΑΝΝΑ. — Τό φτωχό μου τό παιδί την άγαπούσε τόσο, από πολύ μικρός ! Ήταν ή παιδική του φίλη. Καί την ήμερα του φοβερού δυστυχήματος έτυχε να μην είναι εκείνος έδω. Ήρθε μετά όχτώ μέρες μόνο. Κι' όταν του είπαμε τί έγινε, άρχισε έξαφνα να γελάει, να γελάει, σαν να είχε τρελαθεί. Κι' ύστερα μάζ είπε : — «Μου λέτε ψέμματα ! Δεν πέθανε, δεν είναι δυνατόν να πέθανε...»

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Δεν πέρασε πύ ήσυχια χτές τη νύχτα, με τό νευρωτικό πού του έδωσα;

ΑΝΝΑ. — Ήταν γιά μερικώς ώρες λίγο πύ ήσυχος. Μισοκοιμόταν... Άλλ' έξαφνα άνοιξε τά μάτια του κι' άρχισε να φωνάζει : — «Μά πού είναι λοιπόν ή Μαρία; Πότε θα έρθει». Καί την περιέμενε ως τό πρωί με τά μάτια δοκίμοιχα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τό άπότομο χτύπημα της κακής είδήσεως του κλότισε τό μυαλό.

ΑΝΝΑ. — Καί δεν θα γίνει ποτέ καλά, γιατρέ μου;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ω, δεν αποκλείεται να γίνει καλά. Όταν συνάσθαινει πώς πέθανε ή άρραβωνιαστικά του, όταν άρχισει να την κλαίει ως νεκρή, τότε θα πύ ότι γιατρεύτηκε. Είναι άλλωστε τόσο λογικός, εκτός από την ψύχωση αυτή, δεν έχει καμιά άλλη νευρική πάθηση.

ΑΝΝΑ. — Πώς να τον πείσουμε ότι πέθανε πραγματικά ή Μαρία;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Να τον πάτε στον τάφο της.

ΑΝΝΑ. — Μά, γιατρέ μου, γίνεται έξω φρενών όταν του μιλούμε γιά κάτι τέτοιο.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ύπομονή τότε, ύπομονή. Άς έλπίσουμε ότι θα συνέλθει γρήγορα.

(Έρχεται ό εφημέριος. Ή Άννα και ό γιατρός σηκώνονται να τον χαιρετήσουν).

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Μην άνησυχείτε, σάς παρακαλώ... Πώς είναι ό Έρνέστος;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έλπιζω πάντα...

ΑΝΝΑ. — Είναι φοβερό να βλέπω τό παιδί μου σ' αυτή την κατάσταση !...

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Πρέπει να ύποφέρουμε με καρτερία, κάθε δοκιμασία... Μην ξεχνάτε, κυρία, ότι καί ή Παναγία ύπέφερε, βλέποντας τον γιό της στό Στανφό. Άλλωστε, δεν ξεχούμε... Ίσως αυτό πού συμβαίνει τώρα στό γιό σας, να είναι καλύτερο γι' αυτόν. Έτσι δεν αισθάνεται τη συμφορά πού τον χτύπησε...

(Μπαίνει μέσα ό Έρνέστος. Είναι πολύ χλωμός και κρατά ένα μάτσο λουλούδια στά χέρια του).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Καλημέρα σας.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Καλημέρα, παιδί μου. Πώς είσαι;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Πολύ καλά.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Κοιμήθηκες χθές τη νύχτα;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Όχι, γιατί περίμενα τη Μαρία.

ΑΝΝΑ. — Μά, παιδί μου, δεν είπαμε πως ή Μαρία δεν θα ξαναέρθει ποτέ πειά; Πώς σκοτώθηκε έξαφνα σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ή άρραβωνιαστικά σου πέθανε. Πάρε τό άπόφασι, νέε μου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (χαμογελώντας με όΙΚτο). — Πέθανε... Τό πιστεύετε έσείς ότι πέθανε; Μά... Άν είχε πέθανει ή Μαρία μου, ή Μαριέττα μου, ό ούρανός δεν θα ήταν έτσι γαλάζιος κι' ό ήλιος δεν θα έλαμπε ακόμα. Ούτε τά δέντρα θα ήταν άνθισμένα, κι' ούτε τά πουλιά θα κελαϊδούσαν... Άν είχε πέθανει ή Μαρία μου, ό ήλιος θα έσβηνε, τά λουλούδια θα μαρνανόντουσαν κι' ή φύσις όλόκληρη θα πεθούσε.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Τέκνον μου, φέινε είναι δυνατόν να στερήσθ ό Θεός από τον κόσμο τό φώς, επειδή έλειψε μία ψυχή από τη γή...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Καί νομίζετε, πάτερ μου, ότι υπάρχει σε όλο τον κόσμο ψυχή ώραία κι' άγνή σαν της Μαρίας;

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Πειθαίνουν κάθε μέρα τόσες άθώες και χωριτωμένες νέες.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Καί ποιά άλλη νέα στον κόσμο είχε ποτέ τις χάρες της Μαρίας μου; Πότε είδαν τό φώς τόσο ώραία μάτια σαν τά δικά της;

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Δίνεις πολλή σημασία, τέκνον μου, στηωματική όμορφιά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Καί ποιά άλλο πλάσμα στον κόσμο είχε ποτέ την ψυχική της ωραιότητα;

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Ή ύπερβολική άγάπη, σ' ένα έφήμερο πλάσμα, δεν είναι καλό. Τώρα πού ή Μαρία πέθανε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (άγριεύοντας έξαφνα). — Δεν πέθανε. Δεν πέθανε. Γιατί έπιμένετε όλοι να μου λέτε πως πέθανε;

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Έγώ ό ίδιος την εκήδευνα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (πύ έξαλλος ακόμα). — Ψεύδεστε !...

ΑΝΝΑ. — Συχωρέστε τον, κύριε εφημέριε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μην έπιμένετε πειά, γιατί θα του έρθει κρίσις... (Στον Έρνέστο). Ήσυχασε, ήσυχασε, παιδί μου. Δεν πέθανε ή Μαρία...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (πύ ήρεμος). — Βέβαια, δεν πέθανε... Άν είχε πέθανει, δεν θα ήμουν κι' εγώ ζωντανός. Την περιμένω... Θάρδη... Ξερέτε όμως τί ύποπτεύωμαι;

ΑΝΝΑ. — Τί, παιδί μου;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ότι ή Μαρία θέλει να δοκιμάσει την άγάπη μου και πήγε κάπου και κούρτησε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ίσως, ίσως...

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ, (κρυφά στον γιατρό). — Γιατί τον ένθαρρυνε, γιατρέ μου, στην αυταπάτη του; Γιατί δεν του λέτε ότι έσείς ό ίδιος πιστοποιήσατε τον θάνατό της;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Όταν έχει έξάρσεις, δεν πρέπει να του φέρνουμε αντίρρηση...

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Μά πρέπει να τον πείσουμε επ' τέλους.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Σιγά-σιγά, με τό καλό.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Όπου νάναι θάρδη, θάρδη ή άγαπημένη μου !...

Μάζεφα πάλι λουλούδια, πού τόσο γ' άγαπάει, όμορφα λουλούδια από τον κήπο μας... Κάθε μέρα μαζεύω άνθη, γιατί κάθε μέρα την περιμένω... Σήμερα μάλιστα τά λουλούδια πού μάζεψα είναι ώραίτερα από κάθε άλλη φορά... Έχω την ιδέα πως σήμερα θάρδη χωρίς άλλο.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Άν θέλεις, σε συνοδεύω, Έρνέστο, ως τό νε

κροταφείο.
ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Γιατί στό νεκροταφείο ;
Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ. — Γιά να πάμε εντά τά ώραία λουλούδια στον τάφο της Μαρίας.
ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είναι παράξενο, κύριε εφημέριε, πως έσείς ένας άνθρωπος του Θεού, λέτε τόσο σκληρά άσπεια.
ΑΝΝΑ. — Δεν είναι άσπεια, παιδί μου. Είναι άληθινά...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είναι φοβερό πως κι' εσύ, μητέρα μου, συμμετέχεις σ' αυτήν την άπαισία συνωμοσία. Γιατί, άλήθεια, καθώς βλέπω, έχετε συνωμοτήσει όλοι έναντιον μου. Τί κακό σας έκανα λοιπόν γιά να θέλετε να μάζ πεθάνετε την Μαρία κι' εμένα; Μά δεν περιφύγετε... Σας συγχωρώ... Σας συγχωρώ... Σε λίγο θα είμαι τόσο εύτυχισμένος. Θάρδη ή πολυανατιμένη μου... (Έξαφνα ακούγονται βήματα). Ποιάς έρχεται; (Πηγαίνει προς την πόρτα). Μαρία... Ήρθε; (Μπαίνει μέσα ή Λουκία, ή μητέρα της Μαρίας, ντυμένη όλυμναρα). ΛΟΥΚΙΑ, (κλαιώντας). — Άλλοίμονο παιδί μου !... Ή Μαρία δεν θάρδη ποτέ πειά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μά κι' έσείς έχετε αυτήν την ιδέα; Σας έπεισαν κι' εσάς ότι ή Μαρία πέθανε;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ω, γιατί να μη μου θολώσει κι' εμένα ό Θεός τό μυαλό, ώστε να φαντάζομαι πως ή Μαρία μου ζή ακόμα;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ζή, πιστέψτε με, ζή !... Περιμένετε έδω μαζί μου και θα ίδιτε πως θάρδη σε λίγο.

ΛΟΥΚΙΑ, (κρυφά στην Άννα). — Δεν είναι καλύτερα να τον άφήσουμε στην πλάνη του;

ΑΝΝΑ. — Όχι, όχι. Θα κλάψει, θα λυπείται, μά θα ξαναέρθει τά λογικά του.

ΛΟΥΚΙΑ. — Πόσο είμαι δυστυχισμένη !...

ΑΝΝΑ. — Κι' εγώ !...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ω, Θεέ μου !... Μά τί κακό είναι αυτό, έπεισαν και την μητέρα της ακόμα, ότι είναι πεθαμένη. Πεισμένη ή Μαρία ! Χά ! Χά ! Μόνο εμένα δεν μπορεί να με πείσει κανείς. Αυτό σημαίνει ότι εγώ την άγαπώ περισσότερο απ' όλους, περισσότερο κι' από την μητέρα της !... Γιά μένα δεν είναι δυνατόν να πεθάνει ποτέ !... Ποτέ !...

ΛΟΥΚΙΑ. — Παιδί μου. Πέθανε ή Μαρία μας... Πιστέψέ το... Την είδα νεκρή, έαλωμένη μέσα στό φέρετρό, εγώ ή μητέρα της !... Την είδα... (Πηγαίνει από λυγμούς).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (μειζώντας τους κροτάφους του). — Δεν είναι δυνατόν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μου φαίνεται πως θα συνέλθει...

ΑΝΝΑ. — Τί λέτε, γιατρέ μου;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ναι, αυτή ή κίνησις πού έκανε, είναι σημείο πως συγκεντρώνει τις σκέψεις του. Προσπαθεί να καταλάβη...

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ, (στη Λουκία). — Έξακολουθήστε, κυρία μου.

ΛΟΥΚΙΑ. — Μου την έφεραν σκοτωμένη έξαφνα... Ήσαν ματωμένα τά χροαί της μαλλιά, και τά μάτια της κλειστά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (με άγνωση). — Γιατί;

ΛΟΥΚΙΑ. — Σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα... Δεν τό πίστευα κι' εγώ στις άρχές, μά ύστερα όταν την είδα έαλωμένη μέσα στό φέρετρό... Ω, άλλοίμονο !... Τό πιστεύα τότε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Τά είδατε όλ' αυτά;

ΛΟΥΚΙΑ. — Τά είδα, παιδί μου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μά δεν είναι δυνατόν !...

ΛΟΥΚΙΑ, (άνοίγοντας την τσάντα της τηλέκι). — Νά τό ματωμένο ένα ματωμένο μαντί της έκείνη την ήμερα.

(Ο Έρνέστος άσπάζει από τά χέρια της Λουκίας τό μαντήλι και τό κυττάζει επίμονησιν του).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είναι λερωμένο έτσι, από τό αίμα της Μαρίας, αυτό τό μαντήλι;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι, παιδί μου...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Πληγώθηκε λοιπόν ή Μαρία ;

ΛΟΥΚΙΑ. — Πληγώθηκε, άλλοίμονο, βαρεία και πειά !...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — (Κρατώντας τό μαντήλι). — Είναι τό αίμα της !...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τώρα θα συνέλθει.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ήταν έτοιμα νεκρή, με τό φόρεμα τό νησικό, πού της τό είχα έτοιμάσει γιά τό νεκροτάφείο. Κι' ήταν όμορφη σαν άγγελος. Δεν ποτέσας να έρθει, Έρνέστο. Ήρθε.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ, ΕΥΧΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

— «Τί θα κάνετε αν είσατε ό Άγιος Βασίλειος ;»

Τό ερώτημα αυτό ύπέβαλε τελευταία ή άμερικανική κινηματογραφική εταιρεία Μετρο-Γκόλντγουϊν Μάγερ, σε τέσσερες απλούς γνωστοτέρους άστέρας της : τούς Ραμόν Νοβάρρο, Ουάλλας Μπην, Τζάκι Κούπερ και τη Μαρία Ντρεσλερ. Καί ιδού ή σχετικές απαντήσεις των άστέρων αυτών :

— «Θά φροντίζα, απάντησε ό Ραμόν Νοβάρρο, γιά όλους τούς νεαρούς άστέρες πού έχουν πραγματικό τάλαντο, πού άγατούν με εύγενική φιλοδοξία την τέχνη τους και πού δεν μπόρεσαν να προσδένουν, γιατί δεν είχαν τά υλικά μέσα. Θάρδη σ' αυτούς κάθε ευκαιρία να καλλιεργήσουν τη φωνή τους και να βρούν τούς καλύτερους δασκάλους. Γιατί εκείνος πού έχει τό θείο τάλαντο να εκφράζει τις συγκινήσεις του με τό τραγούδι, δεν πρέπει να στερηθεί αυτό τό χαρίσμα».

— «Θά εύρισκα, είπε ή Μαρία Ντρεσλερ, όλες τις νέες καλλιτέχνιδες στό Χόλλυγουντ και άλλου, εκείνες πού τό τάλαντο πού είναι κρυμμένο και δε φάνηκε ακόμα και θάρδη σε κάθε μία από αυτές μια μεγάλη ευκαιρία γιά να φημιστούν και να γίνουν εύτυχημένες. Θά πύτε ότι θα ήταν δύσκολο να βρώ άρκετάς τέτοιες ευκαιρίες. Συμφωνώ. Θά ήταν δύσκολο. Άλλά γιά τον Άγιο Βασίλειο τίποτε δεν είναι δύσκολο».

— «Υποθέτω, απάντησε ό Ουάλλας Μπην, ότι είναι φυσικό, αν γίνονταν Άγιοι Βασίλειοι, να δώσουμε στους άλλους, δι, θα ήλαμε περισσότερα γιά τον εαυτό μας. Έτσι και εγώ, γιά να είμαι εύλικρινής, θα έδωνα σ' όσους μπο-

ρουν : «Θά προσέχω περισσότερο τό φέρετρό μου».

Της Τζάκι Κούπερ : — «Θά παίζω καλύτερα και τελειότερα».

Της Νόρμας Σήορς : «Θά κάνω ένα γύρο γκολφ κάθε πρωί».

Της Μάριον Ντάρβις : — «Θά είμαι έτοιμη γιά κάθε δουλειά».

Τού Ραμόν Νοβάρρο : — «Θά γυμνάσω πάντοτε τη φωνή μου».

Τού Τζιμ Ντρεσλερ : — «Θά παίζω καλύτερα, γιά να γίνω κατάλληλος γιά τούς μεγάλους όθλους πού όνειρεύομαι, στό πλανόδιό της Γκάμπο, της Ντάβις, της Κρόουφορντ και της Σήρερ».

Της Δωροθέας Ζιόρντα : — «Δε θα χάσω ούτε ένα μάθημα ώδικής ή χορού».

Της Άνίτας Πέιτς : — «Θά πηγαίνω στον κινηματογράφο, έπειτα από κάθε συγκέντρωση».

Τού Τζών Χέροσολν : — «Θά άγοράσω όσα μπορώ περισσότερα παλιά βιβλία».

Της Πόλλυ Μόραν : — «Θά προσέχω την υγεία μου».

ρούσα περισσότερους ανθρώπους αναρίθμητα άεροπλάνα, γιά να πετάξουν μακριά, επάνω και πέραν από τις φροντίδες και τις μέριμνες του σημερινού ταραγμένου κόσμου».

Ίδου τέλος και ή απάντησις του Τζάκι Κούπερ, τού μικροσκοπικού άστέρος, πού, παρ' ότα 6 χρόνια του, έχει προκαλέσει τον παγκόσμιο θαυμασμό :

— «Θά χάριζα, είπε, αν ήμουν Άγιος Βασίλειος, σε κάθε παιδάκι από ένα μικρό άλογο, από ένα άλογάκι μαύρο, με άσπρες βούλες».

Επίσης σ' ένα από τά μεγαλύτερα περιοδικά του Χόλλυγουντ δημοσιεύθηκαν ή εξής επρωτοχρονιάτικες ευχές κι' αποφάσεις μερικιών από τούς γνωστοτέρους άστέρας τού κινηματογράφου :

Τού Τζάκι Κούπερ : — «Θά γίνω ένα καλό παιδί και θα μάθω να λιπεύω καλά, ώστε να μπορώ να παίζω έφριππος πόλο».

Τού Ρόβερτου Μογκόμερυ : — «Δεν θα ξεπερνά πλέον τά 30 μίλια την ώρα με τό αυτοκίνητό μου».

Της Μαρίας Ντρεσλερ : — «Θά περιποιηθώ την υγεία μου, γιά να γυρίσω μεγαλύτερες και καλύτερες ταινίες».

Τού Μπαστέρ Κήτον : — «Δεν θα χαμογελάσω ποτέ ύπνός στό φακό. Άλλά θα σκροτώ πάντα τά γέλια στους θεατές».

Τού Κλάρκ Γκέμπλ : — «Θά είμαι καλός στις γυνες και στά παιδιά».

Τού Ουάλλας Μπην : — «Θά προσέχω περισσότερο τό φέρετρό μου».

Της Τζάκι Κούπερ : — «Θά παίζω καλύτερα και τελειότερα».

Της Νόρμας Σήορς : «Θά κάνω ένα γύρο γκολφ κάθε πρωί».

Της Μάριον Ντάρβις : — «Θά είμαι έτοιμη γιά κάθε δουλειά».

Τού Ραμόν Νοβάρρο : — «Θά γυμνάσω πάντοτε τη φωνή μου».

Τού Τζιμ Ντρεσλερ : — «Θά παίζω καλύτερα, γιά να γίνω κατάλληλος γιά τούς μεγάλους όθλους πού όνειρεύομαι, στό πλανόδιό της Γκάμπο, της Ντάβις, της Κρόουφορντ και της Σήρερ».

Της Δωροθέας Ζιόρντα : — «Δε θα χάσω ούτε ένα μάθημα ώδικής ή χορού».

Της Άνίτας Πέιτς : — «Θά πηγαίνω στον κινηματογράφο, έπειτα από κάθε συγκέντρωση».

Τού Τζών Χέροσολν : — «Θά άγοράσω όσα μπορώ περισσότερα παλιά βιβλία».

Της Πόλλυ Μόραν : — «Θά προσέχω την υγεία μου».

Ο Ουάλλας Μπην

Τό άριστούργημα τών άριστουργημάτων Οι Δαίμονες του Ώκεανού

Τού Γουσταύου Αίμαρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Μιά τρικυμία μέν νύχτα, μερικοί προσκυπόφοροι Ιππότες μεταφέρουν σ' ένα σπίτι μία άραιστή νέα έτοιμόγεννη και θυσιασμένη σε βαθεία νάρκη. Έπί κεφαλής των Ιπποτών βρίσκεται ο πρίγκιψ Γαστών ντε Μονλιόρ. Ο Γαστών, καταδικασμένος πρό μινών από μάταια ως πολιτικός έγκληματίας και κινδυνεύων περίπολο ως φονεστή, σώζεται ξαφνικά τυχαίως από τον κόμητα ντε Μαμφρέντ Λαμπώμ, ο οποίος τρέπει εις φυγήν τους στρατεύστες της περιπόλου, σκοτώνει τρεις τραυματισμένους και μεταφέρει τον νέο κατατρεγμένο και λιπόθυμο στην έπαυλή του. Εκεί μαθαίνει όμως τ' όνομα του νέου τον οποίο έσωσε και μένει κατάπληκτος. Γιατί μεταξύ των οικογενειών του Γαστώνος και του ντε Μαμφρέντ Λαμπώμ νειών του Γαστώνος και του ντε Μαμφρέντ Λαμπώμ υπάρχει ένα παλιό θανάσιμο μίσος. Όσο ο κόμητας δεν προδίδει τον πρίγκιπα. Τόν εμπιστεύεται στη μητέρα και την αδελφή του και φεύγει ξαφνικά απ' τη Γαλλία για κάποια ύπωση του. Η μητέρα κι' η αδελφή του κόμητος περιποιούνται το Γαστώνα σπογγικά. Τού Γαστώνος τις πληγές, τον σώζουν από βέβαιο θάνατο. Αλλά στο μεταξύ από το Γαστώνα έρωτεύεται την αδελφή του κόμητος, την ωραία κι' άγνη Σάντσια, την παρασύρει με τα έρωτά της και την άτιμάζει.

— Τα έρωτα όλα!... Θα έκδικηθώ!...
Είπε ο αδελφός της Σάντσιας, ο κόμης ντε Μαμφρέντ Λαμπώμ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φοίση κατέλαβε τους δυο άνδρες μόλις γύρισαν τα μάτια τους προς την πόρτα.

— Δυστυχία!.. ψιθύρισε ο δόκτωρ Γκενών, Έμεινο πού φοβόμουν συνέθη.

— Ο Λουδοβίκος ντε Μαμφρέντ Λαμπώμ! τραύλισε κατάπληκτος ο Γαστών.

Κι' έπειτα γυρίζοντας στο δόκτωρ Γκενών φώναξε με θυμό:

— Κατάρα!... Δόκτωρ Γκενών μ' επροδώσατε...

— Κανείς δεν σάς πρόδωσε, πρίγκιψη ντε Μονλιόρ, απάντησε από την πόρτα πού στεκόταν άκωμα, απειλητικός και τρομερός ο κόμης Λαμπώμ. Μου τάγραψε όλα η Σάντσια. Μήπως δεν είμαι αδελφός της, άρχηγός της οικογενείας, υπερασπιστής της τιμής της;

Κατόπιν ο κόμης κλείδωσε την πόρτα και προχώρησε προς τους δυο άνδρας.

— Εκλείδωσα, είπε, για να μη μās ένοχλήση κανείς. Πρέπει να ξεγνηθούμε όριστικά.

— Είμαι στις διαταγές σας, κύριε κόμη, αποκρίθηκε ο Γαστών.

Ο Λουδοβίκος τούριζε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος και είπε:

— Τ' άκουσα όλα. Τα ξέρω όλα.

Ας μη χάνουμε λοιπόν καιρό. Συνηθίζω να κανονίζω τις δουλειές μου γρήγορα, πρίγκιψη. Για να καταλάβετε δε πόσο σοβαρά ισχύω και τί αποφάσεις έχω πάρει για σάς, σάς λέω και το έζη: Πού δυο ώρες έχω έτοιμους έδω συνάντησα τον αδελφό σας, τον σεβασμιώτατο άδελφόν μου Σαιν-Μόρ.

— Μάλιστα ντε λα Ρόζ Γαγιέ, Φινσκά θέλτε να μου πιάξη το δόγμα. Τσαβέξαμε τα έφημας τότε, μονομάνη-καμε και τον πέραςα πέ-
σα... πέρασε...

— Κόμης! έκραύγασε ο Γαστών.

— Μην άνησυχείτε, πρίγκιψη. Ο αδελφός σας εινε επάναυτος. Ίσως να τον σώσει ο δόκτωρ Γκενών αν και δεν το πιστεύω αυτό.

— Κύριε κόμη, φώναξε ο Γαστών γεμάτος θυμό, φτάνουν οι σαρκασμοί σας. Τελειώνετε σάς παρακαλώ. Είμ' έτοιμος να τεθώ υπό τις διαταγές σας.

— Υπομονή, επαιτείδα μου. Θέλω να γίνουν όλα με τάξη. Σας πληροφορώ λοιπόν ακόμα ότι δεν πρέπει να βασίζεστε στους συντρόφους σας. Τους έπασα όλους κι' αυτή τη στιγμή εινε αιχμάλωτοι μου.

Ο πρίγκιψ Γαστών ντε Μονλιόρ.

Φοβήθηκε... Συγχρότως όστόσο τη συνεισή του και είπε: — Φτάνουν η φοβέρει, κύριε. Δεν είμαι ούτε παιδί, ούτε γυναίκα, για να με τρομάξετε με τα λόγια σας. Πέστε μου λοιπόν. Τι ζητάτε από μένα; — Τη στιγμή αυτή, ο δόκτωρ Γκενών, ο οποίος βρισκόταν κοντά στη νεκρωμένη κι' έτοιμόγεννη Σάντσια, πλησίασε τους δυο άνδρες και τους είπε με σοβαρό κι' επίσημο φωνή: — Σιωπή, κύριοι!.. Έπρεπε η στιγμή πού η άτυχη αυτή κόρη θά γίνη μητέρα. Αφήστε με να της παρσάσω τη βοήθειά μου. Σας διατάζω, εν όνομα της ανθρωπότητας! — Έτσι, ψιθύρισε ο κόμης με ύποκρητη φωνή. Έλάτε μαζί μου, πρίγκιψη. — Πού θα μ' οδηγήσετε; φέ-
τησε άνησυχος ο Γαστών. — Ω, μη φοβάστε, του άπάν-
τησε ειρωνικά ο κόμης. Δεν θα εγκαταλείψουμε το διαμέριμά αυτό, πριν ο δόκτωρ Γκενών φέ-
ρει εις πέρας το βαρύν καθήκον, με το όποιο τον έμπιστευσατε. Θά σταθούμε πίσω από αυτήν κι' τα παραπετάσματα και θα περιμένουμε...

Ο Γαστών άκολούθησε τον Λουδοβίκο, χωρίς να φέρη πλέον καμιά αντίρρηση. Κοντά στην άτυχη Σάντσια ο δόκτωρ Γκενών την βοηθούσε τώρα να φέρη στον κόσμο το παιδί του πρώτου έρωτός της... — Έξω ή θάλασσα μούγκριζε άγρια. Αφρισμένα τα κύματα βροντούσαν πάνω στους βράχους της άκτής... Ραγδαία βροχή κροτάλιζε πάνω στα τζάμα... Ο άνεμος ούρλιαζε σαν να θιγνούσε... Ήταν μία νύχτα τρομερή, πού γέμιζε την καρδιά δόνη και τρόμο!..

Πώς ο κόμης Λουδοβίκος ντε Μαμφρέντ Λαμπώμ έκδικήθηκε τον πρίγκιπα Γαστώνα ντε Μονλιόρ.

Η ώρας περνούσαν βουδές και μονότονες. Σημειώσας πάνω από τη Σάντσια ο δόκτωρ Γκενών την έφρόντιζε με πατρική στοργή.

Έξω είχε αρχίσει να θαμποχαράζει. Ήταν μία άγνη γκαίρα, πένθημη, παγωμένη. Αξαφνα μία κραυγή πόνου κι' ένα κλανθιμίρισμα θρέφους άκούστη-
κε από το μέρος, στο όποιο βρισκόταν η Σάντσια.

Οι δυο άντρες άνατρίχασαν. Την ίδια στιγμή πρόβαλε μπρός τους ο δόκτωρ Γκενών. Ήταν γεμάτος ιδρώτα και κρατούσε στα χέρια του το νεογέννητο βρέφος.

— Είπε παιδί! είπε στους δυο άνδρες, με φωνή συγκινημένη. Ο Γαστών δροσίστηκε και θέλησε να πλησιάση τον δόκτωρα. Ένα σιδερένιο χέρι όμως τον άρπάξε από τον ώμο και τον κάρφωσε στη θέση του. Ήταν ο κόμης Λουδοβίκος, ο οποίος του είχε αστοχή:

— Σταθήτε! Δεν είσαστε ακόμα πατέρας του παιδιού αυτού. Δεν μπορώ να το πάσω στην άγκαλιά μου; φώτησε ο Γαστών συγκινημένος.

— Αυτό εξαρτάται από σάς, του άπάντησε ο Λουδοβίκος.

— Τι πρέπει να κάνω λοιπόν; Τι θέλετε να κάνω;

— Δεν το καταλαβαίνετε, πρίγκιψη; Όλίτε να σάς το πω καλά; Πρέπει να κάμψετε γυναικα σας τη μητέρα του παιδιού σας.

Ο Γαστών σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα κι' έσκυψε το πρόσωπό του άνωμα στα χέρια του.

— Δεν άπάντατε; τον ρώτησε ο Λουδοβίκος. Άρνείσθε;

Ο Γαστών τράβηξε τα χέρια του απ' το πρόσωπό του. Τα μάτια του ήσαν δορυκαμένα.

— Άλλοίμονο!.. τραύλισε. Δεν μπορώ... Δεν εξαρτάται από μένα αυτό. Πρέπει να το δεχτή προηγούμενος και να το άποφασίσω η οικογενεία μου. Κι' η οικογενεία μου δεν θα δεχτή ποτέ αυτόν το γάμο. Σας βεβαιώνω...

Αφήστε με να φιλώσω το παιδί μου — Δεν έχετε παιδί! φώναξε ο κόμης.

— Αφήστε με να το φιλώσω για μια και μόνη φορά. — Όχι. Ποτέ. Έπ' πλέον δε άκούστε; Το ρολόγι δείχνει αυτή τη στιγμή την τετάρτη πρωινή. Όταν ο δείκτης του φτάσει στις τέσσερεσήμες, θα σάς ρωτήσω για τελευταία φορά αν δέχεστε να νυμφευθήτε την αδελφή μου και να της αποδώσετε την τιμή πού της κλέψατε. Θα σάς αφήσω δέκα δολάρια λεπτά να σκεφθήτε. Και σάς κάρδιας σας κι' όχι της στενοκέφαλης ύπερηφάνειας σας.

Μόλις τελείωσε ο Λουδοβίκος, γύρισε τις πλάτες του στο Γαστώνα και πλησίασε το δόκτωρα Γκενών.

— Δόκτωρ, του είπε, σάς ευχαριστώ για την καλωσύνη και την άφοσίωση πού δείξατε. Ο τοκετός ύπηρεξεν όδυνηρός, δεν είν' έτσι; νέα θα πεθάνη κατά τον τοκετό.

— Αυτό θα ήταν προτιμότερο, είπε ο Λουδοβίκος.

— Μή μιλάς έτσι για την αδελφή σου, Λουδοβίκε. Πρέπει να την αγαπάς.

— Ναί, δόκτωρ, την αγαπώ. Την αγαπώ πού πολύ κι' από τη ζωή οτιδανός!

— Όχι, εινε απλώς ένας νέος χωρίς θέληση, είπε ο δόκτωρ Γκενών.

— Φαντάζεστε λοιπόν, δόκτωρ, ότι θ' άρνηθώ;

— Άλλοίμονο!... Πολύ το φοβόμα...

— Τότε, δυστυχία σ' αυτόν! Θα τον έκδικηθώ σκληρά για το

κακό πούκαμε στην αδελφή μου. Σας το δακρύζω.

— Δεν θα τον σκοτώσης βέβαια, παιδί μου;

— Νά τον σκοτώσω! Έλάτε δά! Τσελλαθήκατε, γιατρέ. Μήπως εινε τιμωρία ο θάνατος; Του έτοιμάζω μια τιμωρία σκληρή, πού σκληρή. Κάθε στενογμό της αδελφής μου θα τον πληρώσω μ' δολαρίων έτών βασανιστήρια...

— Με κάνεις να τρέμω, Λουδοβίκε! Τι άπαίσινα λόγια είν αυτά; Τι σκέφτεσαι να κάνης;

— Μή μ' έρωτάτε, δόκτωρ. Δεν μπορώ να σάς πώ. Έχω πάρει πια όριστικά την απόφασή μου.

Ο δόκτωρ Γκενών χαμήλωσε λυπημένος το κεφάλι του. Τι νύλεγε; Ήξερε καλά την άτσάλνια θέληση του κόμητος, τη λιονταρίσια καρδιά του.

Μερικά δευτερόλεπτα σιωπής πέρασαν. Κατόπιν, ο Λουδοβίκος ρώτησε το δόκτωρα:

— Πώς εινε η κατάσταση της αδελφής μου, δόκτωρ; Μπορούμε να τη μεταφέρουμε άμέσως από δω;

— Ναί, απάντησε ο δόκτωρ Γκενών, άρκει να ληφθή κάθε προφύλαξις.

— Έμπιστεύομαι σε σάς, δόκτωρ. Ο δόκτωρ Γκενών πήγε κοντά στη Σάντσια κι' άρχισε να την διπλώνει με διάφορα κλινοσκεπάσματα.

Τη στιγμή αυτή πλησίασε την άναίσθητη αδελφή του κι' ο Λουδοβίκος. Έσκυψε, τη φίλησε κι' ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλά του.

— Δυστυχισμένη Σάντσια! ψιθύρισε. Άμέσως κατόπιν ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και είπε στο δόκτωρα:

— Φορέστε την προσωπίδα σας, δόκτωρ. Δεν πρέπει να σάς γνωρίσουν οι άνθρωποι πού θα μινούν σε λίγο δω μέσα.

Έξαφνα, τ' μεγάλο ρολόγι του τοίχου έσήμανε τέσσερεσήμες.

Ο δόκτωρ άνατρίχασε. Η καρδιά του Γαστώνος σφιχτηκε.

— Τέσσερες και μισή, μουρμούρισε ο Λουδοβίκος και στήλωσε το βλέμμα του στον πρίγκιπα.

Έκεινος όμως δεν μιλούσε. Ήταν άποφασισμένος να μην ύποκύνη...

Δέκα λεπτά πέρασαν. Δέκα λεπτά σιωπής και άγωνίας.

Και τότε ο Λουδοβίκος έβγαλε μια άσπριμένη σφυρίχτρα και σφύριξε δυνατά. Άμέσως η πόρτα της αλδοής άνοιξαν και τριάντα άνδρες μπήκαν μέσα.

Απ' αυτούς, οι δέκα ήσαν πάντοτοι. Οι άλλοι είκοσι ήσαν σφιχτά δεμένοι με γερά σχοινιά. Επρόκειτο, όπως θα ένοιχό-
σατε, περί των συντρόφων του Γαστώνος, τους όποιους ο Λουδοβίκος είχε αιχμαλωτίσει.

Από τις άνοιχτες πόρτες διακρίνοντο στ' άλλα δωμάτια και στους διαδρόμους πού σπαιτού πολλοί ακόμα σύντροφοι του κόμητος, άπλωμένοι σε τα δόντια.

Έξαφνα, οι έννοτοι παρουσίαν και τέσσερες, άνδρες μπήκαν στην αίθουσα, κρατώντας ένα φορείο.

Τότε ο δόκτωρ Γκενών σήκωσε τη Σάντσια, την τοποθέτησε άταλά πάνω σ' αυτό κι' έτοιμάστηκε ν' άκολουθήσει το φορείο.

— Σταθήτε, μία στιγμή, δόκτωρ! τον παρακάλεσε ο Λουδοβίκος. Και πλησιάζοντας συγχρόως τον Γαστώνα ντε Μονλιόρ, τού φώ-
νασε:

— Πρίγκιψη ντε Μονλιόρ, η ώρα έπέρασε. Περιμένω την άπάν-
τησή σου.

Ο Γαστών όμως δεν άπάντησε. Πρίγκιψη ντε Μονλιόρ επανέλαβε ο κόμης, είν' αλήθεια, ότι προ άκοκτων μινών σάς έσωσα τη ζωή με κινδύνο της δικής μου;

— Ναί, είν' αλήθεια άποκρίθηκε ο Γαστών.

— Είν' αλήθεια ότι σάς φιλοξένησα σπίτι μου, κι' ότι σάς φέρόθηκα σαν αδελφός;

— Αλήθεια εινε.

— Είν' αλήθεια ότι δεν σάς πρόδωσα, ούτε σάς φέρόθηκα έχθρικά στον έμιαθό το όνομά σας, όταν έμιαθ πώς άπρεπε σε μια έξοχη οικογενεία;

— Μάλιστα, κύριε, είν' αλήθεια.

— Είν' αλήθεια ότι πληρώσατε τις στοργικές προτιμήσεις της λη-
τρονικής αδελφής μου Σάντσιας με την πού μενάλη άτιμία; Είν' αλή-
θεια ότι άτιμάσατε την άδελφή κι' άγνη αδελφή μου;

Ο Γαστών δεν άπάντησε. Έγνεψε ενάκι κι' έσκυψε το κεφάλι του. (Άκολουθεί)

Ο κόμης Λουδοβίκος ντε Μαμφρέντ Λαμπώμ.

ΚΑΜΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

νούν, σου μεγαλώνουν το κορμί δίχως να σου βάσουν μυαλό.

—Κι' εγώ, αυτό που σου λέω... Δεν είμαι πια μικρό παιδί... Άσε με ήσυχη, παρακαλώ, που φώναζε η Έμιλυ με πικρία.

Μα ο Χιούγκ δεν άλλαξε τακτική. —Μακάρι να σούνα μωρό, της είπε. Θάβαζε εύκολα μια παραμύθια, να προσέχει τις αταξίες σου... Όποτε μας...!

Η Έμιλυ τίναξε με θυμό το περσινό μαλλο και σγουρομαλλο κεφάλια της και με άσπρα πύλα στα μάτια της, με κόκκινα τα μάγουλά της απ' τη φουρκιά, διέκρινε τον άρραβωνισμένο της λέγοντάς του:

—Και δεν μου λές, τι σου έλεγα να με λέγεις τώρα...; Έπιπρηξή θά μου κάνης... Τι σε νοιάζει έσένα, ποτέ και με ποιόν θά θυγίανω έξω;

Στην ερώτησή αυτή τη φτωχική, δυο τρόποι ύπνοχαν, για να της απαντήσει ο Χιούγκ. Ο πρώτος τρόπος ήταν ο έξης:

—Γιατί είσαι άμορφη κι' αξιοπρεπής, γλυκιά μου Έμιλυ... Σ' αγαπώ τόσο πολύ, θάθενα και θανά, ώστε μου είναι ανυπόφορο να σε νοιώθω κοντά σε άλλον άνδρα, δηλαδή ώρα λείπω από κοντά σου...

Επειδή όμως ήταν έξυλλος απ' τη φουρκιά κι' απ' τη ζήλεια του, ούρλιαζε με λύσσα στη μνηστή του:

—Γιατί σου λείπει η πέτρα της ζωής... Γιατί είσαι ξεροκέφαλη και πεσματάρα... Και γιατί, έπ' τέλος, είσαι άρραβωνιστική σου, κι' έχω το δικαίωμα να σου κάνω παρατηρήσεις σύμφωνα με όσα μου άρεσουν ή δεν μ' άρεσουν... Νά...!

Και ήσαν μὲν ἀληθινά τα όσα της ούρλιαζε ο Χιούγκ, μα δεν ήσαν όμως και τα κατάλληλα για κείνη τη στιγμή. Αποδείξεις, ότι η νέα τον κτύπησε ψυχρά απ' την κορφή ως τα νύχια, έλασαν περφορητικά τα άλλα χεράκια της, και τότε με ύψος πεισματικό:

—Ακούσε, Χιούγκ... Έννοια σου και σε κατάλαβα καλά: Όλες αυτές τις σπινές, μου τις κάνεις επειδή ζηλεύεις τον Νόρρις, και δεν θέλεις να βγάλω μαζί του έξω... Δυστυχώς, εγώ θά βγω μαζί του, αυτή τη στιγμή υλίστια, κι' εσύ κάνε ότι σου περνάει απ' το χέρι... Νά: Πάρε πίσω και τον άρραβώνα σου... Μου βαρύνει το χέρι...

Και βγάζοντας με θυμό το δαχτυλίδι απ' το δακτύλιο της, κοινώνει δαχτυλάκι, τούδωσε στον Χιούγκ. Έκεινος πάλι τούδαλε ψυχρά στην τσέπη του γυλέκι του, την κτύπησε έπιμονα στα μάτια, και της μουρμούρισε σιγαλά:

—Θά το μετανοήσης, Έμιλυ... Ό,τι και να κάνης, έμένα δεν θά με ξεχάσης... Πήγαινε τώρα να δοής τον Νόρρις, κι' άργότερα τά λέμε...

Της γύρισε ύστερα άπότομα τις πλάτες και βγήκε απ' το σαλόνι, αφήνοντας την πλημμυρισμένη σε άδεια θυμω και λύσσα...

II

Πέρασαν μερικά έβδομάδες. Στο διάστημα αυτό η Έμιλυ δεν έπαυε κάθε μέρα να θυγίανη πρσά κι' α-

λόγεμα έξω, παρ'ότι με τον Νόρρις. Απ' την άρχή άόκη της άρσε η συντροφιά του έξαρετικού ατόυ ζωγράφου, και μαζί του συζητούσε εύχάριστα για την Τέχνη.

Τόν περισσότερο καρδ τον περνούσαν μαζί στο άπαιέ του. Με γούστα λεπτά η Έμιλυ, ζωγράφος κι' αυτή λιγάκι, έπιπρηξέ, και πριν άρραβωνιστεί τον Χιούγκ, τη συντροφιά του Νόρρις.

Μα τίποτε το ένοχο δεν τούς συνέδεσε ποτέ. Ούτε κι' ήταν δυνατόν ποτέ ο γυναικείος και δούλος χαρακτήρας του ζωγράφου να γοητεύσει την ανεξάρτητη, σκληροκέφαλη κι' άπειθαρχή αυτή καπέλνα, την ψημμένη στα σπόρ και στον άθλητισμό...

Την κηδεμονίαν κάποιος θεός της καφρόντιζε για τη μεγάλη της περιουσία, την όποια είχε κληρονομήσει απ' τους παρ χρόνων πεθαμένους γονείς της. Κι' έτσι, έλευθερή στα γούστα της, έλευθερή στα γλέντια, μα κατά βάθος ήπιη και με γερές άρχές, πέρσε δίχως ζημιές τα τροχάκια μονοκάρια της άρραβωνίας της, άποφεύγοντας με άπείθεια δούσης την κορτάριξη για τη μεγάλη ποίκα της, και για την άμορφη της, και περφορώντας διασφάνερα δούσης φαινομένους κατώτερους της...

Χρειάστηκε να βγί μπροστά της η άσπρη και γεμάτη θέληση μορφή του Χιούγκ, μηχανικού σε κάποια έταιρεία, για νάβρη η Έμιλυ τον δάσκαλό της. Απ' την άρχή άόκη της πρώτης γνωριμίας τους, δεν της χάριζε καθόλου κάστανα. Ό,τι είχε να της πη, της τώλεγε εύλαρα και έξοκα.

Έτσι την έδάμασε έντελως στο τέλος, και μια μέρα—ένα βράδυ άλημονή—ο θεός της τούς έλάσε τα δαχτυλίδια των άρραβόνων.

Ήταν ευτυχισμένη η Έμιλυ κοντά στο Χιούγκ. Την τραβούσε άκαταγνώστα ο τίμιος και άνδρικός του χαρακτήρας, κι' όσο περνούσε ο καιρός τόσο τον αγαπούσε περισσότερο.

Μα ο δαίμονας ποτέ-ποτέ την κεντούσε ή-πούλα, την άνάγκαζε να ξαναθυμηθή τις πολλές της κακοκεφαλίες και τρέλλες, και τότε έπαναστατούσε. Άκολουθούσαν έπειτα σκηνές γεμάτες πείσμα και θυμό, μα στα τελευταία

Διαρκώς αυτόν σκεφτόταν, πρσά, μεσημέρι, βράδυ...

η Έμιλυ έκοιθε το κεφάλι της μπρσ στη άδερμένα έπιβολή του Χιούγκ, και τα πράγματα γαλίνευαν ξανά...

III

Αυτή τη φορά όμως το σκούι φανόταν πατραβηγμένο. Παρ' όλο που πέρσε τόσο καιρός απ' την ήμερα που έπέστρεψε η Έμιλυ το δαχτυλίδι στον άρραβωνιστικό της, δεν τον ξανάχε δει άόκη...

Την συγκρατούσε μια κρυφή έλπίδα, ότι την παρακολούθησε δίχως να φαίνεται καθόλου, με ποιόν πάει και τί κάνει, μα σιγά-σιγά η έλπίδα αυτή έσβησε στην ψυχή της και την γέμισε με άπειλυσία...

Ποθούσε τώρα με δίνα ν' άντικρύσει, έτσι και για μια στιγμή, τον Χιούγκ. Διαρκώς αυτόν σκεφτόταν, πρσά, μεσημέρι και βράδυ... Έβραζε κάθε μέρα, έλκλειστη στην κορφή της καμφούλα, το μεταξινό της ματηλά με άδερνα θερά, καταριόταν τα νεύρα της και τούς θυμούς της, και σοφίζόταν κάθε βράδυ καινούργια σχέδια κι' ιδέες για να ξαναφέρη κοντά της τον καλό της...

Τού λάκων όμως. Ο Χιούγκ δεν φανόταν πούθενά. Χτυπημένος βαρειά στον έργοισμό του απ' την έπιτορφή του δαχτυλιδίου, κι' απ' τη στάση της κατόν, καθώς κι' απ' τις σπινές, παρές της με τον Νόρρις, δεν φανόταν πούθενά, κι' η έλπίδα του κόβιζε φοιχτά στην πονημμένη καρδούλα της παρκα μετανοιαμένης καπέλνας...

IV

Μια Κυριακή πρσά η Έμιλυ, γυρίζοντας απ' το λονδινισμένο πάρκο του Κόδεν-Γάιντεν, περλάκη, κατανοιαμένη κι' έλκωνη, ένωισσε χοντρές ψυχάλες βροχές στο χλωμό της προσώπα...

Τάχυνε τα έματά της, άντικρύσε ούθαυτ το λεπτό της τακουνάκι στη μονοκίμνη έ-σφαλτο και τούπωσε κάτω από κάποιον τούκα για νά προφυλαχτή απ' τη βροχή...

Κι' ένω με τη μελαγχολία στην ψυχή της έβλεπε το νερό να κυλάει δομητικά σε αλλόκια τόν πεζοδροσίον, το μυαλό της πετούσε με λαχτάρα σ' αυτόν που δεν έλασε ποτέ του απ' τη σκέψη της, και τον έβλεπε με δίνα κοντά της...

Ένας λυγρός την κλόνισε για μια στιγμή. Μα συγκρατήθηκε και για να ξεχάσει κάφρισε τα θυμώμενά της ματάκια στον μαυρισμένο ούρανό, έπ' ότι χιτίον της κιαρίσε τις άσπες άσπες θούσαν τον ίδιο γρήγορο ούρανό με τούς χιτίονες της βροχής στον ταίρια.

Άφαιρέθηκε έτσι σιγά-σιγά η έ-σβησε σε λιγάκι άυτότα ο κόσμος γύρω της. Μα όταν ήρθε στο πρσά ή βροχή, και το πάμψη του βορβόρου την έβλησε απ' την νάκη της, έβγαλε έναν στεναγμό βαθύ κι' έτοιμάστηκε να φύγη...

Έξαφνα όμως χλώμασε σάν νεκρή απ' την ταρχή της κι' έβγαλε μια πνιχτή φωνίτα λαχτάρας μαζί και τρομάρας. Κάτω απ' τον έσο τοίχο και κάποιος άλλος είχε ζητήσει καταφύγιο απ' τη βροχή, κι' αυτός ο άλλος έστρεψε τώρα πάλι τις άμυλτες, τη βορούσε στοργικά και άπλωνε το χέρι του για να πιάσει το δικό της...

Ήταν ο Χιούγκ... Η Έμιλυ τούδωσε στη στιγμή το τρομολισαστό της χέρι, κι' ένω έκεινος τούδρηγε τριπρερά στα δικά του χαιδεύοντάς το ατάλι, το μουρμούρισε:

—Σε πίκρανα, Χιούγκ; Σγνώρισε με... Μη μου θυμώνεις πια... Σε πίκραισα από κακοκεφαλιά μου, μα έλκωπα πικρά σάν μωβριές, και μετάνοισα κατόν σάν την άσπρη λή στην Κόλαση... Για να σε έσο δω κοντά μου έπειτα, θέλησα να σε κάνω να ζηλεύης... Άντασωνα σ' έναν τον Νόρρις... Μα πιστέψέ με, Χιούγκ, για το χατήρι σου, δεν θά τον ξανάδω από δω και πέρα... Χιούγκ... Μίλα μου... Πέ-

ΒΟΛΙΚΗΣ.—Σέβομαι και κρατώ τις προλήψεις...

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά άόκη άπαντήσεις πολιτικών, λογίων, καλλιτεχνών και δημοσιογράφων, έπ' του έρωτήματος που τούς έθεσαν τα «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»:

—Πιστεύετε στις προλήψεις; Έτυχε ποτέ να μη τις λογαριάζετε; Και τί σας συνέβη, έν τοιαύτη περιπτώσει;

Στο έρώτημά μας αυτό άπαντά σήμερα πρστος ο άρχηγός του Έργατογροτικού Κόμματος κ. Άλξς. Παπαναστασίου:

«Φρονώ, λέγει ο κ. Παπαναστασίου, ότι η προλήψεις είναι μόνο για τούς νευραθενικούς τύπους και για τούς χαρτοπαικτες.

Έγώ δεν έχω καμιά πρόληψη ούτε πιστεύω σε καμιά. Αυτό δε που θά σας διηγηθώ παρακάτω, είναι το μόνο ίσως έπεισόδιο της ζωής μου, το όποιο έχει κάποια σχέση με τις προλήψεις. Έγώ όμως το θεωρώ άπλη σύμπτωσι και τίποτε περσοότερο.

Στα 1926—ήμουν πρωθυπουργός τότε—ένα βράδυ, τρώγαμε στο Φάληρο μαζί μ' ένα ζεύγος Σουηδών. Ο σύζυγος ήταν μηχανικός και μιλούσαμε για διάφορα ζητήματα. Μετά το φαί έβγαλα τα τσιγάρα μου και πόρσοφερα στους φίλους μου. Με το ίδιο σπιρίτο που άναψαν αυτοί τα τσιγάρα τους άναψα κι' εγώ τρίτος, το δικό μου.

Μου παρετήρησαν τότε πώς δεν έκανα καλά ν' άναψω τρίτος, γιατί μπορούσε να πάθω κανένα κακό. Έγώ γέλασα.

Την άλλη μέρα όμως—έντελως τυχαία βέβαια—έπεσε η Κυβέρτησής μου!...

ΣΗΜ. «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»: Άς τ' έχουν λοιπόν όπ' όμνη τους οι κ.κ. πρωθυπουργοί τε και ύ-δουος—Θάνατος!...

Ο έλκείτος καλλιτέχνης κ. Έδμ. Φύρσι, είναι και δεν είναι προληπτικός.

—Δεν πιστεύω καθόλου στις προλήψεις μου κίτι, Χιούγκ...

Τά δακρύα της έτρεχαν ποτάμι. Κρατιόνοντας χέρι με χέρι, κυττάδνόντουσαν με λατρεία στα μάτια, κι' είχαν συγκρατήσει σ' αυτό με λαχτάρα όλη τη ζωή τους, την έπαρξή τους και την ευτυχία τους...

Κι' ένω εκείνη έξακολουθούσε να τον παρκαλάει άρρανα, μιλώντας του πια μόνον με τα γλυκά ματάκια της, έκεινός της ψιψόρισε:

—Δεν σου φτάνει το ότι βρίσκομαι κοντά σου, άγάπη μου; Σε λαχταρούσα τόσες μέρες, και τώρα... Πάμε, άγαπημένη μου...

Πέρασε το μπράτσο του με στοργή γύρω στη λυγρή της μέση, την παρσέυσε ανάλαφρα κοινά του και χάθηκαν—άγαπημένοι κι' ευτυχισμένοι—στο βάθος της γεμάτης ύγρασία και καταχνιά λεωφόρου...

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΙΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ;

(Τί άπαντούν οι πολιτικοί μας, οι λόγιοι, οι καλλιτέχναι, οι έπιστήμονες κλπ.)

και μάλιστα στις προλήψεις τών άριθμών κι' ούτε θυμάμαι να μετάνοισα ποτέ για την άπιστία μου αυτή.

Σας άναφέρω μάλιστα ένα χαρακτηριστικό γεγονός:

Κατά το 1901 προσελήφθη πρωταγωνιστής στο Έθνικό θέατρο, μαζί με μερικούς άλλους συναδέλφους μου. Επειδή όμως τα διαθέσιμα καμαρίνια ήσαν λιγώτερα από τούς νεοπροσληφθέντας, μάς έρεξαν κλήρο για να ιδούν ποιοι θά ήσαν οι τυχεροί που θά κατελάμβαναν καμαρίνι. Σε μένα έπεσε το δέκατο τρίτο. Όλοι τότε φοβήθηκαν, ότι δεν θά το κρατούσα. Με συμβούλεψαν μάλιστα να τού δώσω τον άριθμό... 12 1)2. Άλλά εγώ άδερθήκα και το κράτησα με το σωστό έριθμό του, χωρίς καμιά άνησυχία.

Έ, λοιπόν, δεν έπαθα έξ αίτιας αυτού άπολύτως τίποτε.

Επίσης, όδες φορές πρωταγωνίστησα Τρίτη της έβδομάδος, ή δεκάτη τρίτη του μηνός, πάντοτε είχα μεγάλη έπιτυχία, όχι μόνο ως ήθοποιός, αλλά και ως έπιχειρηματίας.

Ακούστε όμως τώρα και κάτι που μοιάζει με πρόληψη:

Κατάγομαι—καθώς ξέρετε—από πατέρα Γερμανό, από τον όποιο έκληρονόμησα την έξής συνήθεια:

Προκειμένου δηλαδή να στρίψω τη γωνιά κανενός δρόμου, ποτέ δεν προχωρώ άποτόμως. Όποια ώρα του ήμερονικτίου και νάναι θά κάνω πρώτα έναν κύκλο, μακρόν πολλν από τη γωνιά, και κατόν θά μπώ στο στρίψιμο του δρόμου. Άν είναι νύχτα, θά τραγουδώ δυνατά, θά έήχω ή θά κάνω τέ-λως κάποιο θόρυβο.

Γιατί την ώρα εκείνη θυμάμαι τα λόγια του πατέρα μου που κάποτε μου είχε πει:

—Δεν ξέρεις καμιά φορά τί γίνεται. Μπορεί να παραφύλανε γι' άλλον και να την πάθης εσύ, κατά λάθος. Με το τραγούδι όμως ή με το έήχημα, εσύ ο άδωδός, είναι σά να δίνης την ταυτότητά σου.

Όσο για την πρόληψη του τσιγάρου όμως, την κρατώ και την παρακρατώ μάλιστα. Ποτέ μου δεν άνάβω τρίτος. Έχω δι-όμνη μου το άνένδοτο των τριών Άγγλων άξιωματικών. Ο ένας από αυτούς, άδιαφορών-πύ θά έλάμβανε και ο ύποπτος ένοχος ποιος έίρει που θά βρισκόταν τώρα.

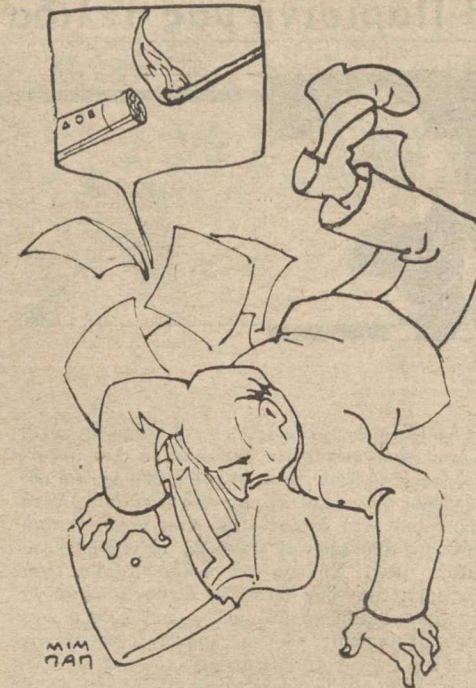
Νά και το άλλο άνένδοτο:

Το βράδυ της εκδήξεως του κινήματος μου έναντίον της Δημοκρατίας του Παρκά-λιν, ένω όλα ήσαν έτοιμα στους στρατώνες, μια άγέλη ήγητη άνησυχία μ' έκαμε να κατένυθω ένωρίτερα στού Θών, όπου βρήκα πράγματι κλονισμένο το ήθικό ώρισμένων άξιωματικών που θά μετέβην τον κίνηματός, εκτός μόνον του Ζέρεβα. Ο τσιματάρχης μάλιστα Χριστόπουλος δεν είχε δεχθεί να προσχωρήσει στο κίνημα και είχε παρατάξει το τάγμα του άπειλητικός άντικα μου. Ήμουν συνεπώς άνω-κάτω, όταν έξαφνα είδα να φτάνη στού Θών ο τότε ύπουργός των Στρατιωτικών κ. Χ. Τσερούλης, ο όποιος είχε άνησυχίσει από διάφορες φήμες που άκούσε. Έτσι μου έδόθη η εύκαιρία να τον συλλάβω άμέσως, και κατ' αυτόν τον τρόπο εκμηδενίστηκε κάθε ισχυρά αντίσταση έναντίον τού παρασκευαζόμενου κινήματος μου, διότι ο Τσερούλης, ως ύπουργός των Στρατιωτικών, αντιδρούσε με κάθε μέσον και κάθε τρόπο.

Ο βουλευτής κ. Χαράλαμπος Βολίκης, όχι μόνον πιστεύει στις προλήψεις, αλλά... Άκούστε όμως τον ίδιο:

Εφόσον, λέγει, η κληρονομία αυτή είναι παροπαράδοτος, την κρατώ και την μετρίζω και στα παιδιά και στα έγγονα μου άόκη. Όλες τις προλήψεις τις κρατώ με σεβασμό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.—...Και την άλλη μέρα έπεσε η Κυβέρτησής μου!...

τας, άναψε κάποτε τρίτος τσιγάρο και σε λίγα λεπτά μια δέξια τον έκανε κομμάτια, πλάι στους άλλους δυο, μέσα στο άμπρι.

Ίδου τώρα κι' ένας άλλος ήρωας στη ζωή, αλλά και σφόδρα προληπτικός, ο άρχηγός του Έθνικού Δημοκρατικού Κόμματος κ. Γεώργ. Κονδύλης.

Αναγκάζομαι, μάς έξηγει ο κ. Κονδύλης, να πιστένω στις προλήψεις από ώρισμένα πράγματα που έλέπω να γίνονται γύρω μου. Δεν τις κρατώ όστόσο, ούτε και τις λογαριάζω, γιατί λογικά άν τις σκεφθώμε, για μένα δεν στεκόναται. Καμιά λοιπόν από αυτές δεν τηρώ. Θά σας διηγηθώ πάντως δυο σχετικά άνένδοτα, από τα όποια έγυάλετε ότι συμπεράσματα θέλετε:

Όταν έξεροάχη το κίνημα Λεοναρδοπούλου—Γαργαλίου—Ζήρας, έφυγα από δω για τη Θεσσαλονίκη, την παραμονή άκριβώς της εκδήξεως του, έντελως τυχαία, κινήθεις προς τούτο ίσως, από μια περιεργή ύποσυνείδητη διάθεσι. Αί, λοιπόν, αυτό έγινε η άφορη ή προλάβω την έπιτυχία και την έκπαισι, άν θέλετε, του κινήματος. Άλλοιότινα ή ιστορία της Έλλάδος κι' εγώ δεν έξω ποιά τροπή θά έλάμβανε και ο ύποπτος ένοχος ποιος έίρει που θά βρισκόταν τώρα.

Νά και το άλλο άνένδοτο:

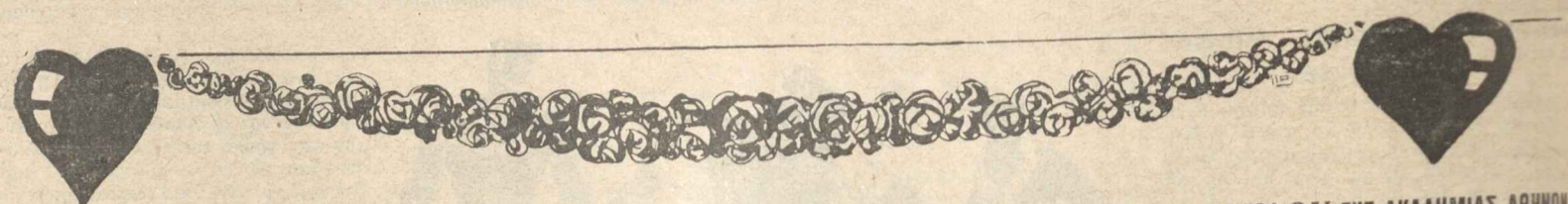
Το βράδυ της εκδήξεως του κινήματος μου έναντίον της Δημοκρατίας του Παρκά-λιν, ένω όλα ήσαν έτοιμα στους στρατώνες, μια άγέλη ήγητη άνησυχία μ' έκαμε να κατένυθω ένωρίτερα στού Θών, όπου βρήκα πράγματι κλονισμένο το ήθικό ώρισμένων άξιωματικών που θά μετέβην τον κίνηματός, εκτός μόνον του Ζέρεβα. Ο τσιματάρχης μάλιστα Χριστόπουλος δεν είχε δεχθεί να προσχωρήσει στο κίνημα και είχε παρατάξει το τάγμα του άπειλητικός άντικα μου. Ήμουν συνεπώς άνω-κάτω, όταν έξαφνα είδα να φτάνη στού Θών ο τότε ύπουργός των Στρατιωτικών κ. Χ. Τσερούλης, ο όποιος είχε άνησυχίσει από διάφορες φήμες που άκούσε. Έτσι μου έδόθη η εύκαιρία να τον συλλάβω άμέσως, και κατ' αυτόν τον τρόπο εκμηδενίστηκε κάθε ισχυρά αντίσταση έναντίον τού παρασκευαζόμενου κινήματος μου, διότι ο Τσερούλης, ως ύπουργός των Στρατιωτικών, αντιδρούσε με κάθε μέσον και κάθε τρόπο.

Ο βουλευτής κ. Χαράλαμπος Βολίκης, όχι μόνον πιστεύει στις προλήψεις, αλλά... Άκούστε όμως τον ίδιο:

Εφόσον, λέγει, η κληρονομία αυτή είναι παροπαράδοτος, την κρατώ και την μετρίζω και στα παιδιά και στα έγγονα μου άόκη. Όλες τις προλήψεις τις κρατώ με σεβασμό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ο Πιέρος Τζιμής, γυρίζοντας στη Ζακύνθο, ύστερ' από μακρινή απουσία, βλέπει ένα βράδυ στο θέατρο μία όμορφη, άγνωστη γυναίκα. Η γοητευτική ομορφιά της νέας τον συγκινεί βαθιά, αλλά συγχρόνως αισθάνεται ότι είναι η Τζένη, η κόρη του Κόντε Δερβί, του οποίου την οικογένεια χωρίζει παμπάλαιο θάνατος από τη δική του. Ωστόσο, μαγεμένος απ' το κάλλος της Τζένης, δεν ξεκολλάει τα μάτια του από πάνω της, αλλά συγχρόνως αποφασίζει να φύγει την επομένη για το εξωτερικό, γιατί νοιώθει πως είναι αδύνατο να μη την αγαπήσει.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν έχεις άδικο!... η Ζακύνθουλα μας δεν είναι βέβαια σαν το Παρίσι... Μπορούσες όμως να μείνεις κανένα μήνα για να κείνο που είπες.

— Για να γνωρίσω την κοινωνία που δεν την ξέρω σχεδόν καθόλου; Ούτε αυτό δεν θάβριζε τόσο τον κόπο. Έγώ πάντα τον περισσότερο καιρό θα ζώ έξω... Άς είναι όμως, πώς το βράδυ, στο θέατρο, γνώρισα μια κοπέλλα που δεν την ήξερα... δεν τη γνώρισα δηλαδή... την είδα μόνο... μ' αυτή, αλήθεια, άξιζε.

— Έδώ έχουμε πολλές κοπέλλες που αξίζουν. Ποιά απ' όλες σου έχω; εντύπωση;

— Η Δερβιδοπούλα....

— Η μητέρα του Πιέρου τρώμαζε και, χωρίς να θέλη, κοίταζε γύρω της.

— Σώπα μὴν τάνοση! ο μάγκας σου! ψιθύρισε.

— Γιατί;

— Μά δεν ξέρεις; Και τόνομα μόνο τον κάνει άνω—κάτω... Αὐτή, καίμενη, βρέθηκε να σάρωσε;

— Είπε διάφορα... δεν είναι;...

— Υπάρχουν εδώ άλλες πού όμορφες...

— Δεν το πιστεύω. Τι βγαίνει όμως;

— Όμορφη, άσχημη, για λόγου της. Ή, μάννα;

— Αυτό ν'ακούγεται! Έμιας δεν μάς ενδιαφέρει τίποτα απ' αυτή τη φαμίλια.

— Άφρη! με λούπες να γυρίσω στο Παρίσι! Έκαιε ο Πιέρους γελώντας.

Μετανοώσε όμως πού του ξέφυγε αυτός ο λόγος. Η μητέρα του άπόρησε πολύ. Τόν κοίταζε καλά στα μάτια. Και ψιθύρισε:

— Τι σχέση έχει αυτό;... Να σάφηναι να γυρίσης στο Παρίσι, έπειδή...;

Και πρόσθεσε δυνατώτερα:

— Δεν πιστεύω... η γνωριμία της Δερβιδοπούλας να σ'έκανε νάλλάξης γνώμη και να θέλεις τώρα να φύγεις άρον—άρον;

— Τι λές εκεί! Αποκρίθηκε ο Πιέρους σά νύκουγε κάτι πολύ παράξενο. Έπειτα, τί γνωριμία. Δεν τη γνώρισα, σου είπα. Την είδα άπλως... από μακριά. Όρεβουά! Πάω ίσαμε το Καζίνο.

Και βγήκε γρήγορα, για να μην εξακολουθήσει αυτή η όμιλία, που μπορούσε να τον κάνει να προδοθή περισσότερο. Για την ώρα, τον έλαμε μόνο να στερεωθή στην απόφασί του. Και μόνον ο τρόμος που έδειξε η μητέρα του όταν άκουσε τόνομα, ήταν άρκυτο για να τον πείσει πως εύκολότερα θα δέχονταν οι δικιοί του να πάρη μια φάντρα από το Μακρό Καντούν παρά μια κόρη του κόντε—Δερβί.

Δεν θα την ξανάβλεπε, τελείωσε.

Το βράδυ δεν θα πήγαινε στο θέατρο, να ξαναβή το Φάουστ.

Άλλά και να πήγαινε, δεν ήταν καθόλου πιθανό να ξαναβή εκεί τη Τζένη. Έπειδή τα θεωρεία της πρώτης σειράς ήταν λίγα, δυο και τρεις οικογένειες νοίκιαζαν από ένα και πήγαιναν καθέμια με τη σειρά της. Στο θεωρείο λοιπόν όπου χτες ήταν η οικογένεια του Δερβί, απόψε θάταν, χωρίς άλλο, κάποια άλλη. Μόνο στον περίπατο ήταν φόβος να την άπαντήσει τάπογεμα ή το δειλινό. Άς μὴν πήγαινε περίπατο καθόλου, ή άς διάλεγε τον πιο ασύχαστο. Έτσι θα περνούσε η μέρα. Και την άλλη—τα είπαμε—θα παρακαριζόταν.

Φαίνεται όμως πως άμα είναι κάτι γραπτό, καμιά προφύλαξη δεν υπάρχει. Ο Οιδίποδας σκότωσε τον πατέρα του τη στιγμή που έφευγε απ' την πατρίδα του για να μη τον σκοτώση. Κι' ο Πιέρους, φεύγοντας τα κέντρα για να μην άπαντήσει τυχόν την Τζένη, την άπάντησε στάπόμερο.

Μέσα από το κλεισμένο άμάξι έβριξε μια ματιά...

Τάπογεμα πήγε στο σπίτι του ο Τζωρτζής ο Κεφάλας, ένας απ' τους φίλους του χτεσινού θεωρείου.

— Πάμε λίγο περίπατο στο Ψήλομα;

— Ού, κόσμος, θαρίεμα τις χαμετούρες, είπε ο Πιέρους.

— Αλήθεια, από το φθινόπωρο ως την άρχή του καλοκαιριού, το Ψήλομα ήταν το κοσμικότερος περίπατος. Ένας θαμνίσκος, πλατύς και καλοστρωμένος δρόμος — Κανονίον Ρούγα τον έλεγαν — που άνηφόριζε άνεπαίσθητα μ' σταθερά, άνάμεσα σ' έλαιώνες και σε λιβάδια, ως που έφτανε στον Άη—Νικόλα, το καθαντό ψήλομα, απ' όπου φαινόταν το μαγευτικό θέαμα όλου του ζακυνθινού κάμπου του καταπράσινου, κι' η θάλασσα πέρα με το δειλινό, μπορούσες να ιδής πη την άριστοκρατία του τόπου. Άλλοι πήγαιναν, άλλοι γύριζαν. Οι πεζοπορούσαν κάθε τόσο για να περυσιν οι περριφανοί καβαλλάρηδες και τα λαμπρά ιδιωτικά άμάξια με τους λακέδες. Κι' οι χαμετούρες και όπως είχε κι' ο Πιέρους, ήταν άτέλειωτες: ψηλοκατελλαδούρες και μισαυτο έθγαιναν ίσαμε κάτω, ξεσκεπάζοντας συμπαιτωμένες φαλάκρες ή άφθονα μαλλιά χωρισμένα στη μέση, καμιά φορά κι' από πούσω ως το σέβερο...

— Πού θές να πάμε λοιπόν; ρώτησε ο Τζωρτζής.

— Κατά τους Κήπους... να πάρουμε το δρόμο του Άργασιού... Οταν ήμουν μικρός, αυτός ο περίπατος μάρεσε πολύ.

— Μά, καίμενη, τώρα δεν πάει ψυχή, είπε ο Τζωρτζής. Μερικοί νέοι ρομαντικοί, και κάμποσοι γεροί—

και ν'α γ'ι'ε. Ά, έξχασα, πάει κι' ο Δεσπότης. Ο δικός μας όμως. Γιατί ο Φλαροπίσκοπος σουλατσάει στην πλατεία... Τέλος πάντων, πάμε, να θυμηθής και σ'α τα παλιά σου.

Βγήκαν. Από την άτέλειωτη Σιράτα Μαρίνα με τις άμέτρητες αποβάθρες, που έλαμπε τότε σά νύκοπο νόμισμα, έφτασαν στον Άμμο, πέρασαν τον Άγιο Διονύσιο και, από το γιοφύρι της Πισκοπικής, προχώρησαν ως τον Άγιο Χαράλαμπο. Ούτε δέκα περιπατητές από την καλή τάξη δεν άπάντησαν σ' όλη αυτή τη μακριά παραθαλάσσια διαδρομή. Μόνο ανθρώπους του λαού. Άλλά όταν μὴ καν πιά στο δρόμο του Άργασιού, έπίσης παραθαλάσσιο, βρέθηκαν σ' όλοσδιόλου έξοχη έρημιά. Κάπου—κάπου περνούσε κανενας χωριατὴς από το πωμάσειο, κανένα κάρφο με λαχανικά ή κανένα μικρό κοπάδι γίδες με το παιδί που τις έθωκε. Ή θέα όμως, και προς τη θάλασσα και προς τη στεριά, ήταν θαμνίσια. Ή κοκκινοπή κορδέλλα του δρόμου προχωρούσε άνάμεσα σ' άμμουδιές με βραχίλια και σ' εκτάσεις όλοπρασινές. Άντικρύ ήψωνόταν ο Σκοπός, το δασωμένο βουνό με την τούρλα του, ίδια καμπούρα στη ράχη μιάς πελώριας καμήλας.

Ά, νά! από μακριά κάτι μαυρίζει.

Είπε τρεις ρασοφόροι. Στη μέση ένας λεπτός και ψηλός, που τους ξεπερνά τουλάχιστο ένα κεφάλι.

— Δέ στέλεγα; κάνει ο Τζωρτζής. Ο Δεσπότης!

Οι ρασοφόροι πλησίασαν σέ άπόσταση... χαμετισμού. Οι δυο νέοι κοινοστάθηκαν βάζοντας τα καπέλα τους. Οι άκριντοι ρασοφόροι ήποκλήθηκαν έλαφρά και σοβαρά με το χέρι στο στήθος. Ο μεσιάνος, μ' ένα χαριτωμένο κίνημα και μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο, εύλόγησε γοργά. Και προσέπεσαν.

Ο Πιέρους έμειν' έκστατικός. Ά, τί όμορφος Δεσπότης! Και γύρισε να τον ιδή κι' από πίσω.

Ήταν ο Νικόλαος Κατραμής—ή όμορφή, ή μεγαλοπρέπεια κι' η χάρη προσωποποιημένες. Με το μαύρο του ράσο, με το καφετί έσώφασό του, με το δεσποτικό του μπαστούνι, και με τη χρυσή άλυσίδα του σταυρού του, που τον είχε κιόλα χαμένο στο έπίσημο καφετί, μ' απ' το σκούρο βελονόβανο ζωνάρι του, φάνταζε πολύ περισσότερο από έναν απλό πού θα φορούσε δόξακρη την άρχιερατική στολή. Φαντασθήτε τώρα τί ήταν όταν τη φορούσε κι' αυτός για να λειτουργή!

Ο Πιέρους, ό ξενητειμένος, που δεν έρχόταν παρά τα καλοκαίρια και πήγαινε άμέσως στην έξοχή, δεν είχε ιδεί ποτέ τον Δεσπότη

τον Κατραμή. Άλλά, και χίλιες φορές να τον είχε ξαναβεί, πάλι ή εμφάνισή του θα τον συγκινούσε. Γιατ' ήταν μια εμφάνιση του άρτιου, μιά όπτασία.

Ο φίλος του, καθώς σιγοπερπατούσαν τώρα—οι ρασοφόροι, με γοργότερο ήμα, είχαν χαθεί πίσω σέ μια στροφή—του έλεγε:

— Όλη ή φυσική όμορφά κι' όλος ο πολιτισμός αυτού του τόπου ένοικιούνται σ' έναν άνθρωπο: στο Δεσπότη τον Κατραμή. Είπε ό γενικός άντιπρόσωπος. Είδες τη χτεσινή παράσταση του Φάουστ. Ήθελα νάβλεπες και μιά άρχιερατική λειτουργία με τον Κατραμή στην πάγχυση και πανόμορφη εκείνη Φανερωμένη, και να μούλεγες άν δεν θα σου φαινόταν το ίδιο και ή λ'ι'ε'χ'ν'ι'κ'ή. Οι δυσσεστημένοι, οι άντιπαι, ξέρεις πώς λένε τον Κατραμή; Π'ο'ι'μ'α'ν'τ'ό'ν'α. Έ, απ' αυτό μπορείς να καταλάβής!

Περιέργο πρόμα! Καθώς άκουγε αυτά, ο Πιέρους έφανε μπροστά του την Τζένη του Δερβί. Την όμορφή της, τη χάρη της και τη μεγαλοπρέπεια. Και του φαινόταν πώς σ' αυτήν περισσότερο παρά στον όμοιο Δεσπότη έφαρμιζόταν τα λόγια που φίλου του. Αὐτή ήταν άληθινά ή ένοσάρωση της φυσικής όμορφιάς και του πολιτισμού του τόπου. Πόσοι αιώνας, πόσες γενές, πόσες διαστανρώσεις, τί καλλέργεια χρειάστηκε για να παραχθή το ζωντανό αυτό λουλούδι της άκμης!

Έβλεπε τη θάλασσα, τον ουρανό, τους άγρούς, τα βουνά του θαμνίσκου ζακυνθινού τόπου που ξετυλιγόταν μπροστά του, και μέσα σ' ό'α' αυτά, κι' άπάνω απ' όλα, ή μορφή της Τζένης, μπροστά στα μάτια του κι' αυτήν κυριαρχούσε. Θυμήθηκε μερικούς στίχους από το «Πλάσμα της Φαντασίας» που Τυπάλδου, που έκείνο τον καιρό βρισκόταν σ' όλα τα στόματα, και τους άπήγγειλε ψιθύριστα:

Έσέ ζητώ στο χάραμα
Σά γλυκοφύγγει ή μέρα,
Είς τον άφρο της θάλασσας,
Στον ήσυχον αϊθέρα:
Έσέ στην άνθοστάλιση
Του κάμπου πρασινάδα
Στη μυστική άχνάδα
Του έρμου φεγγαριού...

— Είσο; έρωτευμένος; είπε χαμογελώντας ο φίλος του.

— Νά... έρωτευμένος μ' αυτή την έπέρυ καλή φύση! αποκρίθηκε ο Πιέρους.

— Γι' αυτό την άρτίνεις; γι' αυτό, άμ' έρχεσαι δω, δέ βλέπεις την ώρα να φύγής;

Ο Πιέρους άναστενάξε:

— Είπε άνάγκη...

Κι' άξαφνα αίστάνθηκε — προσεμάνθη κε καλύτερα — την Τζένη την ίδια κοντινόν, σαν να τον πλάκωνε ο ήσκιος της...

Την ίδια στιγμή άκουσαν πίσω τους κρότο απ' άμάξι. Γύρισαν. Ήταν ένα πλούσιον λαντό, άνοιχτό, χαμηλό, με δυο πανύψηλα μαύρα άλογα, έναν πελώριο άμαξά κι' ένα μικροσκοπικό λακέ — παιδί δεκαέντε χρονών — δίπλα του. Παραμείρισαν. Τάμαξί πέρασε διμ' με μεγάλη γοργοράδα. Ο Τζωρτζής χαμήλωσε με μεγάλη κατελλιά. Μηχανικά, χαμήλωσε κι' ο Πιέρους. Και τότε είδε πώς μέσα στ'άμάξι ήταν ή οικογένεια Δερβί:

Ο κόντες κι' ή κοντέσσα πλάι—πλάι, στην καλή θέση, ή άντικρύ τους, μονάχη ή Τζένη!

Όπως και χτες βράδυ, όταν έξοδo του θεάτρου, ή ματιά της σταμάτησε με κάποια περιέργεια στον άγνωστο νέο που βρισκόταν πάντα με γυνoτούς της και τη χαμετούσε, χωρίς να τη γνωρίζη ίσως κι' αυτός. Και για πολλή ώρα, όσο έφευγε μπροστά τάμαξί, ο Πιέρους έβλεπε χαρομένεμo πάνω του τα μάτια της Τζένης που καθόταν άντίθετα.

Και τίποτ' άλλο από τα μάτια της. Ούτε πρόσωπο έβλεπε, ούτε καπέλλο, ούτε φόρεμα. Δυο μάτια μόνο σαν αστέρια, που χάθηκαν άμα χάθηκε και τάμαξί στο κοντινό γύρισμα του δρόμου.

Όπως όλος ο κόσμος, κι' ο Τζωρτζής ο Κεφάλας ήξερε πώς οι Τζιμαίοι κι' οι Δερβιβαίοι ήταν άσπονδοι έχθροί. Γι' αυτό άπέφυγε να μιλήση για το συναισθήμα και δοκίμασε να εξακολουθήσει την άρχισμένη όμιλία. Μά ο Πιέρους τόν έκοψε:

— Τα Δερβίβια δεν ήταν;

— Νά, έκαμε με κάποια στενοχώρια ο Τζωρτζής.

— Δεν τάχαμε, νομίζω, άντικρυ μας και χτες το βράδυ στο θέατρο;

— Νά, νά.

— Όμορφη κοπέλλα ή Δερβιδοπούλα...

— Νά...

— Δεν την ήξερα... ρώτησε χτες τον Πίπη και μου την είπε... Μά πού να πηγαίνουν από δω;...

— Ξέρω κι' εγώ!.. περίπατο... Θα πάνε ίσως ίσαμε το Άργάσι και θα γυρίσουν.

Όσοι θα την ξανάβλεπε; Έ, βέβαια! όσο σιγά κι' άν πήγαινε τάμαξί στον έξοχικό εκείνο δρόμο, που δεν ήταν άκόμα τόσο καλοφτιασμένος όπως σήμερα, πάντα έτρεχε περισσότερο—απ' τους πεζούς. Κι' ή πρώτη σκέψη του Πιέρου, αντίθετη από την ενόμυχή του έσθυμια, ήταν να την άποσύνη.

Απότομα λιγάκι, γύρισε κι' είπε:

— Φτάνει, έ;... Άς γνωρίσουμε τώρα, είναι άργά.

Ο Τζωρτζής ένόμισε πως κατάλαβε: Δεν θάδενε να διαστανρωθή πάλι με τους έ'χ'θ'ο'ο'ς. Και χωρίς καμιά αντίρρηση, έκαμε κι'

αυτός μεταβολή. Χωρίς να θέλη, ο Πιέρους τώρα έτρεχε. Θέλοντας και μή, ο φίλος του τον ακολουθούσε.

Άμύλητοι σχεδόν—θάλεγες πώς είχαν χάσει τη διάθεσή τους κι' οι δυο—έφτασαν στον Άγιο Χαράλαμπο. Έκεί βρήκαν ένα καροτσάιο — Έχεις άγό; ρώτησε ο Πιέρους τον άμαξά που πάτιζε το άλογο.

— Όχι, άφέντη. Έφερα τον παπά κι' είμαι για τη χώρα. Θέλετε να σάς πάρω;

— Νά. Νά μ'ς βγάλης στην πλατεία, στο Καζίνο.

Άνέβηκαν, και το καροτσάιο ξεκίνησε γοργό. Ά, τώρα πιά το λαντό δεν θα τους έφτανε ποτέ. Πώς χαϊρόταν ο Πιέρους και πώς... το μετανόωνσε!

Ο Τζωρτζής δεν έλεγε τίποτα. Έβρισκε φυσική και δικαιολογημένη αυτή τη φυγή. Ζακυνθινό άρχοντόπουλο ήταν... κάτι ήξερε κι' αυτός από έχθρες άνάμεσα σέ οικογένειες...

Μπήκαν στη Σιράτα—Μαρίνα με καλπασιμό, κι' από κει στη μεγάλη πλατεία του Γεωργίου Α'.

— Σ' αυτό το Καζίνο; ρώτησε ο άμαξάς.

— Όχι... στο άλλο.

Το «άλλο» ήταν το «άριστοκρατικό», στη μικρή πλακοστρωμένη πλατεία του Ποιητού, άντικρυ από τον Άγιο Μάρκο των Φράγκων κι' από το Ρολόι του Φόρου. Το καροτσάιο σταμάτησε κι' οι δυο φίλοι κατέβηκαν για να καθίσουν.

— Μέσα ή έξω; ρώτησε ο Τζωρτζής.

Ο καιρός ήταν γλυκός, δειλινό άνοιμα, και το Καζίνο είχε βγάλει έξω μερικά τραπέζια.

— Άς καθίσουμε δω, είπε ο Πιέρους, διαλέγοντας ένα τραπέζια κολητά σχεδόν στον τοίχο.

Στην πλατεία σουλατσάριζαν πολλοί που είχαν γυρίσει από το Ψήλομα. Όλοένα γύριζαν κι' άλλοι. Πήγαιναν ως το θέατρο, ξαναγύριζαν ως το Καζίνο και πάλι. Γοτερα καθόταναν σέ κανένα τραπέζια, είτε του Καζίνου, είτε άλλων καφετειών και ζαχαροπλαστείων όλόγυρα. Έτσι οι περιπατητές στη μέση λιγόστευαν. Οι καθιστοί στις άκρες πηθαιναν. Τα τραπέζια του Καζίνου είχαν γεμίσει. Βράδινάζε. Ή πλάκα του Ρολογιού είχε φωτισθή από μέσα. Άναβαν σιγά σιγά τα φανάρια με το πετρέλαιο.

Κι' άλλοι φίλοι είχαν καθήσει στο τραπέζια του Πιέρου. Ήταν μιά ζωηρή παρέα που μιλούσε και γελούσε δυνατά. Κι' ο ίδιος ο Πιέρους είχε ξαναβρή τη διάθεσή του.

Κι' άξαφνα... ένα λαντό μπήκε με κρότο στην πλατεία από τον Πλατύφορο και σταμάτησε μπροστά στο Καζίνο. Ήταν τα Δερβίβια, που γυρίζαν απ' τον περίπατο στ' Άργάσι.

— Μας κυνηγάνε; ψιθύρισε χωρίς να θέλη ο Πιέρους σταυτά του Τζωρτζή.

Κι' αυτός στενοχωρήθηκε πολύ για τη σύμπτωση...

Πρώτος πέρασε ο Δερβίβας κι' έδωσε το χέρι του στην κοντέσσα. Ή Τζένη πήδησε κάτω χωρίς βήθηλα. Και τότε μόνο ο Πιέρους είδε πώς φορούσε ένα γαλάζιο φουστάνι κι' έν' άσπρο καπέλο με μεγάλη γαλάζια λουλούδια...

Το λαντό πιαβήθηκε στο στενό για να τους περμάνη. Κι' έκείνοι—ο Δερβίβας μπροστά—πήγαν ίσα και καθήσαν στο μόνο άδειανό τραπέζια του Καζίνου, πέντε θέματα μόλις από του Πιέρου. Και να πάλι τα μάτια της Τζένης καρφωμένα πάνω του με περιέργεια και μ' έκπληξη...

— Τι αυταρχικός αυτός ο Δερβίβας! είπε σιγά ένας απ' την παρέα. Βιάστε; Άντι, στ'άμαξί να βάλη την κόρη του στο πλάι της μητέρας της, στην καλή θέση, κι' αυτός να καθήση άντικρυ, καθίστα στα πλάι της κοντέσσας και βάζει την καίμενη τη Τζένη άντικρυ, σά νάταν καμιά κοπελλίτσα δέκα χρονών.

— Έτσι κάνει κι' ο βασιλιάς της Ισπανίας, είπε ένας άλλος με ειρωνία.

Ο Τζωρτζής ένευσε του Πιέρου:

— Πάμε;

— Γιατί; έκαμε αυτός. Είπε νορίς άκόμα.

Ήταν πιά αποφασισμένος νάμνηση. Είχε κάμει ότι μπορούσε για νάσφυρη τον περασμό και τον γύνεινο. Δεν μπορούσε όμως να κενόσθη και στο σπίτι του ως την ώρα που θα παρακαριζόταν: Τι έπαυσε άν ή τυχή έκανε να την ξαναβή; Φανταζόταν πώς θα διάλεγαν κι' οι δυο τον ίδιο έρημικό περίπατο κείνο τάπογεμα και πώς θα κατέληγαν κι' οι δυο στο Καζίνο, να καθήσουν κοντά—κοντά; Ούταν πρόκληση στην τύχη να σηκωθή τώρα και να φύγη. Το κατό κάτω, καταλάβαινε πώς τώρα πιά αυτό ήταν άνωτερο από τη δύναμή του. Και παραδόθηκε άπως χτες βράδυ στο θέατρο. Όλη την ώρα, με τρόπο, κοίταζε τη Τζένη και παρακολουθούσε όλα τα κινήματά της. Και τόσο πολύ, που εκείνη έπαψε πιά να κοιτάξη τον άγνωστο που της είχε κινήσει την περιέργεια.

(Ακολουθεί)

Ο Τζών Τζιλμπέρ.

Το επάγγελμα του ηθοποιού του κινηματογράφου δεν είναι καθόλου εύκολο. Είναι γεμάτο κόπωση, αγωνίες και κινδύνους. Προχθές άκουσα ο ασύμματος μίας ανήγγελε ότι μία ολόκληρη κινηματογραφική αποστολή, από 20 άτομα, που έπρόκειτο να γυρίσει μία ταινία στον Άντακτικό, χάθηκε μαζί με το πλοίο που τη μετέφερε. Το πλοίο αυτό βούλιαξε κοντά στη Σπιτοβέγγη!...

Παράφοια τραγικά δυστυχήματα είναι συχνά στον κινηματογράφο. Η Μπαργκίττε Χέλμ έγινε αλλοθώρη από το υπερβολικό φως των λαμπτήρων, όταν έβαινε στη σκηνή των κατακομιδών της «Μητροπόλεως».

Η Λίλιαν Χάρβεϊ πριν από λίγες εβδομάδες έπεσε, ενώ γύριζε μία σκηνή του «Ξανθού Όντιου» με χτύπησε τόσο σοβαρά, ώστε έμεινε ένα μήνα στο κορβόκι. Κι' όλοι β-μως οι γνωστοί άστερες έχουν στη ζωή τους από ένα τέτοιο περιστατικό.

Ένα μεγάλο λοιπόν Άμερικανικό περιοδικό τού υπέβαλε τελευταία την ερώτηση: «Ποιά είναι η ζωηρότερη συγκίνηση της κινηματογραφικής σας σταδιοδρομίας».

Μερικές από τις απαντήσεις των άστερων, τις πιο χαρακτηριστικές, τις δημοσιεύουμε εδώ.

«Η μεγαλύτερή μου κινηματογραφική συγκίνησης, είπε η Νόρμα Σήρερ, υπήρξε η εξέλιξη: Γυρίζαμε την ταινία «Λουκρητία Λόμπσον». Σε μία σκηνή έπρεπε η Ειρήνη Ρίτς και εγώ να τρέξουμε μέσα από ένα πυροπολιμένο δάσος. Φυσικά, ήταν αδύνατο να κάνουμε ένα πραγματικό δάσος χάριν της σκηνής αυτής κι' έτσι εκάναμε ένα ψεύτικο δάσος στο πίσω πλάνο του στούντιο, από κομμένα και σημμένα δέντρα, που αλείφθηκαν με εμπορηστικές ύλες. Στην ώριμη στιγμή τα δέντρα πήραν φωτιά. Έγώ και η Ειρήνη Ρίτς έπρεπε να τρέξουμε σαν τρελλές ανάμεσα από αυτά, κάνοντας δρόμο εκατό μέτρων. Τρέξαμε λοιπόν άμείωτα, αλλά εκάναμε λάθος. Τρέξαμε εναντίον του ανέμου, ο οποίος έπαιξε καίριο ρόλο. Ήταν πια ανάγκη να τρέξουμε και τρίτη φορά, ενώ η φωτιά είχε φτάσει στη μεγαλύτερη της έντασι. Τα δέντρα έριξαν μέσα στις φλόγες και τα λαμπαδιασμένα κλαδιά έπεσαν δεξιά και αριστερά. «Όλο το πίσω πλάνο του στούντιο ήταν μία φλεγόμενη κόλαση». Έπρεπε όμως να τρέξουμε μέσα σ' αυτή, γιατί αλλιώς ήταν ανάγκη να ξαναγυρίσουμε από την αρχή το τεχνικό δάσος, για να γυριστή η σκηνή.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΓΟΥΝΤ Η ΖΩΗΡΟΤΕΡΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

(Τι διηγούνται η Νόρμα Σήρερ, ο Τζών Τζιλμπέρ, η Τζωάν Κράουφορντ και ο Ραμόν Νοβάρο)

Η Ειρήνη Ρίτς και εγώ πήραμε τότε μία βαθεία αναπνοή και όρμησαμε μέσα στα φλεγόμενα δέντρα, χωρίς να είμαστε βέβαιες αν θα βγαίναμε σώες απ' την κόλαση αυτή.

Το μαρτύριό μας αυτό μιά φορά διηγήθηκε σε όρες και ώρες. Νόμισα ότι ποτέ δεν θα κατορθώναμε να φτάσουμε στο τέλος. Έφτάσαμε όμως... Χωρίς να καούμε, χωρίς να μολυπόμαστε καθόλου, χωρίς μία τσαλαχτοσύνη...

Ο καλός Θεός μας είχε σώσει από σίγουρο κίνδυνο... Αυτή είναι η μεγαλύτερη συγκίνησης της κινηματογραφικής μου ζωής.

Ο Τζών Τζιλμπέρ διηγείται το παρακάτω περιστατικό:

«Η μεγαλύτερη συγκίνηση που αισθάνθηκα στον κινηματογράφο, ήταν όταν μετέφερα ο ίδιος το αντίτυπο της ταινίας «Η Μεγάλη Παρέλαση» στη Νέα Υόρκη, για την παγκόσμια πρώτη προβολή της.

Εφύλαγα τα κοντά, στα όμοια βρισκόταν τα φίλα, σαν να περιέχαν διαμάντια. Δεν έβλεπα δέν, μάτι, δεν κοιμήθηκα ούτε στιγμή ως που παρέδωκα την ταινία σ'αυτήν ασφάλει στη Νέα Υόρκη.

Στα κοντά αυτά βρισκόταν κλεισμένος ο θρίαμβος της σταδιοδρομίας μου. Ποτέ ξανά δεν έλπιζα να φτάσω σ' αυτό το έργο. Όσοι παίξαμε σ' αυτή την ταινία, αισθανθήκαμε πραγματικά κάθε συγκίνηση της. Ξέραμε ότι ήταν μία μεγάλη ταινία κι' η καρδιά μας χτυπούσε από ανυπομονησία για να δούμε τι

Η Νόρμα Σήρερ.

Ο Ραμόν Νοβάρο.

στιγμή τρέμου παρά ζωής στην νήσους. Άκόμα και τότε, έπει από τόσα χρόνια, αισθάνομαι κίση ρίγος όταν συλλογίζομαι εκείνη τη στιγμή και το τι θα μπορούσε να γίνει.

Γυρίζαμε την ταινία «Σαρμ μούζ». Σε μία σκηνή, ο Λουίς Σιό κι' εγώ μονομαζούσαμε. Η μουχία λοιπόν αυτή λίγο έλειπε να καταλήξει σε πραγματική τραγωδία. Στις δοκιμές χρησιμοποιούσαμε β-ψη με προσφιλές στην αμερική.

Ο Ρέξ Γκράμμι όμως, ο σκηνοθέτης μας, αποφάσισε να μη μεταρριστεί τα βήματα της ταινίας. Ζήτησε να γυρίσει την ταινία, ζήτησε να γυρίσει την ταινία, ζήτησε να γυρίσει την ταινία.

Αυτή είναι η βαθύτερη και πιο μεγάλη συγκίνησης της καλλιτεχνικής μου ζωής. Τη βρίζουμε με κηρή».

Ο Ραμόν Νοβάρο διηγείται το παρακάτω περιστατικό:

«Η πιο συνταρακτική στιγμή της ζωής μου έμεινε στον κινηματογραφικό φάκο, ήταν περισσότερο

ΠΑΡΑΘΕΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΕΡ' ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ!

ΕΥΓΑΡΙ, πού αγαπημένο από τον Ζάκ και τη Λουκία, πολύ δύσκολα θα έβρισκε κανείς σ' όλο τον κόσμο. Έκείνος ήταν μελαγχολικός με μαύρα φλογερά μάτια, κι' εκείνη ολόκληρη με μάτια ξαφνικά.

Αγαπήθηκαν από την πρώτη στιγμή που είδε ο ένας τον άλλο, ή μάλλον, πως είχαν αγαπηθεί πριν μπορούσε να τη κανείς, πως είχαν αγαπηθεί στην πραγματικότητα. Είχαν προστιδωθεί στα όνειρά τους.

Ναι, μερικούς μήνες πριν γνωριστούν, είδε ο ένας τον άλλο στον ίδιο τον. Κι' έτσι, μόλις κατάλαβαν ότι ήταν στην πραγματικότητα, άναγνωση ο ένας τον άλλον.

Ο Ζάκ είχε δει στον ίδιο τον τη Λουκία, ντυμένη στα ολόκληρα, με ξανθά της μαλλιά στολισμένα με γαλάζια λουλούδια. Κρατούσε στα χέρια της μία βεντάγια από γαλάζια έ-πες φτερά, που την ανοιγόκλεινε ρυθμικά στον ήχο κάποιας γοργής μουσικής. Βλέποντάς την στ' όνειρο να χορεύει προς αυτόν, τόσο ά-νάλαφρα και τόσο χαριτωμένη, τη ρώτησε εκστατικός:

—Είσαι νεράιδά;

Κι' αυτή του αποκρίθηκε με μία φωνή μελωδική:

—Είμαι η γυναίκα που θ' αγαπήσεις.

Κι' εξαφανίστηκε.

Ο Ζάκ, όταν ξύπνησε, νόμισε πως έβλεπε ά-κόμα μπροστά του τη γοητευτική αυτή όπταση, και πως άκουγε την αρμονική της φωνή. Τόσο ζωηρό ήταν τ' όνειρό του εκείνο!...

Από τότε μάλιστα, καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν του έκανε πειά έντύπωση και δεν αγαπούσε παρά την κόρη του όνειρου του.

Και περίμενε πάντα να τη συναντήσει και στην πραγματικότητα.

Η Λουκία πάλι, η οποία κατοικούσε σε μία άλλη χώρα, μακριά από την πατρίδα του Ζάκ, τον είχε δει κι' αυτή μία νύχτα στον ίδιο τον, με κοστούμι έσπερο και με μία άσπρη καμ-έλια στη μπλουτίνα του. Προχωρούσε προς αυτήν χαμογελώντας τρυφερά, κι' εκείνη τον ρώτησε:

—Ποιος είστε;

—Είμαι ο νέος που θ' αγαπήσεις, της απάν-τησε.

Τ' όνειρο αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στη Λουκία, κι' από τότε όλοι οι νέοι της φαινό-ταν άχαροι κι' άσχημοι και δεν συλλογιζό-ταν παρά μόνο το όραμα παλινγκάρι με τα μαύρα φλογερά μάτια, που είχε δει στον ίδιο τον.

Έπειτα από λίγον καιρό, η Λουκία, καλε-σμένη από κάποια φίλη της, πήγε στη χώρα και στην πόλη, στην οποία κατοικούσε ο Ζάκ.

Έκεί ένα βράδυ είχε πάει σε κάποιο φιλι-θοσκόπο χορό, ντυμένη ολόκληρη, με γαλάζια λουλούδια στα μαλλιά της και με μία βεντάγια από γαλάζια φτερά, στο χέρι.

Στο χορό ήταν κι' ο Ζάκ με μία καμέλια ο-λόκληρη στη μπλουτίνα του.

Η μουσική έπαιζε ένα γοργό σκοπό, όταν οι δυο νέοι αντίκρισαν ο ένας τον άλλον.

Η Λουκία ανοιγόκλεινε ρυθμικά στον ήχο της μουσικής τη γαλάζια της βεντάγια, και προχωρούσε άσυναίσθητα προς τον Ζάκ, όπως και στ' όνειρό της.

Ένας μυστηριώδης μαγνήτης τους τραβούσε τον ένα προς τον άλλον και διατελούσαν κι' οι δυο υπό την άτακτη επίδραση του, νόμιζαν πως όνειρευόντουσαν πάλι.

Τέλος, όταν έφτασαν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον, ο Ζάκ, καταπνέοντας τη συγκίνηση που τον έλπιζε, καθόρθωσε να ψιθυρίσει:

—Σας γνωρίζω από καιρό. Σας έχω δει στ' όνειρό μου.

—Κι' εγώ σας είδα στ' όνειρό μου, του ά-πάντησε η Λουκία.

Και η φωνή της ήταν μελωδική, όπως και στ' όνειρο...

Δεν χρειαζόταν να εξομολογηθούν ο ένας στον άλλο τον έρωτά τους. Είχαν αγαπηθεί πριν τόσο βαθύ, ώστε τα λόγια περίτεχναν...

Σε λίγες μέρες ο Ζάκ και η Λουκία ά-ραβωνιάστηκαν, κι' έπειτα από ένα μήνα παν-τρεύτηκαν.

Αν τελείωνε ως εδώ αυτή η ιστορία, θα ή-ταν μία όμοια και κάπως πρωτότυπη ρομαντι-κή ιστορία αγάπης. Μά ήταν γλαφύρο, το γλυ-κύτατο αυτό ειδύλλιο να τελειώσει με μία πικρή τραγωδία.

Ύστερα από μερικούς μήνες ευτυχίας κι' ε-ρωτικής μέθης, όποτε από λίγον καιρό τρελλής αγάπης, που νόμιζαν ότι θα βαστούσε αιώνια, η συμφορά χτύπησε την πόρτα του σπιτιού τους...

Η Λουκία άρρώσθηκε ξαφνικά... Όλες η φροντίδες, όλες η περιποιήσεις του φτωχού Ζάκ πήγαν χαμένες κι' έπειτ' από λίγες μέρες το αϊθέριο αυτό πλάσμα έβυσε μέσα στην άγχα-λιά του...

Τη στιγμή που η Λουκία άφηνε την τελευταία της πνοή μέσα στην άγχαλιά του, ο Ζάκ, τρελ-λός απ' την απελπισία του, της φώναξε:

—Λουκία, αγάπη μου!... Θέλω νάρθης να με πάρης, άκου;... Θέλω νάρθης να με πά-ρης σε λίγες μέρες!...

Και η Λουκία του απάντησε:

—Θάρθω!

Αυτή ήταν η τελευταία της λέξης...

Αν δεν του έλεγε τη λέξη αυτή, ο Ζάκ θ' α-ποκτινόταν απάνω στο μνήμα της αγαπημένης του... Μά τώρα την περίμενε, περίμενε να τον πάρη κι' αυτόν κοντά της... Είχε έμψυ-σινή στην ύπαρξή της.

—Είμαι νεράιδά;

Κι' αυτή του αποκρίθηκε με μία φωνή μελω-δική:

—Είμαι η γυναίκα που θ' αγαπήσεις.

Κι' εξαφανίστηκε.

Ο Ζάκ, όταν ξύπνησε, νόμισε πως έβλεπε ά-κόμα μπροστά του τη γοητευτική αυτή όπταση, και πως άκουγε την αρμονική της φωνή. Τόσο ζωηρό ήταν τ' όνειρό του εκείνο!...

Από τότε μάλιστα, καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν του έκανε πειά έντύπωση και δεν αγαπούσε παρά την κόρη του όνειρου του.

Και περίμενε πάντα να τη συναντήσει και στην πραγματικότητα.

Η Λουκία πάλι, η οποία κατοικούσε σε μία άλλη χώρα, μακριά από την πατρίδα του Ζάκ, τον είχε δει κι' αυτή μία νύχτα στον ίδιο τον, με κοστούμι έσπερο και με μία άσπρη καμ-έλια στη μπλουτίνα του. Προχωρούσε προς αυτήν χαμογελώντας τρυφερά, κι' εκείνη τον ρώτησε:

—Ποιος είστε;

—Είμαι ο νέος που θ' αγαπήσεις, της απάν-τησε.

Τ' όνειρο αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στη Λουκία, κι' από τότε όλοι οι νέοι της φαινό-ταν άχαροι κι' άσχημοι και δεν συλλογιζό-ταν παρά μόνο το όραμα παλινγκάρι με τα μαύρα φλογερά μάτια, που είχε δει στον ίδιο τον.

Έπειτα από λίγον καιρό, η Λουκία, καλε-σμένη από κάποια φίλη της, πήγε στη χώρα και στην πόλη, στην οποία κατοικούσε ο Ζάκ.

Έκεί ένα βράδυ είχε πάει σε κάποιο φιλι-θοσκόπο χορό, ντυμένη ολόκληρη, με γαλάζια λουλούδια στα μαλλιά της και με μία βεντάγια από γαλάζια φτερά, στο χέρι.

Στο χορό ήταν κι' ο Ζάκ με μία καμέλια ο-λόκληρη στη μπλουτίνα του.

Η μουσική έπαιζε ένα γοργό σκοπό, όταν οι δυο νέοι αντίκρισαν ο ένας τον άλλον.

Η Λουκία ανοιγόκλεινε ρυθμικά στον ήχο της μουσικής τη γαλάζια της βεντάγια, και προχωρούσε άσυναίσθητα προς τον Ζάκ, όπως και στ' όνειρό της.

Ένας μυστηριώδης μαγνήτης τους τραβούσε τον ένα προς τον άλλον και διατελούσαν κι' οι δυο υπό την άτακτη επίδραση του, νόμιζαν πως όνειρευόντουσαν πάλι.

Τέλος, όταν έφτασαν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον, ο Ζάκ, καταπνέοντας τη συγκίνηση που τον έλπιζε, καθόρθωσε να ψιθυρίσει:

—Σας γνωρίζω από καιρό. Σας έχω δει στ' όνειρό μου.

—Κι' εγώ σας είδα στ' όνειρό μου, του ά-πάντησε η Λουκία.

Και η φωνή της ήταν μελωδική, όπως και στ' όνειρο...

Δεν χρειαζόταν να εξομολογηθούν ο ένας στον άλλο τον έρωτά τους. Είχαν αγαπηθεί πριν τόσο βαθύ, ώστε τα λόγια περίτεχναν...

Σε λίγες μέρες ο Ζάκ και η Λουκία ά-ραβωνιάστηκαν, κι' έπειτα από ένα μήνα παν-τρεύτηκαν.

Αν τελείωνε ως εδώ αυτή η ιστορία, θα ή-ταν μία όμοια και κάπως πρωτότυπη ρομαντι-κή ιστορία αγάπης. Μά ήταν γλαφύρο, το γλυ-κύτατο αυτό ειδύλλιο να τελειώσει με μία πικρή τραγωδία.

Ύστερα από μερικούς μήνες ευτυχίας κι' ε-ρωτικής μέθης, όποτε από λίγον καιρό τρελλής αγάπης, που νόμιζαν ότι θα βαστούσε αιώνια, η συμφορά χτύπησε την πόρτα του σπιτιού τους...

Η Λουκία άρρώσθηκε ξαφνικά... Όλες η φροντίδες, όλες η περιποιήσεις του φτωχού Ζάκ πήγαν χαμένες κι' έπειτ' από λίγες μέρες το αϊθέριο αυτό πλάσμα έβυσε μέσα στην άγχα-λιά του...

Τη στιγμή που η Λουκία άφηνε την τελευταία της πνοή μέσα στην άγχαλιά του, ο Ζάκ, τρελ-λός απ' την απελπισία του, της φώναξε:

—Λουκία, αγάπη μου!... Θέλω νάρθης να με πάρης, άκου;... Θέλω νάρθης να με πά-ρης σε λίγες μέρες!...

Και η Λουκία του απάντησε:

—Θάρθω!

Αυτή ήταν η τελευταία της λέξης...

Αν δεν του έλεγε τη λέξη αυτή, ο Ζάκ θ' α-ποκτινόταν απάνω στο μνήμα της αγαπημένης του... Μά τώρα την περίμενε, περίμενε να τον πάρη κι' αυτόν κοντά της... Είχε έμψυ-σινή στην ύπαρξή της.

—Είμαι νεράιδά;

Κι' αυτή του αποκρίθηκε με μία φωνή μελω-δική:

—Είμαι η γυναίκα που θ' αγαπήσεις.

Κι' εξαφανίστηκε.

Ο Ζάκ, όταν ξύπνησε, νόμισε πως έβλεπε ά-κόμα μπροστά του τη γοητευτική αυτή όπταση, και πως άκουγε την αρμονική της φωνή. Τόσο ζωηρό ήταν τ' όνειρό του εκείνο!...

Από τότε μάλιστα, καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν του έκανε πειά έντύπωση και δεν αγαπούσε παρά την κόρη του όνειρου του.

Και περίμενε πάντα να τη συναντήσει και στην πραγματικότητα.

Η Λουκία πάλι, η οποία κατοικούσε σε μία άλλη χώρα, μακριά από την πατρίδα του Ζάκ, τον είχε δει κι' αυτή μία νύχτα στον ίδιο τον, με κοστούμι έσπερο και με μία άσπρη καμ-έλια στη μπλουτίνα του. Προχωρούσε προς αυτήν χαμογελώντας τρυφερά, κι' εκείνη τον ρώτησε:

—Ποιος είστε;

—Είμαι ο νέος που θ' αγαπήσεις, της απάν-τησε.

Τ' όνειρο αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στη Λουκία, κι' από τότε όλοι οι νέοι της φαινό-ταν άχαροι κι' άσχημοι και δεν συλλογιζό-ταν παρά μόνο το όραμα παλινγκάρι με τα μαύρα φλογερά μάτια, που είχε δει στον ίδιο τον.

Έπειτα από λίγον καιρό, η Λουκία, καλε-σμένη από κάποια φίλη της, πήγε στη χώρα και στην πόλη, στην οποία κατοικούσε ο Ζάκ.

Έκεί ένα βράδυ είχε πάει σε κάποιο φιλι-θοσκόπο χορό, ντυμένη ολόκληρη, με γαλάζια λουλούδια στα μαλλιά της και με μία βεντάγια από γαλάζια φτερά, στο χέρι.

Στο χορό ήταν κι' ο Ζάκ με μία καμέλια ο-λόκληρη στη μπλουτίνα του.

Η μουσική έπαιζε ένα γοργό σκοπό, όταν οι δυο νέοι αντίκρισαν ο ένας τον άλλον.

Η Λουκία ανοιγόκλεινε ρυθμικά στον ήχο της μουσικής τη γαλάζια της βεντάγια, και προχωρούσε άσυναίσθητα προς τον Ζάκ, όπως και στ' όνειρό της.

Ένας μυστηριώδης μαγνήτης τους τραβούσε τον ένα προς τον άλλον και διατελούσαν κι' οι δυο υπό την άτακτη επίδραση του, νόμιζαν πως όνειρευόντουσαν πάλι.

Τέλος, όταν έφτασαν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον, ο Ζάκ, καταπνέοντας τη συγκίνηση που τον έλπιζε, καθόρθωσε να ψιθυρίσει:

—Σας γνωρίζω από καιρό. Σας έχω δει στ' όνειρό μου.

—Κι' εγώ σας είδα στ' όνειρό μου, του ά-πάντησε η Λουκία.

Και η φωνή της ήταν μελωδική, όπως και στ' όνειρο...

Δεν χρειαζόταν να εξομολογηθούν ο ένας στον άλλο τον έρωτά τους. Είχαν αγαπηθεί πριν τόσο βαθύ, ώστε τα λόγια περίτεχναν...

Σε λίγες μέρες ο Ζάκ και η Λουκία ά-ραβωνιάστηκαν, κι' έπειτα από ένα μήνα παν-τρεύτηκαν.

Αν τελείωνε ως εδώ αυτή η ιστορία, θα ή-ταν μία όμοια και κάπως πρωτότυπη ρομαντι-κή ιστορία αγάπης. Μά ήταν γλαφύρο, το γλυ-κύτατο αυτό ειδύλλιο να τελειώσει με μία πικρή τραγωδία.

Ύστερα από μερικούς μήνες ευτυχίας κι' ε-ρωτικής μέθης, όποτε από λίγον καιρό τρελλής αγάπης, που νόμιζαν ότι θα βαστούσε αιώνια, η συμφορά χτύπησε την πόρτα του σπιτιού τους...

Η Λουκία άρρώσθηκε ξαφνικά... Όλες η φροντίδες, όλες η περιποιήσεις του φτωχού Ζάκ πήγαν χαμένες κι' έπειτ' από λίγες μέρες το αϊθέριο αυτό πλάσμα έβυσε μέσα στην άγχα-λιά του...

Τη στιγμή που η Λουκία άφηνε την τελευταία της πνοή μέσα στην άγχαλιά του, ο Ζάκ, τρελ-λός απ' την απελπισία του, της φώναξε:

—Λουκία, αγάπη μου!... Θέλω νάρθης να με πάρης, άκου;... Θέλω νάρθης να με πά-ρης σε λίγες μέρες!...

Και η Λουκία του απάντησε:

—Θάρθω!

Αυτή ήταν η τελευταία της λέξης...

Σε λίγες μέρες ο Ζάκ και η Λουκία ά-ραβωνιάστηκαν, κι' έπειτα από ένα μήνα παν-τρεύτηκαν.

Αν τελείωνε ως εδώ αυτή η ιστορία, θα ή-ταν μία όμοια και κάπως πρωτότυπη ρομαντι-κή ιστορία αγάπης. Μά ήταν γλαφύρο, το γλυ-κύτατο αυτό ειδύλλιο να τελειώσει με μία πικρή τραγωδία.

Ύστερα από μερικούς μήνες ευτυχίας κι' ε-ρωτικής μέθης, όποτε από λίγον καιρό τρελλής αγάπης, που νόμιζαν ότι θα βαστούσε αιώνια, η συμφορά χτύπησε την πόρτα του σπιτιού τους...

Η Λουκία άρρώσθηκε ξαφνικά... Όλες η φροντίδες, όλες η περιποιήσεις του φτωχού Ζάκ πήγαν χαμένες κι' έπειτ' από λίγες μέρες το αϊθέριο αυτό πλάσμα έβυσε μέσα στην άγχα-λιά του...

Τη στιγμή που η Λουκία άφηνε την τελευταία της πνοή μέσα στην άγχαλιά του, ο Ζάκ, τρελ-λός απ' την απελπισία του, της φώναξε:

—Λουκία, αγάπη μου!... Θέλω νάρθης να με πάρης, άκου;... Θέλω νάρθης να με πά-ρης σε λίγες μέρες!...

Και η Λουκία του απάντησε:

—Θάρθω!

Αυτή ήταν η τελευταία της λέξης...

Αν δεν του έλεγε τη λέξη αυτή, ο Ζάκ θ' α-ποκτινόταν απάνω στο μνήμα της αγαπημένης του... Μά τώρα την περίμενε, περίμενε να τον πάρη κι' αυτόν κοντά της... Είχε έμψυ-σινή στην ύπαρξή της.

—Είμαι νεράιδά;

Κι' αυτή του αποκρίθηκε με μία φωνή μελω-δική:

—Είμαι η γυναίκα που θ' αγαπήσεις.

Κι' εξαφανίστηκε.

Ο Ζάκ, όταν ξύπνησε, νόμισε πως έβλεπε ά-κόμα μπροστά του τη γοητευτική αυτή όπταση, και πως άκουγε την αρμονική της φωνή. Τόσο ζωηρό ήταν τ' όνειρό του εκείνο!...

Από τότε μάλιστα, καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν του έκανε πειά έντύπωση και δεν αγαπούσε παρά την κόρη του όνειρου του.

Και περίμενε πάντα να τη συναντήσει και στην πραγματικότητα.

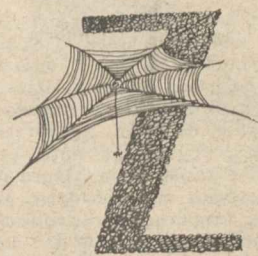
Η Λουκία πάλι, η οποία κατοικούσε σε μία άλλη χώρα, μακριά από την πατρίδα του Ζάκ, τον είχε δει κι' αυτή μία νύχτα στον ίδιο τον, με κοστούμι έσπερο και με μία άσπρη καμ-έλια στη μπλουτίνα του. Προχωρούσε προς αυτήν χαμογελώντας τρυφερά, κι' εκείνη τον ρώτησε:

—Ποιος είστε;

—Είμαι ο νέος που θ' αγαπήσεις, της απάν-τησε.

Τ' όνειρο αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στη Λουκία, κι' από τότε όλοι οι νέοι της

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΜΑ Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΔΙΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΕΙΧΕ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ. ΉΘΕΛΕ ΝΑ ΓΙΝΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ. ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΘΥΓΑΤΡΑ; ΣΥΛΛΟΓΙΖΟΤΑΝ. ΜΗΠΩΣ ΤΟΣΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ, ΔΕΝ ΉΣΑΝ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΜΥΝΙΝΕΤΕΣ; ΜΥΝΙΝΕΤΑ ΉΤΑΝ ΚΑΙ Η ΕΙΣΑΣ ΓΚΑΡΕΤΑ ΓΚΑΡΟΝ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΩΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ Σ' ΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΤΟΙΧΟΛΩΜΗΣ. ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ;... ΤΩΣ ΚΑΙ Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ.

ΚΑΙ ΉΤΑΙ, ΎΠΕΡΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΑ ΒΑΣΑΝΑ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ, Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΚΑΤΑΦΩΘΗΣΕ ΝΑ ΠΡΟΣΛΗΦΘΗ ΤΕΛΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ.

ΑΛΛΑ, ΠΟΣΟ ΉΤΑΝ ΠΕΝΙΑ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ! ΕΠΑΙΝΕΣ ΉΣΑΝ ΑΡΧΕΤΟ ΚΑΛΟ ΜΟΘΟ, ΤΗΣ ΔΑΝΕΙΣΑΝ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΟΡΗ, ΔΥΑΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ.

ΖΟΥΣΕ ΠΕΝΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΠΟΥ ΔΝΕΙΡΟΥΝΤΑΝΕ. ΚΑΙ ΎΠΕΡΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΑΝΑΠΤΗΣΕ ΤΡΕΛΛΑ ΕΝΑΝ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΑΝ ΩΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝ ΚΑΙ Η ΙΔΙΑ.

Ο ΝΕΟΣ ΑΥΤΟΣ ΉΤΑΝ ΙΣΠΑΝΟΣ. ΕΙΧΕ ΜΑΥΡΑ ΦΛΟΓΕΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΛΥΓΕΡΟ ΣΩΜΑ. ΑΓΑΠΗΣΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΜΕ ΠΑΘΟΣ ΤΗ ΖΙΝΕΤΤΑ, ΔΙΩΣ ΤΟΝ ΑΓΑΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΥΤΗ Μ' ΟΛΗ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ. ΑΛΛΑ Ο ΜΑΡΚΟΣ ΉΤΑΙ ΛΕΓΟΤΑΝ Ο ΝΕΟΣ ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΞΗΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ ΜΑΛΩΝΕ ΜΕ ΤΗ ΖΙΝΕΤΤΑ, ΠΑΡΕΞΗΓΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΗΣ ΑΙΘΩΣΙΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.

ΤΟΥ ΚΑΙΩΝ Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΤΟΥ ΘΑΙΖΟΤΑΝ ΠΩΣ ΔΕΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΝ. Ο ΜΑΡΚΟΣ ΤΗΝ ΞΗΛΕΥΕ ΑΓΓΙΟΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΒΟΑΔΕΙΑ ΤΗΣ ΉΞΑΝΕ ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΣΟΦΗ, ΓΙΑΤΙ ΤΟΥ ΦΑΝΗΚΕ ΠΩΣ ΕΡΩΤΟΠΟΡΟΥΣΕ Μ' ΕΝΑΝ ΝΕΑΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟ.

ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΠΕΝΙΑ, ΤΗΣ ΕΙΠΕ, ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΣΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ, ΔΕΝ ΘΕΛΩ... ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ; ΘΑ ΦΥΓΗΣ ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΘΑ ΟΘΗΣ ΝΑ ΜΕΙΝΗΣ ΜΑΖΥ ΜΟΥ. ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΕ ΒΛΕΠΗ ΠΕΝΙΑ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΜΕΝΑ.

Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟ ΜΑΡΚΟ, ΜΑ ΔΕΝ ΉΘΕΛΕ ΚΑΙ ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ. ΕΛΑΠΣΕ ΝΑ ΓΙΝΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΗ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ;

ΖΗΤΗΣΕ ΜΟΥ ΟΠΟΙΑ ΑΛΛΗ ΘΥΣΙΑ ΘΕΛΕΙΣ. ΕΙΠΕ ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΗΣ, ΜΗ ΜΟΥ ΖΗΤΑΣ ΟΜΩΣ ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ, ΔΕΝ ΉΧΩ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ...

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΑΣΤΡΑΨΑΝ ΑΓΓΙΟΝ. ΔΕΝ ΣΟΥ ΖΗΤΩ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΘΥΣΙΑ, ΤΗΣ ΕΙΠΕ. ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ, ΘΑ Μ' ΑΚΟΥΣΗΣ...

Σ' ΑΓΑΠΩ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΖΗΤΑΣ. ΑΝ ΠΗΡΟΥ ΜΕ... ΜΗΝ ΕΠΑΙΝΕΙΣ...

ΘΑ ΚΑΜΗΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΩ ΕΓΩ, ΕΠΕΜΕΙΝΕ Ο ΜΑΡΚΟΣ. ΘΑ ΦΥΓΗΣ ΑΠ' ΕΔΩ. ΘΑ ΟΘΗΣ ΝΑ ΖΗΣΗΣ ΜΑΖΥ ΜΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ. ΔΕΝ ΘΑ ΣΟΥ ΛΕΙΨΗ ΤΙΠΟΤΕ. ΕΓΩ ΘΑ ΔΟΥΛΕΥΩ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΜΑΣ.

ΤΙ ΝΑ ΤΑ ΚΑΜΩ ΤΑ ΧΑΡΗΜΑΤΑ; ΕΙΠΕ Η ΖΙΝΕΤΤΑ. Η ΜΟΝΗ ΜΟΥ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΕΙΝΕ ΝΑ ΓΙΝΩ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΠΕΡΙΦΟΡΗΣΕΙΣ ΑΓΩΓΕΡΑ ΕΜΕΝΑ; ΟΧΙ, ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΩ ΠΑΝΤΑ, ΜΑΡΚΟ.

ΖΙΝΕΤΤΑ, ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ Μ' ΑΓΑΠΑΣ, ΔΥΑΝ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΜΕΓΑΛΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ. ΘΑ ΞΕΛΟΓΙΑΣΤΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΕ ΠΡΟΓΥΡΙΖΟΥΝ.

ΕΛΑ ΜΑΖΥ ΜΟΥ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΣΕ ΙΚΕΤΕΥΩ...

ΑΔΥΝΑΤΟΝ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ...

ΘΑ ΟΘΗΣ, ΖΙΝΕΤΤΑ. ΘΑ ΣΕ ΠΑΡΩ ΜΕ ΤΗ ΒΙΑ, ΑΝ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΟΘΗΣ ΜΟΝΗ ΣΟΥ.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΜΗΣ ΑΥΤΟ. ΜΠΟΡΩ...

Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΘΗΛΩΣΕ.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΦΩΝΑΞΕ, ΑΓΓΗΣΕ ΜΕ ΗΣΟΥΧΗ. ΘΑ ΖΗΣΩ ΟΠΩΣ ΘΕΛΩ ΕΓΩ... ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΟΛΑΒΑ ΣΟΥ...

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΦΡΕΝΙΣΕ. ΤΟΝ ΤΥΦΛΩΝΕ Ο ΘΥΜΟΣ. ΩΡΜΗΣΕ ΕΠΑΝΩ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΑΞΕ Μ' ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΜΕΘ' ΣΤ' ΑΙΤΩΛΕΝΙΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΣΤΟΣ.

ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ ΘΑ ΦΥΓΗΣ ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΘΑ ΟΘΗΣ ΜΑΖΥ ΜΟΥ, ΤΗΣ ΦΩΝΑΞΕ.

ΔΕΝ ΘΑ ΟΘΩ, ΟΧΙ ΔΕΝ ΘΑ ΟΘΩ, ΞΕΚΟΥΞΕ Η ΖΙΝΕΤΤΑ. ΤΟΤΕ Ο ΜΑΡΚΟΣ ΣΗΚΩΣΕ ΜΕ ΤΑ ΔΥΝΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΡΑ ΤΗ ΖΙΝΕΤΤΑ ΦΥΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΩΤΗΣΕ Μ' ΟΡΜΗ ΕΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΣΟΡΟ ΑΠΟ ΟΙΔΕΡΩΣ ΤΑ ΟΠΩΣ ΧΟΡΟΙΜΕΝΑΝ ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΦΟΘΕΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΝΤΑΝ. Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΉΠΕΣΕ ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΟΙΔΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ. ΕΝΑΣ ΔΟΥΛΟΣ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ, ΕΝΑ ΠΥΓΜΕΝΟ ΒΟΓΓΗΤΟ ΚΑΙ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ΠΕΝΑ...

Τρομαγμένος ο Μάρκος, έτρεξε κοντά της και έσκυψε από πάνω της. Ζινέττα! ψιθύρισε. Μά η Ζινέττα δεν σάλευε πενή. Την είχε σκοτώσει!...

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε. Ο Μάρκος βρίσκεται τώρα σε μια πόλη της Νοτίου Αμερικής. Έργάζεται πολύ καλά, όλοι τον εκτιμούν και κανένας δεν φαντάζεται, ότι έμορφο αυτό παλληκάρι με τα μεγάλα μαύρα μάτια, έχει σκοτώσει μια γυναίκα, τη γυναίκα που αγαπούσε...

Μετά το έγκλημά του, κατόρθωσε να δραπέτευση απ' τη Γαλιλία και να καταφύγει στη μακρινή ήπειρο που ανέκαθεν οι πρόγονοί του. Εκεί βρήκε μια καλή δουλειά και σιγά-σιγά, με τον καιρό, έζησε και συνήλθε...

Και καθώς μάλιστα είχε αλλάξει και τ' όνομά του, το φάνηκε τώρα πως έχει γίνει πενή ένας άλλος άνθρωπος. Δεν είναι πενή ο Μάρκος που σκοτώσε τη Ζινέττα. Είναι ο Γασπάφ. Και του φανταίνεται ότι όνειρο ή περασμένη του ζωή...

Βέβαια, τις νύχτες κάποτε, η ανάμνηση της άμορφης Ζινέττας έρχεται σάν εφιάλτης μέσα στον ύπνο του και τότε κάνει να ξυπνάει φευγμένος. Μά γρήγορα μ' ένα της απαλό χέρι και μ' ένα θερμό φιλίο καθισμαλάει η γυναίκα του, η μαυρομαλλούσα Μεροσέντε.

Γιατί ο Μάρκος—ήμεις θα τον λέμε πάντα Μάρκο—έχει παντρευτεί.

Πήρε μια όμορφη Νοτιοαμερικανίδα, τόσο μελαγχρινή, όσο ήταν ξανθή η Ζινέττα.

Την αγάπησε τρελλά και τη Μεροσέντε; Ο Μάρκος, μά δεν την ξήλενε τόσο άγρια, όπως ξήλενε τη Ζινέττα. Η Μεροσέντε δεν έχει καμιά φιλοδοξία και δεν χαμογελά σέ κανένα άλλον, εκτός απ' το Μάρκο.

Κι ο Μάρκος είν' ευτυχισμένος.

Τ' όνομα της Ζινέττας δεν το έχει ξεφύγει ως τώρα απ' τα χείλη του τις νύχτες όταν την όνειροφύεται, καί έτσι η γυναίκα του δεν ύπνιπτεται τίποτε.

Κι' επ' τέλους, σκέφτεται ο Μάρκος, δεν τη δολοφόνησα εκ προμελέτης την ελαιοπαριζιάνα. Την σκοτώσα χωρίς να το ήλω σχεδόν. Μ' είχε τρελλάσει με το πείσμα της.

Ετσι ο Μάρκος ήρθε σέ συμβιβασμό με τη συνείδησή του και είνε ήσυχος πάλι. Μάλιστα, σιγά-σιγά, έπαυε να βλέπει τη Ζινέττα στον ύπνο του.

Κι' η ευτυχία του τώρα είνε άδωχα πιο μεγάλη. Γιατί η Μεροσέντε του χάρισε τελευταία ένα ωραίοτατο κοριτσάκι, το οποίο ανέλαβε να βαπτίσει ένας φίλος τους οικογενειακός.

Η βαπτισία έγινε μετά πέντε μήνες με πολλή επισημότητα. Ύστερα μάλιστα απ' το γλέντι στο σπίτι, αποφάσισαν να πάνε όλοι στον κινηματογράφο.

Στον κινηματογράφο εκείνο το βράδυ παίζονταν ένα μεγάλο γαλλικό έργο. Η προβολή της ταινίας είχε κούλας άρχισει.

Μά ο Μάρκος δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για το έργο αυτό. Όταν ξαφνα άρχισε να ταραζεται. Η καρδιά του σφίχτηκε. Έτρεμε σύκορμος.

Στην οθόνη είχε παρουσιαστεί η Ζινέττα!...

Ναι, η Ζινέττα όλοζώντανη. Φορούσε ένα μακρύ μεσαίωνα φόρεμα και προχωρούσε σιγά-σιγά.

Ο Μάρκος δεν την είχε ιδεί ποτέ μ' αυτό το φόρεμα. Την ταινία αυτή την είχαν γυρίσει στο στούντιο λίγο πριν πάσει σ' αυτό ο Μάρκος δουλειά.

Και τώρα, με κοιμένη αναπνοή, με μάτια δοθάνοντα, κύτταξε σάν ύπνωτισμένος τη Ζινέττα, η οποία φαινόταν να προχωρούσε προς το μέρος που καθότανε...

Τι έχεις; τον ρώτησε η γυναίκα του, που βρισκόταν κοντά του και κατάλαβε την ταραχή του. Σε συγκαλεί το έργο;

Μά εκείνος δεν άκουγε. Κύτταζε μόνον, όλο και κύτταζε τη Ζινέττα, γεμάτος φόβη.

Σε μια στιγμή μάλιστα, η νέα γύρισε τα μάτια της επάνω του.

Ο Μάρκος ανατρίχιασε... Του φάνηκε πως τον αγκιστρώνει έτοιμη να ριχτεί επάνω του, έτοιμη να φωνάξει:

«Φωνή!... Δολοφόνε!... Κακούργε!...».

Η ταραχή του πενή δεν είχε όρια... Γιατί τον κύτταξε έτσι η νεκρή παλιά του φίλη; Ήταν σάν να βγήκε

Προαισθήματα και όνειρα που βγαίνουν αληθινά

Τό όνειρο του κ. 'Ηλιάδη. 'Ο νεκρός φίλος καί ή συστάσεις του. "Ενα γράμμα από έναν... νεκρό! Τί είχε συμβεί. Τό όνειρο του χωρικού Μπακιρτζή. Τό κατοικάκι με τά όχτώ πόδια. Πώς βρέθηκε μιά παμπалаία εικόνα του 'Αγίου Γεωργίου, κλπ.

ΕΙΔΑ ΣΤΟΝ ΎΠΝΟ ΜΟΥ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΤΗ ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΜΗΛΙΑΔΗ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΧΕ ΠΕΘΑΝΕΙ ΠΡΟ ΔΥΟ ΧΡΟΝΩΝ, ΚΑΙ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΦΑΝΕΡΩΘΗΚΕ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΜΕ ΔΗΗ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΞΩΡΗ, ΝΤΗΜΕΝΟΣ ΑΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΝ ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ. ΠΙΛΑ ΤΟΝ ΣΤΕΚΟΤΑΝ Ο ΚΟΙΝΟΣ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ, ΟΠΩΣ ΜΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕ ΝΑ ΜΗΝ ΠΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙΟΥ ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣΕ Ο ΜΗΛΙΑΔΗΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΓΥΡΟΣΕ ΑΞΑΡΝΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΜΑΣ ΕΙΠΕ:

«ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ;... ΤΗΝ ΒΛΕΠΕΤΕ;... ΤΗΣ ΔΙΝΕΤΕ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΚΟΙΜΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΗ;...»

ΑΥΤΟ, ΞΕΚΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο Κ. 'ΗΛΙΑΔΗΣ, ΉΤΑΝ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ. ΞΑΠΝΗΣΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΗΜΟΙ-ΜΑΙ ΤΙΠΟΤΕ. ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΕΝΤΕΧΙΑ Π.Μ. ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΠΗΓΑΜΕ ΣΤΗΝ ΟΙΚΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΛΛΗΨΗΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΣΥΜΒΕΙ ΚΑΤΑ ΤΙΣ 5 ΤΕ ΠΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ. ΑΦΟΥ ΥΠΕΒΑΛΑ ΤΑ ΣΥΛΛΗΨΗΤΗΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΘΗΣΑ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ, ΟΠΟΥ ΎΠΕΤΕΡΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ ΜΕ ΠΛΗΤΗΣΕ Ο Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ, ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ. ΜΟΛΙΣ ΤΟΝ ΕΙΔΑ, ΘΗΜΗΘΗΚΑ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΠΑ:

«ΧΕΤΣ ΕΒΛΕΠΑ ΣΤΟΝ ΎΠΝΟ ΜΟΥ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΜΑΣ ΦΙΛΟ ΜΗΛΙΑΔΗ». ΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΤΟΤΕ Ο Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΜΕ ΤΗΝΕΡΕ ΝΑ ΤΟΥ ΠΩ ΛΕΠΤΟ-ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΤΑΡΩ ΤΗΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΕΚΔΗΜΗΤΗ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΡΟΔΩΣΩΝ...

Α, ΉΤΑΝ ΦΡΟΝΤΟ ΤΟ ΒΛΕΨΑΜΕ ΤΗΣ ΕΚΕΙΝΟ, ΉΤΑΝ ΑΒΑΣΤΑΧΤΟ... ΚΑΙ Ο ΜΑΡΚΟΣ ΔΕΝ ΚΡΑΤΗΘΗΚΕ ΠΕΝΑ. ΤΙΝΑΞΗΚΕ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΤΑΣ ΤΗ ΓΟΦΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ, ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΟΥΛΩΝΕΙ:

Φύγε λοιπόν... Τι με κατ-τάς έτσι; Τι θές από μένα; Γιατί με φοβερύεις; Δεν ήθελα να σου κάνω κακό, Ζινέττα... Σε σκοτώσα χωρίς να το ήλω... Φύγε... Αλήστου με...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΞΕ ΣΑΥΣΤΙΜΕΝΗ. Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΉΤΑΝ ΑΝΑ-ΣΤΑΤΗ.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΟΡΘΙΑΣ ΠΑΝΤΑ, ΧΕΙ-ΦΟΝΟΜΟΥΣΕ ΚΑΙ ΟΥΛΩΝΕΙ:

«Ελεος!... Είμαι ένας δολοφόνος!... Τό όμολογώ...» Ε-

ΚΑΙ ΞΑΦΝΑ ΕΝΑ ΠΥΓΜΕΝΟ ΓΕ-ΛΙΟ ΞΕΦΥΓΕ ΑΠ' ΤΟ ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ, ΕΝΑ ΓΕΛΙΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ.

ΕΙΧΕ ΤΡΕΛΛΑΘΕΙ!...

ΜΕΡΕΙΕΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΜΟΥ ΚΑΙ ΔΥΑΝ ΤΙΣ ΑΚΟΥΣΕ, Η ΣΥΓΓΙΝΗΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΕ. «ΑΥΤΟ, ΜΟΥ ΕΙΠΕ, ΕΙΝΕ ΦΟΒΕΡΟ!... ΑΚΑ-ΤΑΝΟΗΤΟ!... ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΧΘΕΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΛΑΒΑ Ε-ΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. ΜΗΛΙΑΔΗ. —ΤΙ ΛΕΤΕ Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ, ΤΟΥ ΕΙΠΑ, ΑΣΤΕΙ-ΕΥΕΣΤΕ;... ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΛΑΒΑΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΡΩ ΤΟΥ;... —ΚΑΘΩΛΟΥ, ΜΟΥ ΑΠΗΝΤΗΣΕ ΕΞΕΙΝΟΣ, ΑΠΟ ΔΩ! —ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ, ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ Ο Κ. 'ΗΛΙΑΔΗΣ, Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΉΤΑΝ ΑΠΟ ΤΟ 'ΗΘΑΛΕΙΟ. ΤΟ ΓΡΑΜΜΕΙΟ ΜΗΛΙΑΔΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΉΜΕΙΝΕ ΚΛΕΙΣΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΑΘΑΡΙΟΙ (ΠΛΗΡΩΜΗ ΧΡΕΩΝ, ΕΙΣΠΡΑΞΕ Ο ΦΕΙΛΟΜΕΝΟΝ Κ.Π.) ΕΝΕΡΓΟΥΣΕ, ΟΣΑΚΙΣ ΕΒΡΙΣΚΕ ΚΑΦΟΡ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ, ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΗΣ 'ΕΜΠΟΡΙ-ΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ, ΛΟΙΠΟΝ ΠΡΟ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ ΕΙΧΕ ΒΕΒΘΕΙ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΘΕΛΙΟ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΦΟΡ-ΑΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΥΓΡΑΦΗ: «ΑΞ. ΚΟΝ Γ. ΜΗ-ΤΣΟΤΑΚΗ, 'ΕΝΤΑΘΑ». ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΥΤΗ ΘΕ-ΩΡΗΣΕ ΚΑΘΗΣΟΝ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΗΛΙΑΔΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΩΣΕ ΣΤΟΝ Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ. ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΔΕ ΑΠΕΙΝΩΝΟΤΑΝΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΕΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΙΛΕΓΕ ΑΚΡΙΒΩΣ ΟΤΙ ΜΟΥ ΕΙΧΕ ΠΕΙ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΎΠΝΟ ΜΟΥ Ο ΜΗΛΙΑΔΗΣ: «ΑΓΑΠΗ-ΤΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ. ΛΕΓΕΤΕ ΤΟΥΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΛΟΓΟ, ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ...»

ΤΟ ΠΡΟΑΠΑΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΕΙΝΕ ΑΠΛΗ ΤΗΛΕ-ΠΑΘΕΙΑ, ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ Κ. 'ΗΛΙΑΔΗ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΩΣ ΠΟΜΠΟΥ. Ο Κ. ΜΗΤΣΟ-ΤΑΚΗΣ ΔΙΑΒΑΣΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟ-ΝΤΟΣ ΠΟΝ ΑΠΕΙΝΩΝΟΤΑΝΕ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ, ΘΗΜΗΘΗ-ΚΕ, ΟΠΩΣ ΉΤΑΝ ΦΥΣΙΚΟ, ΞΩΡΑ ΤΟΝ Κ. 'ΗΛΙΑΔΗ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕ ΑΣΥΝΑΙΣΘΗΤΑ ΤΟ ΠΕΡΙ-ΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ. 'Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΟΜΩΣ ΤΟΥ ΔΕΚΤΟΥ, ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΕ ΟΡΓΑΝΟ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΣΥΜΒΟΛΙΣΤΙΚΟ, ΕΣΥΜΒΟΛΙΣΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ. ΤΟΝ ΕΙΔΕ, ΔΗΛΑΔΗ, ΞΩΝΤΑΝΟ, ΟΛΟΖΩΝΤΑΝΟ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ Ο Κ. 'ΗΛΙΑΔΗΣ ΝΑ ΤΟΥ ΚΑΝΗ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΥ-ΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΚΑΝΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟ ΑΠΕΙ-ΝΩΝΟΜΕΝΟ Σ' ΑΥΤΟΝ (ΤΟΝ Κ. 'ΗΛΙΑΔΗ) ΚΑΙ ΣΤΟΝ Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ, ΣΥΓΓΥΡΟΝΟΣ.

Ο Κ. ΜΟΝΤΕΒΑΛΗΣ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΑΝΘΗ, ΔΗ-ΓΗΓΗΘΗΚΕ ΕΠΙΣΤΟΝ Κ. ΤΑΝΑΓΡΑ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ, ΤΑ ΟΠΩΙΑ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΞΗΓΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΔΡΑΣΗ ΔΙΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΦΑΙ-ΝΟΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΑ ΟΠΩΙΑ ΜΗΛΗΣΑΜΕ ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥ-ΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ: —'Ο ΜΑΝΟΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ, ΔΗΓΕΙΤΑΙ Ο Κ. ΜΟΝΤΕΒΑΛΗΣ, ΑΓΩΓΗΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡ-ΧΑΦΟΝΟΣ, ΑΠ' ΤΟΝ ΠΟΝΤΟ, ΕΙΔΕ ΣΤΟΝ ΎΠΝΟ ΤΟΥ ΕΝΑ ΓΕΡΟΝΤΑ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΤΟΙΛΕΓΕ ΟΤΙ Η ΚΑΤΑΙΚΑ ΤΟΥ ΘΑ ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΤΑΚΑΚΙΑ ΜΕ ΟΧΤΩ ΠΟΔΙΑ. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΑΥΤΟ ΦΑΝΗΚΕ ΤΟΣΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΣΤΟΝ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗ, ΩΣΤΕ ΤΟ ΔΗΓΗΘΗΚΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟΥΣ ΤΟΥ. ΕΞΕΙΝΟΙ, ΔΥΑΝ ΤΟΝ ΑΚΟΥΣΑΝ, ΓΕΛΑΣΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΠΑΝ ΟΤΙ ΕΝΑ ΤΕ-ΤΟΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΒΗΓΗ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΟ-ΤΕ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ, ΎΠΕΡΑ ΑΠΟ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ, ΤΟ Ο-ΝΕΙΡΟ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ. Η ΚΑΤΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΠΑ-ΚΙΡΤΖΗ ΓΕΝΝΗΣΕ ΕΝΑ ΚΑΤΑΚΑΚΙ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΕΝΩ ΩΣ ΤΗ ΜΕΣΗ ΉΤΑΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΙΧΕ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΟΧΤΩ ΠΟΔΙΑ!...

ΣΗΜΕΙΩΣΤΕΟΝ, ΠΡΟΣΘΕΤΕΙ Ο ΔΗΓΟΥΜΕΝΟΣ, ΟΤΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΑΥΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ, ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ, ΕΙΧΕ ΙΔΕΙ ΠΑΛΙΝ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΕ ΝΑ ΣΚΑΨΗ ΚΑΙ ΝΑ ΣΚΑΨΗ ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ ΔΕΞΙΩΤΕΡΑ. —'Ο ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ ΕΠΗΓΕ ΤΟΤΕ ΕΝΑ ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΧΩΡΙΚΟΥΣ, ΚΑΙ ΞΕΚΑ-ΜΑΝ ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ ΔΕΞΙΩΤΕΡΑ, ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΜΕΡΟΣ. ΑΞΑΡΝΑ, ΚΑΘΩΣ Ε-ΣΚΑΒΑΝ, ΤΟ ΞΕΝΩΝ ΤΩΣ ΠΡΟΣΕ-ΚΟΙΝΟΥΣ ΣΕ ΜΙΑ ΠΛΑΚΑ ΠΟΥ ΣΚΕΤΗ-ΞΕ ΕΝΑ ΜΗΜΕΙΟ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΘΗΚΑΝ ΜΙΑΝ ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΤΑΥ-ΡΟ. ΤΟΤΕ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΕΤΑΚΙΝΗΘΟΥΝ ΤΙΠΟΤΕ, ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΑΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΩΣ ΝΑ ΣΠΕΙΣΗ ΕΠΙ ΤΟΤΑΝ Ο ΠΡΩΤΟ-ΣΥΓΓΕΛΟΣ ΚΑΘΩΛΩΣ. 'Ο ΠΡΩΤΟ-ΣΥΓΓΕΛΟΣ ΕΠΗΓΕ, ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΕΒΕΒΑΙΩΣΕ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΠΑ-ΛΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΝΕΟΑΓΩΓΟΥΣ ΓΕ-ΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Η ΕΙΚΟΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ Ε-ΣΤΑΘΗΚΑΝ ΣΤΗΝ 'ΑΔΗΝΑ ΟΠΟΥ ΕΞΕ-ΤΑΘΗΚΑΝ, ΚΑΙ ΔΥΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΕΥΣΑΝ ΣΤΗΝ ΞΑΝΘΗ ΕΧΤΙΑΝ ΣΤΟ ΜΕΡΟΣ Ο-ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΘΕΘΑΕΙ ΕΝΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΟ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΑΝ.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΥΤΑ ΕΠΙΡΩΞΗ-ΝΑΝ, ΟΠΩΣ ΉΤΑΝ ΕΠΟΜΕΝΟ, ΞΩΡΗ-ΕΝΤΥΠΩΣΗ. ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΞΗΓΗ-ΣΙΣ ΤΟΥΣ ΕΙΝΕ ΔΥΑ ΠΡΟΚΑΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΔΙΔΡΑΣΕΩΣ. 'Ο ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ ΕΙΧΕ ΙΣΧΥΡΟ ΜΕΝΤΙΟΝ. ΔΙΑΒΑΘΗΚΕ ΔΗΛΑΔΗ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΑΝ-ΤΙΚΕΜΕΝΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΟΠΩΣ ΔΕ-ΔΕΙΧΘΗΚΕ (ΕΙΔΕ ΜΕ ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ) ΚΑΙ ΤΗΝ ΎΠΕΡΕΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΑΚΙΟΥ ΜΕ ΤΑ ΟΧΤΩ ΠΟΔΙΑ, ΜΕ-ΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ.

Ο ποιητής Ρώμος Φιλύρας.
(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη).

Ρώμος Φιλύρας! Ποιός μπορεί να λησμονήσει τον ποιητή του «Πιερίδων», του «Γόη» και άλλων έργων τραγουδιών; Και όμως... Ο Φιλύρας σήμερα βρίσκεται σχεδόν ξεχασμένος. Τον θυμούνται ελάχιστοι. Και αυτοί είναι μερικοί από τους παλιούς του φίλους που πηγαίνουν, κάποτε-κάποτε, στο Δρομοκαϊτείο να τον επισκεφθούν. Ο τραγικός ποιητής είχε κλεισμένος εκεί, εδώ και πέντε χρόνια. Πέντε χρόνια! Μια ολόκληρη ζωή μέσα στους τέσσερες τοίχους ενός θαλάμου του Φρενοκομείου. Από τα καγκελόφρακτα παράθυρα μόνον ή άκτινες του ήλιου μπορούν να περάσουν και η εικόνα του κόσμου πάντα ή ίδια: Ένα βουνό και λίγα πεύκα. Το θέαμα όμως αυτό είχε αρεστή για να συγκινήσει έναν ποιητή. Και ο Φιλύρας, μ' όλη τη βαρεία του αρώστικα — ευνυγώς τώρα είχε καλύτερα — δεν έπαυε να είναι ποιητής, ο ποιητής που τόσο μάς συγκίνησε με τον αυθορμητισμό και τη γλυκιά μεταλλική των στίχων του. Κλεισμένος στο Δρομοκαϊτείο, ανάμεσα στο πιο τραγικό περιβάλλον, γράφει, γράφει ποιήματα και πεζά. Και κάτι άλλο ακόμα. Ο Φιλύρας τον τελευταίο καιρό ζωγραφίζει! Με το μολύβι στο χέρι κάθεται ώρες και σχεδιάζει πράγματα που βλέπει και πράγματα που φαντάζεται...

Ήταν η δεύτερη φορά που πηγαίναμε να τον ιδούμε. Την πρώτη, ένα ήμιβουνο χειμωνιάτικο μεσημέρι, βρήκαμε τον ποιητή καθισμένο στο κρεβάτι του. Είχε μια ελαφρά αδιασπασία που δεν τον εμπόδιζε ωστόσο να μιλήσει με γέφυ. Μίλησε για τη ζωή του, θυμήθηκε τους φίλους του, σχολίασε ειδήσεις που είχε διαβάσει στις εφημερίδες. Γιατί ο Φιλύρας, παρ' όλη την απομόνωσή του, διαβάζει και παρακολουθεί το καθετί που τον ενδιαφέρει. Η φιλολογική μας κίνηση ήταν το αγαπημένο του θέμα. Έπειτα μίλησε για την ύγεια του: — Τώρα είμαι καλά! είπα. Σε λίγο καιρό θα βγω έξω! — Ποιός σε ν' άρχισα μια νέα ζωή, να ταξιδεύω, να τυπώσω ανέκδοτα έργα του. Η τελευταία μας επίσκεψη έγινε προχθές. Αυτή τη φορά ο Φιλύρας ήρθε στο γραφείο της διευθύνσεως. Ήταν γλυκιά, με τη φαινοπλουσία του στο κεφάλι, είχε οριζμένο στους ώμους ένα πολύ μαλακό μαλλί. Κάθισε απέναντί μας, έσπασε τα νύχια του κι' έβγαλε το κουμπολόγα του. — Παίρνετε ένα καφεδάκι, κύριε Ρώμο; του είπα ο υποδιευθυντής του Δρομοκαϊτείου κ. Σκουλιώδης. Ο Φιλύρας δεν χαλάει κατήφι. Δέχεται τον καφέ. Έχει όμως ένα παράπονο. «Όχι βέβαια με τον διευθυντή — εκεί μέσα, όπως μάς είπα, τον αγαπούν όλοι — αλλά με τον υποδιευθυντή. — Γιατί να γράφω ότι με ξέχασαν; παρατηρεί. — Δεν έννοωσα τον ποιητή, αλλά τον άνθρωπο. — Και μήπως είμαι τίποτα άλλο εκτός

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΣΤΟ ΔΑΦΝΙ ΠΩΣ ΖΗ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟ

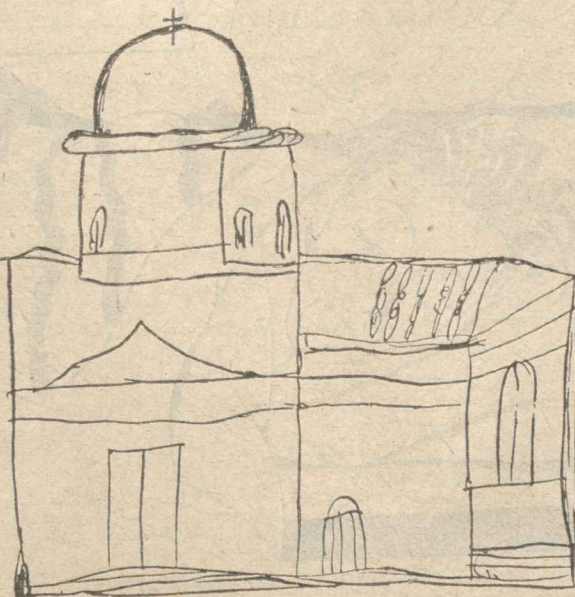
«Είμαι μόνον Ποιητής!»

από ποιητής; ήταν η απάντησή του. Έτσι ο Φιλύρας βλέπει τον εαυτό του και μέσα στο Δρομοκαϊτείο. Μόνον ποιητή. Κατόπιν άρχισε να μιλάει για την αρώστικα του, ήσυχα, σαν να μην ήταν αυτός ο άρρωστος. Το 1922 είχε ταξιδέψει και αυτόν. Σηκωνόταν στις 3 το πρωί και πήγαινε στον Ζωγράφου. Έπληγε μάλιστα σε κάποιο γιατρό παθολόγο να τον κατέβει. «Είπα από το σπινθήρι», του είπε εκείνος. Και ο Φιλύρας γέλασε ακόμα με τη διάγνωση του. Φαντασθήτε τι διάγνωση έκανε! Έγώ όμως ήξερα την αρώστικα μου! μάς λέει. — Και γιατί δεν σηγαίνατε να κάμετε αμέσως θεραπεία; — Δεν ήθελα να κλειστώ σε κλινική. Νόμισα πως έτσι θα πέθαινα. Ο κ. Σκουλιώδης τον ρωτάει ποιά συμπτώματα παρουσίαζε τότε. Ο Φιλύρας τα θυμάται όλα. Είχε πολιτικό παραλήρημα. Έβγαζε λόγους κι' έδωκε μάλιστα υποψηφιότητα βουλευτού. — Θυμάσαι, Ρώμο, που μίλησες στις κολώνες για το συνταγματικό; φωτίζα να συνάδελφός κ. Φαλταίτης. Ο Φιλύρας προσπαθεί να θυμηθεί. — Όχι, όχι!... Α, ναι, ναι, έχεις δίκιο! Έπρεπε όμως να μιλήσω! Έπρεπε! Και τα είπα όλα, ε; — Ύστερα προσθέτει: — Αυτά όμως έμένα δεν μ' ενδιαφέρουν... Δεν μ' ενδιαφέρουν!... Τι τον ενδιαφέρει; Η ποίηση! Βγάζει από την τσέπη του ένα μάτσο χειρόγραφα. — Νά, πάρετε ένα ποίημα! λέγει. Όχι αυτό, δεν τ' έχω τελειωμένο. Μας δίνει ένα τραγουδί από την ανέκδοτη συλλογή «Ακουαρέλλες του Αιόλου» και παρακαλεί να το δημοσιεύσουν. Είναι άσφαλός από τα καλύτερά του. Το παραθέτουμε:

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Σαρωνική το κύμα σου κουφάλες βαθουλώνει,
Στις γραφικές σου άκροαλιές, σε θόλους
(μουραγιών,
Στις δαντελλένιες γλώσσες των, ο άφρός του
(ξεφαντάνει
Μόλις μπλάβο το χρώμα σου ξαλλάζει στο
(καριόιν.

Σεμπουνατάρει ο ρούφουλας και μες στα νύ-
(χτια σκότη,
Μπουρσάκα δέρνει σάβαθα και ρεύει τα καδιά
Της τράτας και τ' σνέγρα του καϊκού στην
(πρώτη
Και την στερεήν, άνώφελη θαλασσινήν εδέει.
Βαρκοϋλες κι' άνεμόεστες, καίκιμα, τρεχαν-
(τήρια

Η εκκλησία του Δρομοκαϊτείου «Άγιοι Ανάργυροι». (Σκίτσο του Ρώμου Φιλύρα).

Μες στη γαλήνη, που το φώς, μεσημερήν-
(γοστή,
Πλούσιο σκορπίζεται δλόγυρα στα πρώτα πα-
(ραθύρια,
Ανακαλλιάζουν τα νερά σε σπιθισιά ρευστή.
Μονόξυλα, αδοθήτα κι' ή τράτες, παραγάδια
Ρίχνουν και σέρνουν στη στεριά σε λάμψεις
(χαλκιών
Απ' την Καστέλλα, ως της γλαυκής και
(γλαφυρής τα χάδια
Της Φρεαττάδας τα γλυπτά βραχάκια, τον
(γυαλόν.
Φάληρα, ξέφωτα κι' άκτιες, ή Φλέδες άντικρύ
Και τα δυό ξεχέλια νησιά ή Αίγινα κι' ο
(Πόρος
Άγιος Κοσμάς, ή Βάρκιζα κι' ή Βούλα σου
(ή μικρή
Δαντελλωτός και στερογγυλός, πλατύς όλος ο
(χώρος.
Κι' απ' τα κοχύλια σου ως το φώς, την ίσια
(σου γραμμή,
Κόλπε γλαυκή, κι' ο κάβουρας κι' ή μέδου-
(σα στο φύκι
Καλοκαιρινή ξεφάντωσι στο κύμα σου ή σερμή
Σαν άπλωμα βαλσαμικό στα πορφυρά σου
(μήκη.

Έκτός από τον «Σαρωνικό», ο Φιλύρας μάς έδωσε κι' ένα πεζό που τιτλοφορείται: «Η κλίσ-
σις μου στην Ποίηση». Είναι, όπως είπα, μια μικρή φιλολογική αυτοβιογραφία. Ίδου πως περιγράφει την άρχη του ποιητικού του σταθμού:

«Από 8 ετών, δηλαδή από την 3η του Δημοτικού Σχολείου, την όποιαν διήγνα στην πατρίδα μου, την κομψοπολι Κιάου της Κορινθίας, άρχισα να γράφω. Ο πατέρας μου, φιλόλογος και επάγγελμα, σχολάρχης, εή-
τωρ και ποιητής, άνοιχτόκαρδος και ροβεν-
τής, κύστης της άρχαίας Παιδείας και των Γραμμάτων άκονούστος καλλιεργητής, συγ-
γραφέας σχολικών βιβλίων και άρχισαρε-
τών δραμάτων, λίτρης των δημοδών άσμά-
των, του ψαλτηρίου και της άκλουθίας, νύξ ιερής και έγγονος, επίσης διακονησάντων εν τω δήμω Τρικκαίων, εξ ου και το επίθετόν: «Οικονόμος» και «Οικονομώπουλος». Νικόλαος και Παναγιώτης, του δέ πατρός μου Βασί-
λειος, έλκόντων το γένος εκ Κωνσταντινου-
πόλεως και Ρώμης, μετηνάστευσαν δε μετά την πώσιν της Βασιλίδος και την Έλληνι-
κήν Έπανάστασιν του 21, δισησφρανοί και πανηγυρίζοντες διά την άπελευθέρωσιν της μικράς, τότε, Ελλάδος.
«Η μητέρα μου εκ Ναυπλίου, πρωτευού-
σης τότε του Κράτους, εκ των καλύτερων ο-
ικογενειών καταγωγής Ένετικής, από 2 αιώνα Δογική, εκ πυρηνός οικογενειών, άριστοκρατικών, πάππου συμβολαιογράφου της Έπικρατείας, επί Όθωνος, συγγε-
νέυτος προς τους Βιλλαρδουίνους της Αχαΐας Ιωάν. Δ. Σαρεγιάννη.
«Ο δημοδιδάσκαλος που μου εξέμαθε τα πρώτα γράμματα και τα πρώτα σχολι-
κά ποιήματα, θεός μου, πρώτος εξαδέλ-
φος του πατρός μου, Δ. Οικονομώπουλος, νύξ ιερής και ούτος. Διά τας εξετάσεις με έβαλε να μπαίνω και να άπαγγέλλω ποιήματα, το θέρος δε του 1896, έπισκε-
φθείς το άνωθεν της πατρίδος μου κεί-
μενον τοιφλίκι «Μπίρμπου», ένεπνεύσθη και έγραφα το πρώτο μου ποίημα «Στ' άρ-
δόν». Η περιοχή άντήχη από τα μελωδι-
κά άσματα των πουλιών κι' εγώ, άπομο-
νωθείς εις ένα δωμάτιον της επαύλειος, έγραφα εν έκστασι το κάτωθι παιδικώ-
δες, διά σημερον, και άτεχνον, άλλ' ευέλ-
πι, φρυσικά, διά την μικράν ηλικίαν μου ποίημα.
Πουλί μου, άηδονάκι μου, μ' άνοίγεις την
(καρδιά
Όταν σ' άκούω να λalής επάνω στα κλα-
(διά,
Μ' άνοίγεις την καρδούλα μου, άγαπητέ
(νο μου πουλί.

Είς τα δέντρακι σαν πετās, στο κάθε των
(κλαδί.
Πετās στα δέντρα, στα κλαδιά με θέλγητρο
(και χάρι
Κι' απολαμβάνεις τη δροσιά στο κάθε των
(κλωνάρι.
«Ύστερα, στις εξετάσεις της Δ' τάξεως, άπήγγελα τον «Κανάρη» του ένδόξου, τότε, Αχιλλέως Παράσχου. Έπειτα έπεδόθη, εί-
δικώς, στην Ποίηση. Την κλίση μου έννοού-
σεν ή κληρονομική μου, ή μεταγχολική μου, ή ρομαντική χαρακτήρ μου, ή καλοκαρ-
δοσύνη μου και το φιλέροστον και ή κάποια, κάποτε, μυστικοπάθειά μου, το ρεμδίδες της ίδιουσυγκρασίας μου εν γένει.
«Ολόκληροι χειρόγραφοι συλλογαί μου, της παιδικής ηλικίας μου, δεν διεσώθησαν. Μερικά μόνον εις την «Διάπλασιν των Παι-
δων». Η έλευσίς μου, από την πατρίδα μου εις τον Πειραιά, διά να σπουδάσω εις το Γυμνάσιον, ένεδυνάμωσε την κλίση μου. Διότι ή οικογένειά μου κατοίκησεν εις ρο-
μαντικήν, άποστον θέσιν, παρὰ το Πασιλά-
νι και οι περιπατοί μου εις την Καστέλλαν και την Φρεαττάδα, ένεδυνάμωσαν την κλίση μου. Καθώς και ή συναναστροφή μου με φι-
λολογούτας, λογίους εν γένει και ποιητάς, ό-
πως ο Νικδάνος, ο Βουτρώδης, ο Πορφυράς, ο Καμάνης, ο Μελλάς, ο Μπότης, ο Βώκος, ο μουσουργός Γ. Λαμπιέτι, ο Ν. Χατζάρας, ο Σικελιανός, ο Ουδάνης, ο Σκιαπής, ο Μίχας και άλλοι. Έπειτα με δημοσιογράφους, στην Αθήνα, με τον Κ. Παλαμά, με τον Μαλακά-
ση, με τους άεμνήστους Στέφ. Μαρτζώκη, Α. Μαβίλη. Περισσότερον ένδοικός όμως έ-
πληξεν ο Πειραιεύς και λόγω των τοπίων του».

Είχε άρχισα να σπουδάζω, όταν έφύγα-
νε από το Δρομοκαϊτείο. Ο Φιλύρας, μαζί με τον λατρό κ. Λεστούνη, μάς συνόδευσεν ως την αιδεμένη Έξωπορτα.
— Χαριστίσματα σ' όλους! ήσαν τα τελευ-
ταία λόγια του ποιητή.
Γ. ΔΗΜΑΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ
ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΚΟΙΜΗΘΗΚΕ

Ένας νεαρός συγγραφέας κάποτε, ύπεβατε στο Γαλλικό θέατρο ένα χειρόγραφο δράμα του για να παιχθή. Η κριτική επιτροπή όμως του θεάτρου, ή όποια άποτελείτο τότε από τον περίφημο ήθοποιό Τάλμα και άλλους τρεις γνω-
στους θεατρικούς συγγραφείς, το έπέστρεψε το χειρόγραφο του, με τη δήλωση, ότι το δρά-
μα του δεν μπορούσε να παιχθή, επειδή δεν άρεσε διόλου στον Τάλμα.
Την ίδια μέρα ο νεαρός συγγραφέας συνάν-
τησε το μεγάλο ήθοποιό και θέλοντας να τον πείσει, του είπε:
— Έχω ένα παράπονο έναντίον σας, κύριε Τάλμα. Με μεγάλη μου λύπη έμαθα ότι κατά το διάστημα που διαβαζόταν από την επιτροπή το έργο μου, έσεις δεν προσέχατε διόλου, αλλά κοιμόσαστε.
— Άγαπητέ μου, το δράμα σου μ' έκανε... να κοιμηθώ. Έγώ δε φταίω καθόλου, απάντησε ο διάσημος ήθοποιός.
Γαλλικές παροιμίες

Το γρήγορο και το καλό ποτέ μαζί δεν πάνε.
— Παντρεύσου άμα έχεις σπίτι να κοιμά-
σαι.
— Η άμορφιά διαβαίνει κι' ή καλσύνη μένει.
— Δεν μπορείς νάχεις καλύτερον ύπνρητή από τον εαυτό σου.
— Η έλλειψς κι' ή ύποσχέσεις είναι φαγητά σαρωσσοπιά.
— Καλύτερη σάλτσα από την όρεξη δεν ή-
πάχει.
— Οικογένεια ένωμένη, έχει την εύλογία του Θεού.
— Γυναίκα που ξέρει να ύπαικούη είναι θα-
σίλισσα του άντρός της.
— Άκούσε πρώτος και μιλά τελευταίος.
— Ύστερα από τα παθήματα όλοι είναι φρό-
νιμοι.
— Καλά δουλεύει ο δουλειτής, όταν καλά ανατρέφει τα παιδιά του.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Γ' Ανέκδοτα του Πονσόν ντε Τεράϊ, του Μεγάλου Φρει-
δερίκου, του βασιλέως Άλβέρτου, του Λουθήρου, κλπ.)

Κλασική ήταν ή άφηρημάδα του περιφήμου συγγραφέως του «Ροκαμβόλ» και άλλων λαϊκών μυθιστορημάτων, Πονσόν ντε Τεράϊ, για τον όποιο διαγοίνονται, εκτός των άλλων, και το έξης χαρακτηρισμό ανέκδοτο:
Ένα βράδυ, ο άφηρημένος μυθιστοριογρά-
φος, γυρίζοντας στο σπίτι του, αντί να μπει στην πόρτα του, μπήκε στην πόρτα του γαιο-
νικού του σπιτιού, που έμοιαζε άρκετα με το δικό του.
Τη στιγμή όμως που άνέβαινε την ξένη οκά-
λα, ένας κύριος τον έσταμάτησε.
— Σταθήτε, κύριε! του είπε. Πού πάτε; Τι ζητάτε;
— Πάω, άπλουστα, στο δωμάτιό μου! ά-
πάντησε ο Τεράϊ κι' έξακολούθησε το δρόμο του χωρίς να δώσει προσοχή σ' αυτόν που του μιλούσε.
— Μά ή σκάλα αυτή οδηγεί στο δωμάτιο της γυναίκας μου... Τι ζητάτε εκεί; φώναξε ο ξένος.
— Της γυναίκας σας;... Έκανε έκκλητος ο αφηρημένος συγγραφέας.
Και καταλαβάνοντας ή την γκάφα του, άρχισε να κατεβαίνει πάλι τη σκάλα μοιραυρίζοντας:
— Νά με συγχωρείτε, κύριε. Η πόρτα μας συ-
μίζουν τόσο πολύ!...

Υπάρχουν άπειρα ά-
νέκδοτα, σχετικά με τον Μεγάλο Φρειδερίκο της Γερμανίας και για την ά-
πότητα με την όποια ζούσε.
«Εν' από τα πιο χαρα-
κτηριστικά είναι και το παρακάτω επεισόδιο που συνέβη, όταν ο Γερμανός μονάρχης έμεινε στα άνα-
κτορα του Πότσδαμ, ή-
ρηκενότατα, χωρίς άκο-
λουθίες και μεγαλεία, δι-
ατηρώντας ένα μόνο φρο-
νό, που κι' αυτόν πολύ συχνά τον έδιωχε ένον-
τάς του άδεια.
Την εποχή λοιπόν εκεί-
νη, ο Γάλλος δούξ ντε Σοναζέλ, φτάνοντας στο Βερολίνο, με διπλωματική άποστολή, ζήτησε άφρόσει από τον Φρειδερίκο. Η άπτης του έγινε δεκτή και ο Γάλλος ένγενής, κατά την όρισμένη ημέρα και ώρα, πήγε στα άνακτορα του Πότσδαμ και χτύπησε την κεντρική πύλη της, ή όποια ήταν έντελώς άρροήνη. Α-
στερα από λίγο ένας άνθρωπος ντυμένος πολ-
λά άπλά, του άνοιξε και του έκανε τόπο για να περάσει.
— Φίλε μου, του είπε τότε ο Σοναζέλ, νο-
μίζοντάς τον για κανένα άνατορικό υπάλλη-
λο, έρχομαι να έπισκεφθώ τον αυτοκράτορα.
— Ίπότη μου, του απάντησε ο κενός άν-
θρωπάκος, ο όποιος δεν ήταν άλλος από τον Μεγάλο Φρειδερίκο, δημοκράστε μπροστά στον αυτοκράτορα!
Ο δούξ ντε Σοναζέλ τον κατέβη καλά, θυ-
μήθηκε τη φυσιογνωμία του και τόσο άπρόσε-
η κατάληψίς του, ώστε άναγκάστηκε ν' ά-
κοιμηθή στον τοίχο για να μην πέση κάτω!...
«Όταν ο βασιλεύς της Ογγαρίας Άλβέρ-

τος έπληε κάποτε στη Γαλλία, προσεκήλη από το Λουδοβίκο 14ο στα άνακτορα των Βερσα-
λίων.
Έκει, ο ύψηλός ξένος έμεινε τόσο θαυμά-
μένος μπροστά στα άμύθητα πλούτη και στην πολυτέλεια των άνακτόρων, ώστε λέγεται ότι είπα μ' ένθουσιασμό στο Γάλλο μονάρχη:
— Μεγαλειότατε, αν ο Θεός, δημούργησε τον κόσμο σε έφτά μέρες, θα χρειάστηκε ά-
σφαλώς τις τρεις για να προσφέρει ό,τι στο-
λίδι είχε στη Γαλλία!...

Πριν δημοσιεύσει τις περίφημες «Θέσεις» του ο μεγάλος μεταρρυθμιστής της θρησκείας Λουθήρος, έστειλε μια έπιστολή στον πάπα Λέ-
οντα 10ο, ο όποιος έθεωρούσε τότε ως άνα-
στηλωτής των γραμμάτων και των τεχνών.
Στην έπιστολή του αυτή ο Λουθήρος άρχισε με την έξης φράση που δεν ήταν διόλου εκλα-
κευτική για τον παροληρητή:
«Ένας γάιδαρος ξέρει ότι είναι γάιδα-
ρος, ή πέτρα ξέρει ότι είναι πέτρα και μόνον αυτά τα μικρά γαϊδού-
ρια», οι πάπαι, δεν ξέ-
ρουν ότι είναι... γαϊδού-
ρια»!...

Σε μια συναναστροφή ο Μένας Ναπολέον πε-
ριέγραψε μια μάχη, την όποια είχε δώσει προ έ-
τών, χωρίς να παραλεί-
πει την παραμυρική λε-
πομέρεια.
Σε κάποια στιγμή, ή σύζυγος του στρατά-
χου Μπερτράν τον διέ-
κοψε και τον έρώτησε έκληκτικα:
— Μά πως είχε δυνα-
τόν, Μεγαλειότατε, ή-
στέρα από τόσα χρόνια, να θυμάστε τόσες λε-
πομέρειες;
— Κυρία μου, άπάν-
τησε χαμογελώντας ο Ναπολέον, είναι όποις ένας έρωστής σου θέλει να τις πηληξεί έρωμένες του.
Και έξακολούθησε την αφήγησή του.

Ο περίφημος μυθιστοριογράφος Άλφόνσος Κάρο έξέδιδε κάποτε το εβδομαδιαίο φιλολο-
γικό περιοδικό «Η Μελίτσα», το όποιο όμως ή κωλοφορία ήταν πολύ περιορισμένη.
Για να βγάλει λοιπόν απ' την άράνια το πε-
ριοδικό του, ο ξέντος συγγραφέας σόφισα-
σε ένα μακάβριο τέχνασμα. Φορώντας δηλαδή να διαδοθή ή άφημη ότι ο διευθυντής του φιλολο-
γικού περιοδικού «Η Μελίτσα» Άλφόνσος Κάρο... πέθανε απ' την πείνα! Ός εκ θαύ-
ματος τότε, το τελευταίο φύλλο του περιοδικού του έγινε άναγαστος, σημειώνοντας πρωτοφα-
νές σκεδς κωλοφορίας.
Όταν, ύστερα από λίγες μέρες, ό... νεκρός Κάρο έκανε την εμφάνισή του στο δρόμο, όλοι οι γνωστοί του, κατάπληκτοι, τον ρωτούσαν τι του είχε συμβεί.
— Ήμουν πράγματι νεκρός, άγαπητέ μου. Τώρα όμως είμαι λιγάκι... καλύτερα! άπαν-
τώσε ο διάσημος συγγραφέας.

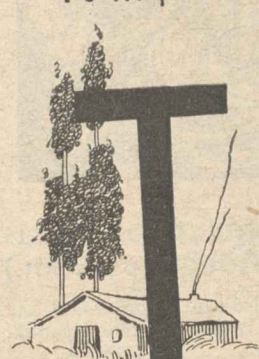
Σε μια συναναστροφή ο Μένας Ναπολέον πε-
ριέγραψε μια μάχη, την όποια είχε δώσει προ έ-
τών, χωρίς να παραλεί-
πει την παραμυρική λε-
πομέρεια.
Σε κάποια στιγμή, ή σύζυγος του στρατά-
χου Μπερτράν τον διέ-
κοψε και τον έρώτησε έκληκτικα:
— Μά πως είχε δυνα-
τόν, Μεγαλειότατε, ή-
στέρα από τόσα χρόνια, να θυμάστε τόσες λε-
πομέρειες;
— Κυρία μου, άπάν-
τησε χαμογελώντας ο Ναπολέον, είναι όποις ένας έρωστής σου θέλει να τις πηληξεί έρωμένες του.
Και έξακολούθησε την αφήγησή του.

Ο περίφημος μυθιστοριογράφος Άλφόνσος Κάρο έξέδιδε κάποτε το εβδομαδιαίο φιλολο-
γικό περιοδικό «Η Μελίτσα», το όποιο όμως ή κωλοφορία ήταν πολύ περιορισμένη.
Για να βγάλει λοιπόν απ' την άράνια το πε-
ριοδικό του, ο ξέντος συγγραφέας σόφισα-
σε ένα μακάβριο τέχνασμα. Φορώντας δηλαδή να διαδοθή ή άφημη ότι ο διευθυντής του φιλολο-
γικού περιοδικού «Η Μελίτσα» Άλφόνσος Κάρο... πέθανε απ' την πείνα! Ός εκ θαύ-
ματος τότε, το τελευταίο φύλλο του περιοδικού του έγινε άναγαστος, σημειώνοντας πρωτοφα-
νές σκεδς κωλοφορίας.
Όταν, ύστερα από λίγες μέρες, ό... νεκρός Κάρο έκανε την εμφάνισή του στο δρόμο, όλοι οι γνωστοί του, κατάπληκτοι, τον ρωτούσαν τι του είχε συμβεί.
— Ήμουν πράγματι νεκρός, άγαπητέ μου. Τώρα όμως είμαι λιγάκι... καλύτερα! άπαν-
τώσε ο διάσημος συγγραφέας.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΪΨΕΝ

Β'.

Τό καφενείο του Ϊψεν

Ρομανθία παλάτια. Έκει πρώτα μου έδειξε να συννενοήσω εινε θαύμα! Μία σιγά-σιγά συνήθισε ο ένας να διαβάει μέσα στα μάτια του άλλου, γι' αυτό πολλές φορές κυτταζόμαστε σιωπηλοί χωρίς να νοιώσουμε τότε πέρασε ή ώρα. Πολλές φορές η Λώρα είχε την τέχνη να φωνάζει κοντά της τα πουλάκια του δάσους. Έρχοντοσαν απάνω στα άσπρα της χερσάκια, ανέβαιναν και καθόντουσαν στον όμο της, χωρίς να τη φοβόντου καθόλου. Καλά δεν την είπα εγώ Νεράδα μόλις την πρωτοείδα; Μα φαίνεται κι' όμως πως έχει σ' εκείνον τον τόπο τα πουλάκια εινε ήμερα όπως και οι άνθρωποι. Και γι' αυτό ακριβώς εινε ήμερα, γιατί δε φοβόντου τους ανθρώπους μη τους κάνουν κακό! Και οι άνθρωποι δε φοβόντου τους άλλους ανθρώπους, γι' αυτό όλος ο κόσμος εκεί εινε αγαθός και καλός. Κι' όλοι εινε άθωοι όπως ήταν και η Λώρα μου. Ίσως σ' αυτό συντελούν και η ιδιαίτερη κλιματολογικέ συνθήκες. Η Λώρα ποτέ δε φαντάστηκε πως εγώ μπορούσα να έχω κακούς και χυδαίους σκοπούς γι' αυτή. Τό ίδιο και ο πατέρας της και η μητέρα της. Και έπειδή ακριβώς δεν τó φανταστήκανε και είν έτυχε εγώ ο μεσημεριανός να τó φανταστώ, δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να ξεκαλοούθηγα να τó φαντάζετα!

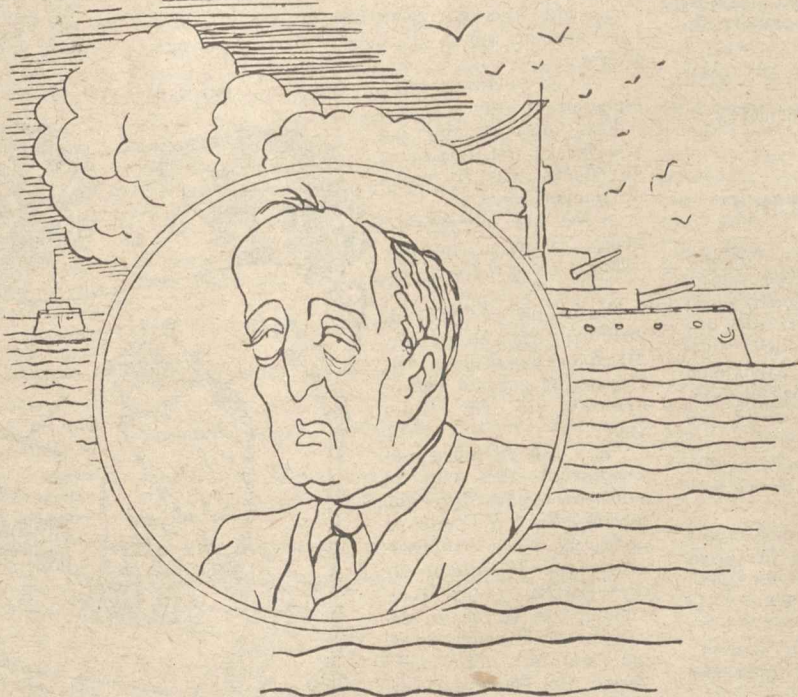
Εινε λοιπόν εκεί οι άνθρωποι τόσο ρομαντικοί; Μα τί να σάς πώ, μου φαίνεται πως οι ρομαντικοί της εποχής τού Ούγκω, τού Μυσέ και τού Λαμαρτίν, ήσαν ρομαντικοί μόνο στα λόγια. Μα δεν άρχονταν από τα λόγια να ορθύνε και στις πράξεις που κάθε άλλο παρά ρομαντικές ήσαν. Στα Βόρεια όμως μέρη δεν εινε τó ίδιο· εκεί υπάρχε συχνά, εκτός από τόν αισθηματικό σύνδεσμο που δεν άργει βέβαια να γίνη και αισθησιακός και ο διανοητικός σύνδεσμος μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκας, γιατί οι άνθρωποι εκεί εινε γενικά διανοητικότεροι. Στο δρόμο τού Ϊπεν «Έντα Γκαλμπερ», ή Τέα αφίνει στην επαρχία τόν άντρα της και τα παιδιά της για ν' ακολουθήση στην πρωτεύουσα τó Λόεμποργκ, τó δάσκαλο τών παιδιών της. Δε φαίνεται να έχουν καθόλου μαζί έννοχες σχέσεις. Μα τόν αγαπάει γιατί αυτή κατόφθισε να τού κόψη τó χροσί και να τόν στρώση στη δουλειά, να τού εμπνεύση ένα μεγάλο έργο που μ' αυτό θα δοξασθί. Πέστε πως εινε και αυτό ένα είδος ρομαντισμού, είν θέλετε, κι' άλλεις δεν έχουν καμιά σημασία, μά εινε ένας ρομαντισμός που στηρίζεται στη διάνοη και όχι σέ άρρωστα αισθήματα.

Πώς κατορθώνουμε να μιλάμε για όλα αυτά με τη Λώρα και μάλιστα να συμφωνούμε, εινε άσχημα! Πολύ πιθανόν όμως είν ήξερε ο ένας τη γνώση τού άλλου, να μη συμφωνούσαμε και να τσακωνάματε! Τό βέβαιο όμως εινε πως πολλές φορές μιλούσαμε και μπροστά στον πατέρα της που ανέλαμβανε να κάνη τόν διερμηνέα και μάς μιλούσε για τήν

«Κυρά της θάλασσας» τού συμπατριώτου του δραματουργού, για τη γυναίκα που άγαπούσε με τη φαντασία της και τήν τραβούσε τó μεγαλύτερο και ο κίνδυνος της θάλασσας.

Μία μέρα λοιπόν από τις πολλές που θυγάμε μαζί με τη Λώρα και είμαστε μέσα στο τραίνο, έξωφρα βλέπουμε όλους τούς επιβάτες να σηκώνονται βόθιοι και να κυττάνε από τα παράφρα. Μηνιακά κάναμε και μεις τó ίδιο και είδαμε και στο δρόμο όλον τόν κόσμο να σταματά και να γίνεται μεγάλος συνωστισμός. Άναγκάστηκε και τó τραίνο να σταματήσει. Έξωφρα βλέπουμε ένα γεροντάκι με ρεντιγκότα, μαριμπό και φαβορίτες να περνάει και να χαρμετίζει τόν κόσμο που τόν χαρμετίζει. «Όλη ή κίνησις σταμάτησε για να περάσθ ο μεγάλος δραματογράφος. Εύκολα κανείς άναγνώριζε από τη χαρακτηριστική του φρεσιγονικά πως αυτό τó γεροντάκι ήταν ο Ϊπεν.

Η Λώρα τότε που είδε τη συγκίνησή μου, κάτι μου έλεγε που δεν κατάλαβα καλά, μά τó βράδυ μου τó εξήγησε ο πατέρας της. Μου είπε αν ήθελα να πάμε μία μέρα σέ κάποιο καφενείο που σύναζε ο Ϊπεν να τόν δώ και από κοντά. Άλλο που δεν ήθελα! Τήν άλλη μέρα τó απόγευμα ή Λώρα με άδηγησε στο καφενείο εκείνο. Όταν πήγαμε δεν είχε έρθει ακόμα. Ρωτήσαμε όμως τó γκαρσόν και απάντησε πως μάς έδειξε σέ μία γωνιά ένα τραπέζι άδειο που είχαν φυλάξει για τó μεγάλο συγκυραφά. Ήταν τó συνηθισμένο τού τραπέζι που ερχόταν και καθόταν κάθε μέρα. Μάλιστα

Ο κ. Παντελής Χορίν.

(Σκίτσο τού κ. Γρηγόρη).

γύρω από τó τραπέζι αυτό ήταν και κάποιοι άκετά μεγάλος άδειανός χώρος. Ίσως τó είχαν κάνει έτσι επιτήδες για να μη άνησυχούν οι άλλοι πελάτες τόν έσκαστο δραματικό, δ- τόν πιθανόν μύθο, παραδινόταν στις σκέψεις του.

Σέ λίγο ακούστηκε κάποιος ψήφους. Ένωπιθε κανείς πως κάτι συνέβαινε. Άμέσως είδαμε από τήν πόρτα να μπαίνη με βήμα αργό ο Ϊπεν και να μπαίνη στο τραπέζι του. Τό γκαρσόν τού έφερε ένα ποτήρι μεγάλο υπάρι άκακέτις έφημερίδες. Ρούφηξε λίγη και άναψε τήν πίπα του και άρχισε να ξεφυλλίζει τις έφημερίδες. Δίκα η ή φήμη μάς εινε εις τήν Ελλάδα φέρει και διαβάσαμε στους κριτικούς και διογράφους τόν πως ήταν φοβερός έφημεριογράφος. Τό βλεπα τώρα με τά ίδια μου τά μάτια. «Επειτα μου εινε και ο πατέρας της Λώρας πως δεν άφινε ούτε τήν παρμηκότερη είδησι, ούτε και αυτά τά ένοικιασθήρια, που λέει ο λόγος, γιατί από όλα αυτά μπορούσε να βρή μία υπόθεσι ή να δημιουργή

ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΙΝ

ση έναν τύπο ή ένα χαρακτήρα. Λένε πως ιστορικά πολύ λίγο είχε διαβάσει και είν εισ- τυχόν διαβάσει δεν τά θυμότανε καθό- λου, μά δεν τού έφαινε κοινωνικό σκάνδαλο ή γεγονός της ήμερας, άπ' αυτά που διαβά- σεις έφημερίδες ή τού διηγούντο οι φίλοι του. Όλα αυτά ήσαν οι σπόροι που μέσα στη μεγάλη τού ποιητική φαντασία γεννοεργήματά του.

Άμα βύραμε από κάποιον ώρα τελειώσε μια φορά τó διάβασμα τών έφημεριών, έξακολου- θησε να πίνη μύθο, να τραβά τήν πίπα του και να εινε άποφορημένος από τη σκέψη του. Κάποτε-κάποτε σημείωνε κάτι σ' ένα χαρτί. «Ό Ϊπεν εκείνη τήν ώρα εργαζότανε. Μέσα στο καφενείο εκείνο σκέφτηκε τά άριστουργήματά του και έπλάσε τούς θαυμάσιους εκείνους χαρακτήρες.

Όταν έφυγε, τó καφενείο άρχισε να παίρνη μία άλλη ψη.

Όσο περνούσε ή ώρα και νύχτωνε όλο και ερχότανε κόσμος. Χαροίμενοι φοιτητές και φοιτήτριες, όλοι με ίδια όμοιομορφα σκουφάκια και άλλος παντός είδους κόσμος. Για μία στιγμή νόμισα πως βρισκόμα στην Άθήνα και είπα στη Λώρα, χωρίς βέβαια να με νοιώθη τί της λέω:

— Μά και σεις εδω είσαστε καφενοβίοι όπως και στίς τόπο μου!

Μά γρήγορα κατόλαβα πως είχα λάθος. Ε- κεί οι άνθρωποι δεν συζητούσαν σοβαρά σέ Ρωμαίοι συγκλητικοί, ούτε είχαν καμιά δασή να λύσουν μέσα σ' ένα βράδυ όλα τά σπουδαία πολιτικά ζητήματα. Δεν ήξερα τη γλώσσα τους, μά εύκολα καταλάβαινα από τη χαρούμενη όψη τους και από τις κινήσεις τους, από τά συνεχώς ή άνοιχτόκαρδα γέλια τους, πως έ- κεί μέσα όλοι μαζί, άνδρες και γυναίκες, κάθε άλλο παρά συζη- τούσαν σοβαρά, μά χαρμόνιους τή ζωή και προσπαθούσαν με εθιμικές κουβέντες να περάσουν ό- σον τó δυνατόν καλύτερα. Άπό τó ένα τραπέζι μιλούσαν στο άλλο σάν να περιλάθοντουσαν και όλοι σχεδόν εκεί μέσα στο άπέραστο καφενείο είχαν γίνη σάν μία παρέα. Ίσως κι' εκεί οι άνθρωποι εινε καφενοβίοι, μά δεν πάνε στο καφενείο για να πλύνουν, να με- λαγχολήσουν και να λύσουν τó Άνατολικό ζήτημα, μά μά να βρή ο ένας φίλος τόν άλλο και εκεί, όλοι με άγάπη, χωρίς γκρί- νιες να χαρούν τις λίγες ώρες που θα περάσουν μαζί.

Εβλεπε κανείς μαζί εκεί και ζευγάρια, δηλαδή ένα φοιτητή κοντά σέ μία φοιτήτρια, που με τόν τρόπο που μιλούσαν, ή απάν- σ' έναν ένθουσιασμό της κοινότη- τας, σήγγαν τα χέρια τους, ένωπιθε κανείς πως κάποις συνδέ- ονται ιδιαίτερα μεταξύ τους. Μά πολύ πιθανόν όλος αυτός... ο έ- ρωτας — άς τόν πούμε έτσι — να μη υπερέ-βαινε τά όρια μιας άθώας διανοητικής συντρο- φιάς. Έτσι εινε εκεί. Ίσως έμεις οι μεσημε- ρινοί δεν μπορούμε να τó νοιώσουμε, γιατί έ- χουμε έντελώς άλλωστική ιδιοσυγκρασία. Μά εκεί στα ψηλά κλίματα, ένας άνδρας και μία γυναίκα μπορεί να εινε έντελως φίλοι, χωρίς καμιά έννοχη ιδέα να περάση από τó μυαλό τους. Ίσως αυτό εινε και τó καλύτερο. Γιατί έ- ρωτας, ο αισθησιακός έρωτας, φέρνει μερικές και τόν γρήγορο χωρισμό, ενώ μία φίλια μπορεί να διατηρηθή χρόνια, πολλά χρόνια, χωρίς ν' αλλάξει τίποτε στις καθημερινές σχέσεις μεταξύ δύο ανθρώπων διαφορετικών φύλων.

Ο έρωτας πιθανόν εινε κάτι άνυπόθετο, γι' αυτό ίσως δεν διαρκεί και πολύ. Δεν εινε μά φίλια, μά μά έλθη μετ'όσο τού άρσενικού τού θηλυκού. Ένωπιτα έντελώς, ο άνδρας και ή γυναίκα προσπαθούνε ποιος θα φάη τόν άλλον, σάν τήν όχη από πάνω στον έρωτικό έ- ναγκαλισμό πνίγει τó άρσενικό.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΙΝ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ενα από τά πιο ένδιαφέροντα, τó πιο μεγαλειώδη και τά πιο ε- πωλικά θέματα που μπορεί να διήκωνε σέ Παρίσι, εινε και τó πελώριο καταστήματά του. Τή νό- χτα, προάπτων, όταν τά τεράστια και πολυόροφα αυτά οικοδομήματα προπούντα κυριολεκτικώς άπ' τή φώτα, προξενούν σ' όποιον τά κη- τάσει, μία άλμαρινή έντύπωσι. Για μία στιγμή νομίζει ότι βλέπει δ'ι μοντέρνα κτίρια, αλλά παρην- θένα παλάτια, που κάποιο μαγικό ραβδί τά έκανε, έξωφρα, να φυτρώ- σουν, λουσμένα στο φώς, μέσ- στους άτελείτους και κομπολημ- μωσιμένους δρόμους τού Παρισιού.

Καταστήματα-πόλεις!... Έτσι θα έπρεπε να νομισαθούν.

Και πραγματικά, τó καθένα απ' αυτά εινε και μία μικρή πόλις, άφοι τó υπαλληλικό προσωπικό τόν φτά- νει συχνά σέ 8 χιλιάδες και ή έπι- φάνεια τόν (ή επιφάνεια όλων τών διαμερισμάτων και διαμετίων τόν εινε δύο και τρεις φορές μεγαλύτερη από τήν περιοχή Παρισιή «Πλάς ντε λα Κονκόντε» (πλατεία Όμονοίας), μά από τις μεγαλύτε- ρες πλατείες τού κόσμου!

Φαντάζεται λοιπόν κανείς τί έρ- γασία, τί σκέψης, τί όπλογισμός και τί δογάνωσης χρειάζεται για να λειτουργήσουν τά καταστήματα αυτά, και μάλιστα έτσι όπως λειτουργή- ον, σάν αληθινά, δηλαδή, ρολό- για... Για να λάβετε μία άμυδρή ιδέα της κινήσεως τών, φράνι να μιλάτε ότι στίς καθένα απ' αυτά χρη- σιμοποιούνται καθημερινώς μονάχα για τó περιτύλιγμα τών πακέτων 6,000 περίπου δεσμίδες χαρτί και 2,000, επάνω-κάτω, κοιλά σπάγγος!

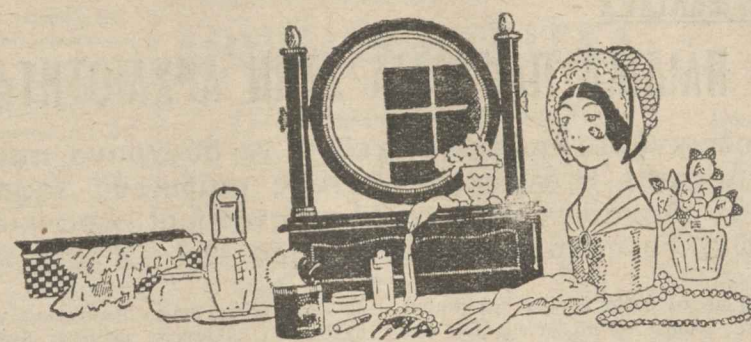
Θέλετε τώρα και μερικούς άλλους άριθμούς που προκαλούν Ϊλιγγο; Καθένα από τά τεράστια αυτά κα- ταστήματα λαβαίνει καθημερινώς 6.000.000 περίπου χαρτί, άρα τήν ημερησίαν παραγωγή τών χαρτίων τής παραγγελίας που περιέχουν, με τή βοήθεια ειδικών μηχανών. Κα- τημερινώς δε τó κατάστημα άπο- στέλλει στίς επαρχίες 5,000 δέματα με έμπορεύματα!

Όταν μία γυναίκα περάσει έξω από τά καταστήματα αυτά, εινε ά- δυνατό να μην ύποστη τή γοητεία τους. Ήλεκτρίζεται κυριολεκτικώς. Και τίποτε άπολύτως να μην της χρειάζεται, κάτι πάντα θα βρή ή- κεινη τή στιγμή για να τó ψωνίση. Και όταν πει μία φορά μέσα, μπο- ρείτε να τήν κλάψετε, ή μάλλον να κλάψετε τήν τσέπη τού συζύγου της!

Αν εινε λίγο κομψή, λίγο φιλά- ρεση ή επισκέπτρια — και ποιά γυναίκα δεν εινε σήμερα κομψή και φιλάρεση; — ένενήντα τοίς εκατό θα κάνη ένα πλήθος ψώνια και θα φύγη με άδειαν πορτοφόλι. Ωστό- σο, δεν θάχει καθόλου δικηο να τή γκριλιάση για τά ψώνια αυτά ο σύ- ζυγος, γιατί αν γκριλιάσει, θα πη πως δεν θέλει να εινε ή γυναίκα τόν άμωρο. Και ποιος σύζυγος δεν τó θέλει αυτό;

Κομψότης, κοικιλία — άφάντα- στη κοικιλία — όλες ή δυνατός εν- κόβη τών άγοραζόμενων ειδών, φτήνια, περιποίησης και προθυμία: Νά τί βρίσκει κανείς στίς μεγάλα παρισινα καταστήματα, και να ο λό- γος τής τεραστίως τών πελατείας. Και κάτι άλλο άκόμη: Τό έσωτερικό τών καταστημάτων αυτών εινε έλκυστικότατο. Τό να περιπατή κα- νείς εκεί μέσα, να τριγυρίση στίς διάφορα τμήματά του, εινε σάν να κάνη ένα εύχρηστο περιπάτο, τόν πιο εύχρηστο για μία γυναίκα, σ'

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΡΙΖΙΑΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Καταστήματα-πόλεις. Άριθμοί που προκαλούν Ϊλιγγο. Πώς «μαγνητίζονται» οι πελάτες. Τά παραμυθένια παλάτια. Πώς εξυπηρετείται τó κοινό, κλπ.

Ένα περιβάλλον, στίς όποιες θέλγεται κάθε στιγμή από χίλια-μύρια χαρι- τωμένα άντικείμενα, σούχα, έπιπλα, κομψοτεχνήματα, πύθ άμορφα, πύθ δειλεαστικά τά μιν από τά δέ. Τήν άνεση, τή φιλοκαλία, τήν κομψότη- τα, τις αίσθήσεις κανείς από τήν πρώτη στιγμή, από τις βιτρίνες ά- κόμη. Η βιτρίνες τών μεγάλων πα- ρισινών καταστημάτων δεν εινε σάν τις βιτρίνες τών δικών μας κατα- στημάτων, αλλά δαμάτια όλόκληρα, σολόνια πολυτελέστατα, διαρρυθμι- σμένα με τó πιο λεπτό και τó πιο μοντέρνο γούστο και έτσι διακοσμη- μένα, ώστε να τραβούν και τó πιο άδιάφορον τήν προσοχή. Τά έλκυσ- τικότερα τμήματα — για τις γυ- ναίκες τουλάχιστον — εινε τά άφιερ- ρωμένα με τó ειδή της τουαλέτας.

Μία γυναίκα βρίσκει εκεί μέσα δι- τι φαντασθεί, δι- τι επιθυμήσει, στή μεγαλύτερη κοικιλία: μιλούτζες, φου- στες, έπανωφόρια περιπάτου και σπό, καπέλλα, γούνες κτλ. κτλ. Άν εινε πολύ κοκέττα και δεν τήν ικανοποιούν όλ' αυτά, τότε δεν έχει να κάνη παρά μερικά βήματα και να πησέ στίς τμήμα της είνηςλης ραπι- κής, όπου θα βρή δι- τι της χρειά- ζεται, έπιλωμένη άναπατήσι σέ θαυμάσιους καναπέδες, βλέπει να παρελαύνουν μπροστά της λυγρο- κορμία σάν κυριαρισάκια, όλο σκρό- σπό, καπέλλα, γούνες κτλ. κτλ. άπο έπιδεικνύνον τουαλέτες, έπανωφό- ρια, φουστάνια χορού, καμωμένα σύμφωνα με τήν τελευταία λέξη της μόδας.

Κι' αυτή άκόμη ή άτίμωσφαρ που έπικρατεί εκεί μέσα εινε φιλική, οί- κεία, άτιμωσφαρ σπιτιού και όχι ψυ- χική, άτιμωσφαρ περιπάτου και σπό, έπανωφόρια περιπάτου και σπό, καπέλλα, γούνες κτλ. κτλ. Άν εινε πολύ κοκέττα και δεν τήν ικανοποιούν όλ' αυτά, τότε δεν έχει να κάνη παρά μερικά βήματα και να πησέ στίς τμήμα της είνηςλης ραπι- κής, όπου θα βρή δι- τι της χρειά- ζεται, έπιλωμένη άναπατήσι σέ θαυμάσιους καναπέδες, βλέπει να παρελαύνουν μπροστά της λυγρο- κορμία σάν κυριαρισάκια, όλο σκρό- σπό, καπέλλα, γούνες κτλ. κτλ. άπο έπιδεικνύνον τουαλέτες, έπανωφό- ρια, φουστάνια χορού, καμωμένα σύμφωνα με τήν τελευταία λέξη της μόδας.

Η επίλειξις τών μαγνητών.

...και, όνευρόδη...

Πύθ πέρα εινε το μοντέρνο έπι- πλα: σολόνια, κρεββατοκάμαρες, ιραπεζαρίες κλπ. Τό ίδιο γούστο και εδω, ή ίδια κοικιλία. Στή βάση τεχνικού δέντρου εινε ριγμένα ένα πλήθος μαξιλάρια, και στίς κλα- ριά τού δέντρου σκαρφαλωμένοι καμιά είκοσιάρια πολύχρωμοι πα- γαλίοι. Εινε άπλοστάτα τά ήλεκτρικά λαμπύρια, σέ σχήμα πα- γαλίου, που φωτίζουν φαντασμα- γορικά τó δωμάτιο. Και τά έπιπλα: Άπλά, πρακτικά, εύρύχωρα, χαμη- λά, βαθεία, μονοκόμματα, όπως τó άπαιτεί ο μοντερνισμός. Τά έπιπλα αυτά εινε ξύλινα, φινικιά, τά πε- ρισσότερα, αλλά άκετά (χαρδίες ίδιως) καμωμένες από μέταλλο (ά- τάλι) σύμφωνα με τή μόδα.

Ένωπιτα δι- τι δίπλα στίς μοντέρ- να έπιπλα, ύπαρχουν και τά επα- λαικά, τά χωριάτικα έπιπλα, τής Νορμανδίας ή τής Βρετανίας (σάν τά δικά μας τά Σκυριανά), ή πα- ραδοσις τών όποιών διατηρείται ζω- ηρότατη στή Γαλλία. Κασόλες, κομ- μί, ντουλάπες με άνάγλυφες δια- κοσμήσεις, πελώρια κρεβάτια κλπ.

Όταν τριγυρίζει κανείς σέ τόσο πελώρια καταστήματα όσο εύχρη- στος και αν εινε ο περιπάτος, έρ- χεται στιγμή που κορυφάζεται και που μαζί με τήν κορμιά μπορεί να αισθανθί και πείνα. Όταν συμβεί αυτό, ο έπισκέπτης δεν έχει παρά να πάη στίς άίθουσες τού τσιγαρι- ή στίς έστιατόριο τού καταστήμα- τος. Έκει μέσα θα βρή δι- τι θέλει. Άν πάλιν θέλει να γράφη κάποιο έπειγόν γράμμα, πετάγεται στίς σα- λόνια της άλληλογραφίας. Άν θέλει να ξεφυλλίση κανένα περιοδικό ή ν' άκούση ραδιόφωνο, ξεπλάνεται άναπατήσι σέ καμιά πολυθρόνα τού άναγνωστηριού και ξεφυλλίζει τά περιοδικά που τού άρέσουν, ά- κοφώντας συγχρόνως τά πιο εύχά- ριστα μουσικά κομμάτια.

Τά μεγάλα παρισινα αυτά κα- ταστήματα έπρονόησαν και για κάτι άλλο. Ύπαρχουν άνθρωποι που ά- ναβάλλουν τά ψώνια τους μόνο και μόνο έπειδή βαρεούνται να καθώ- νται ώρα πολλή μπροστά τού ταμειο- γιού να πληρώσουν. Οι νεοκίκοι και άγνώστοι αυτοί άνθρωποι μπορούν να έφοδιαστούν με είδικα καρινά από τσέκ τού καταστήματος, καθε- να από τά όποια έχει ένα άριθμό που βρίσκειτα καταχωρημένος μα- ζύ με τ' όνομα και τήν διεύθυνσι τού καταχρη σ' ένα κατάστιχο. Μό- λης ο πελάτης έκλείσει ένα έμπόρευ- μα, ο υπάλληλος κλέβει ένα κοπάνι από τά καρνέ κα... αυτό εινε όλο. Τήν άλλη μέρα ο πελάτης έχει στίς σπύς τόν τού πρώτου που έψώνισε.

Άλλά τά μεγάλα αυτά παριζια- νικά καταστήματα δεν φροντίζουν μονάχα για τούς πελάτες των Φραν- τίζων και για τούς υπαλλήλους τών. Σέ όλα λειτουργούν ταμεία άλλη- λοβοφείας, συντάξεων, άσφαλί- σμους, που δίνουν στίς υπάλληλους τά αίσθημα δι- τι δεν εινε άποστάτε- ντος και έμπορος σάν καλαμά στίς κάμπε, άλλ' ότι σέ κάθε άσφαλή στιγμή θα εινε προστασία.

Τά καταστήματα αυτά μεριμνούν έπίσης για τήν γνεία και για τó ξεκούρασμα τών υπαλλήλων. Κάθε υπάλληλος μπορεί με έξοδα τού κα- ταστήματος να άποχρήσει με όποιο δήποτε όπλο τού άρέσει: σκοποβολή, φουτ-μπαλλ, έξωσκακι, άθλητισμό. Οι υπάλληλοι κάνουν άκόμη τακτι- κά και έξωδρομς και μικρά ταξεί- δακια τó καλοκαίρι (τά σαββάτα κούρασα) τά έξοδα τών όποιών πλη- ρώνονται από είδικά ταμεία.

69

ΘΑΛΕΤΕ να παίξουμε ένα παιχνίδι, κύριε;... Μας λένε: «Ελάτε να παίξουμε, κύριε...»

—Ευχαρίστησα, κύριε, είμαι στη διάθεσή σας...

Και ο Δούκας Ντεσάρτ, ακολουθώντας τον συνομιλητή του με τόση προθυμία, ώστε εκείνος παραξενεύτηκε από τον ρόλο του:

—Δεν ήξερα ότι αγαπάτε τόσο πολύ το πόκερ;

—Παίζω πολύ σπάνια, απάντησε ο Ντεσάρτ. «Όταν όμως μου ζητούν να συμπληρώσω το καρτέ, δεν αρνούμαι ποτέ. Αυτό μου φέρνει στο νου μια τόσο φρικασιακή ιστορία...»

—Πραγματικά, χλωμάστε τώρα μονάχα με την ανανηψία της...

—Ω!... ναι, λίγο έλειψε να τρελλαθώ, είπε ο Ντεσάρτ. «Όταν τελειώσουμε το παιχνίδι, θα σας διηγηθώ την ιστορία αυτή...»

«Πρό ετών—άρχισε να διηγείτο ο Ντεσάρτ, όταν τελείωσε το πόκερ—είχαμε πάει μια μέρα εκδρομή οι εξάδελφοί μου Μαροσέλ και Ζάκ, ο Δανιήλ Σεντρά, ένας φίλος μας που περνούσε μαζί μας τον 'Οχτώ, δώσις αυτές της Βρετάνης κι' εγώ.»

«Ομολογώ πως καθ' όλη τη διάρκεια της εκδρομής ήμουν πολύ δυσάρεστος στην συντροφιά μου. Δεν αγαπά καθόλου τις μεγάλες περσικές και γι' αυτό με μεγάλη δυσφορία είχα δεχτεί να τους συνοδεύσω. Διατρέξαμε καμιά εικοσαριά χιλιόμετρα, σταματήσαμε σ' ένα μικρό χωριό όπου γενναίως, έποκεφθήκαμε τα περιώχια, και ύστερα, α! ύστερα, έφτασε η φοβερή ώρα του γυρισμού. Ήμουν σκοταμένος απ' την κόπωση κι' όσο συλλογίζομαι ότι έπρεπε να γυρίσω με τα πόδια, γινώσκω έξω φρενών. Διαμαρτυρήθηκα, εδίδωσα στους συντρόφους μου πως μου ήταν αδύνατο να κάνω, έρω κι' ένα δίπλωμα με τα πόδια, μιά τουλάχιστον ομίση. Οί άλλοι επέμεναν τόσο πολύ να γυρίσουμε πεζοί, ώστε στο τέλος τους ακολουθήσαμε.»

«Τους ακολουθήσαμε, αλλά μου το πλήρωσαν πολύ ακριβά... Τό τι υπέφεραν από μένα στο δρόμο, δεν λέγεται. Γκρίνιας, παράνοιας, βλαστήμιες, σταματήματα κάθε τόσο για να ξεκουραστώ...»

«Είχα γίνει τόσο ανυπόφορος, ώστε στο τέλος κατόντησαν να περπατούν χωρίς να μου μιλάνε καθόλου. Έβραζαν απ' το θυμό τους, γιατί με τις γκρίνιες μου τους είχα καταστρέψει όλη την ευχαρίστηση μας ωραίας εξόδοις.»

«Περπατούσαμε — εξακολουθούσε ο Ντεσάρτ—τόσο αργά, εξ αιτίας μου, ώστε η νύχτα μάς πρόλαβε. Και μαζί με τη νύχτα σηκώθηκε ένας άνεμος τόσο δυνατός, ώστε αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε.»

«Τη στιγμή εκείνη δεικνύμασταν στην άκρη ενός πυκνού δάσους, απ' το οποίο άρχισε το κτήμα των ξαδέλφων μου. Ούτε κατοικία υπήρχε κοντά, ούτε κανένα φως φαινόταν πουθενά.»

«Τό μικρό κίδωνι του κτήματός μας απέχει καμιά εκατοστή μέτρα από δώ! Πάμε εκεί να προφυλαχτούμε! φώναξε με βίλη τον την δύναμη ο Μαροσέλ, γιατί ο άνεμος που φυσούσε μανιασμένα έπαιρνε τα λόγια του.»

«Όλοι δεχτήκαμε την πρότασή του και, αφού περπατήσαμε με μεγάλη δυσκολία στο σκοτάδι, φτάσαμε ύστερα από λίγο στο κίδωνι. Μόλις μπήκαμε μέσα και κλείσαμε πίσω μας την πόρτα που την έσπρωχνε λυσσομανώμενος ο άνεμος, δροσίστηκε το σώμα από το κρύο και ο άνεμος, δροσισμένος από το κρύο, έπαιρνε τα λόγια του.»

«Τό μικρό κίδωνι του κτήματός μας απέχει καμιά εκατοστή μέτρα από δώ! Πάμε εκεί να προφυλαχτούμε! φώναξε με βίλη τον την δύναμη ο Μαροσέλ, γιατί ο άνεμος που φυσούσε μανιασμένα έπαιρνε τα λόγια του.»

«Όλοι δεχτήκαμε την πρότασή του και, αφού περπατήσαμε με μεγάλη δυσκολία στο σκοτάδι, φτάσαμε ύστερα από λίγο στο κίδωνι. Μόλις μπήκαμε μέσα και κλείσαμε πίσω μας την πόρτα που την έσπρωχνε λυσσομανώμενος ο άνεμος, δροσίστηκε το σώμα από το κρύο και ο άνεμος, δροσισμένος από το κρύο, έπαιρνε τα λόγια του.»

Πετάχτηκα έξω κι' άρχισα να τρέχω σαν τρελλός...

Η ΞΕΝΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΟΥ ΣΕΡΖ ΒΕΜΠΕΡ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΑΡΤΙΔΑ ΠΟΚΕΡ

τάδι. Τέλος ανάψαμε ένα σπύρτο κι' έπειτα τη μεγάλη λάμπα του πετρελαίου που κρεμόταν στο ταβάνι.

—Ούρ! φώναξε ο Σεντρά. Τι διαβολέμενος άνεμος! Δεν θα μπορούσαμε να το κινήσουμε από δω πριν περάσει η θύελλα.

—Θαμιάσει! είπε ο Δανιήλ. 'Αφού δεν μπορούμε να περάσουμε αλλιώς, τότε την ώρα μας, θα παίξουμε μια παρτίδα πόκερ. Ανακάλεσα κάτι τραπουλόχαρτα σ' αυτήν εδω την ντουλάπα.

—Θα παίξω, βέβαια, κι' εσύ; με ρώτησε ο Μαροσέλ. Δόξα σοι ο Θεός που είμαστε τέσσερες.

—'Αν υπολογίζετε σε μένα, απήντησα θυμωμένος, βγάλτε το απ' το νου σας... Δεν φτάνει που με μιλέξατε σε μια συνημένη περιπέτεια, αλλά κι' έχετε την αβίση να παίξετε πόκερ μαζί σας! Παίξετε οι τρεις σας...

—Μά, Λούκι, δεν θα μάς χαλάσει και το παιχνίδι μας. 'Αρκετά γκρίνιαζες. Αρκεί να γλωσσόμαστε.

—Δεν βλέπω και!... Είμαι τυφλός!...

μάτιμο δεν μπορούσε να διακρίνει κανείς τίποτε απολύτως έξω από ένα σκοτάδι μαύρο σαν πίσσα, έδωσαν τη λάμπα κι' έτσι στο δωμάτιο απλώθηκε το κρύο πυκνό σκοτάδι. Έπειτα ξανακάθησαν στις θέσεις τους γύρω στο τραπέζι... Έγώ εννομεταξύ κοιμήμουν.

«Ύστερα από λίγα λεπτά θόρυβος από φωνές με ξύπνησε:

—Αυτό ξενάγρια! Είπε ο Δανιήλ.

—Κέντα! Απάντησε ο Ζάκ.

—Φοΐ! είπε τέλος ο Μαροσέλ.

«Φανταστείτε λοιπόν τί τρομερό ήταν το αίσθημα που έννοιωσα, όταν, την στιγμή εκείνη, ανοίγοντας τα μάτια μου, δεν είδα απολύτως τίποτε γύρω μου, εκτός από ένα διαπεραστικό σκοτάδι, μολοντί άνοιγα σε δύο μέτρων απόσταση τους φίλους μου που έπαιζαν χαρτιά!...

Σας δοκίμομαι, ήταν κάτι φοβερό... Για μία στιγμή νόμισα πως κοιμήμουν, μιά δέκατος πόντος δυνατά μ' έδρασαν ότι ήμουν ξάπνιος. 'Αλλωστε το παιχνίδι εξακολουθούσε κοντά μου.

—Τρεις άσσοι!

—Κέντα!

«Εκτός από τις φωνές άκουγα ιά νύχια που γρατζουνίζαν το τραπέζι και το θόρυβο που έκαναν τα χέρια των παικτών καθώς μάζευαν τα χαρτιά.

«Ανακάθησα όστοςτο σκέτο κρεβάτι μου και γελώντας νευρικά φώναξα:

—Χά! χά!... Είπε πολύ άστείο! Παίξετε μες στο σκοτάδι;

—Τί σ' έπιασε; μου αποκρίθηκε ο Ζάκ απ' τους παίκτες. Είμαι άρρωστος;... Αυτό χαρτιά παρακαλώ...

«Τούλάχιστον μη μάς εμποδίσουν να παίξουμε... έπρόσθεσε ένας άλλος. 'Εοδ μοιάζει, Δανιήλ...

—Δεν είναι δυνατόν... δεν είναι δυνατόν, ψιθύρισα, και αφού σηκώθηκα απ' το κρεβάτι μου, προχώρησα προς το παράθυρο. 'Ανοίξα τα παντζούρια, μιά δέκατος πόντος μπροστά στο κίδωνι δεν μ' άφιναν να δω τίποτε, εκτός από έν' άπειρο σκοτάδι. 'Ακουγα μονάχα τον άνεμο, αλλά δεν έβλεπα τίποτε.

—Δε μου λές μέθυσε; μου φώναξε τότε ο Ζάκ. Κλείσε το παράθυρο άμέσως. Θά μάς πουντιάσει!

«Έκλεισα το παράθυρο και προχώρησα προς τους παίκτες με τα χέρια απλωμένα μπροστά... Έξαφνα σκονινητήσα σε κάποιον. Ήταν ο Μαροσέλ...

—'Αν εξακολουθήσεις να κάνεις τέτοιες άηδίες, μου φώναξε, θα σε μπατώσω! Τό κατάλαβες πως έγινες ανυπόφορος;

—Μαροσέλ, είπα τότε με φωνή που έτρεμε απ' την συγκίνηση, Μαροσέλ, γιατί παίζετε χωρίς φως; Έσβυσε η λάμπα;

—Μά, ακούγοντας τα λόγια μου, έσπασαν στα γέλια και οι τρεις τους.

—Τρελλάθηκα, μου είπε ο Ζάκ.

—'Η στραβώθηκε;... έπρόσθεσε ο Μαροσέλ.

—Νά η λάμπα!... 'Αγγιξε την! μου φώναξε ο Ζάκ, ιδρώνοντας τα χέρια μου στον αέρα και βάδοντάς τα πάνω στο γυαλί της λάμπας που έκαψε άκοιμη.

«Ένα οδύσσομα άπεριόριστης φρίκης έγινε τότε απ' το στήθος μου.

—Δεν... δεν βλέπω πια... φώναξα. Είμαι τυφλός... 'Α!...

«Ακούγοντάς το αυτό, οι φίλοι μου έσπασαν σε δυνατά γέλια...

—'Ωραία φάρσα! Σιγά-σιγά θά μάς πής πως κοιτάθηκες! Λοιπόν, τα χαρτιά σας, κύριε!... Κοιμήμουν.

νι του φηγα!

—'Ακούστε, ιρανούσα. Σας δοκίμομαι είνε φοβερό αυτό που μου συμβαίνει, σας δοκίμομαι... δεν βλέπω πια...

Μιά νευρική τρεμούλα με συντάραξε συγκορμιο καθώς μιλούσα, και στο τέλος, μη μπορώντας να συγκρατήσω τα δάκρυά μου, άρχισα να κλάω:

—Τά μάτια μου... τό ματάκια μου!... Μαροσέλ... Ζάκ...

Ο Μαροσέλ τότε ψιθύρισε άρκετά δυνατά ώστε να τον άκούσω:

—Μήπως λείε αλήθεια; Μήπως δεν βλέπει πια;

«Όλοι με πλησίασαν τότε και ο Δανιήλ, παίρνοντάς με στην άγκαλιά του, μου είπε:

—Λούκι, παιδί μου, τί σου συμβαίνει;

—Περιμένα ν' άνάγω ένα σπύρτο, είπε Μαροσέλ.

Τόν άκουσα, πράγματι, να τριβή ένα σπύρτο στο κουτί του και ύστερα να τό περνά έμπρός απ' τα μάτια μου. Μονάχα που ο άθλιος τό είχε τριβεί από την άκρη που δεν έχει φώσφορο. 'Ετσι καμιά λάμψη δεν βγήκε.

—Δεν βλέπετε τίποτε; Δεν βλέπετε τίποτε; με ρώτησαν με φωνή τρομαγμένη που μεγάλωνε την αγωνία μου...

Έκείνη τη στιγμή έννοιωσα πως τρελλαινόμουν. Ουδελώοντας απ' τον τρούμο, έξω από τα χέρια των φίλων μου, βρήκα μέσ' στο σκοτάδι την πόρτα, την άνοιξα, πετάχτηκα έξω κι' άρχισα να τρέχω σαν τρελλός.

Με βρήκαν ύστερα από λίγα λεπτά, με τό μέτωπο πληγμένο, με τό πρόσωπο κατακαμένο, ξαπλωμένο στα πόδια ενός τηλεγραφικού στύλου, στον οποίο σκόνταψα καθώς έτρεχα...

Είχα καρφωμένα τα μάτια μου σ' ένα ηλεκτρικό φανάρι και γελούσα μ' ένα γέλιο απαυσιμωχικό, άτελειωτο...

Είμυνα δύο μήνες, κύριε, σε μιά κλινική, με τό μυαλό μου σαλεμένο, δύο μήνες, κατά τους οποίους κύτταξα τους ανθρώπους και τα πράγματα με μάτια διεστραμμένα απ' τον τρόμο και έκπληκτα γιατί τους έβλεπα...

Κατόπιν γιαιτρέυτηκα, μιά καταλαβαίνετε τώρα γιατί δεν άδονόμια ποτέ να παίζω ως τέταρτος παίκτης μιά παρτίδα πόκερ.

ΣΕΡΖ ΒΕΜΠΕΡ

Οι μεγάλοι άνδρες

Τά κατά Βίσμαρκ

Ο περίφημος άρχικαγκελάριος Βίσμαρκ, τον οποίο έστρεψε άλλοτε διόκληρη σχεδόν η γη, ήταν εκτός των άλλων και ευφυολόγος. Όταν κατά τό 1862 άπεστάλη ως πρεσβευτής πλησίον του Ναπολέοντος του Ι', έγραψε περί αυτού: «Είνε μιά μεγάλη άνικανότης... παραγνωρισμένη!...»

Πανόσχρος γενόμενος ο Βίσμαρκ, αποκτήσας πάν αγαθόν και ούδένος στερούμενος, ήρωπος άποτελεί κι' ένας έσχωριστό τύπο οργανισμού και κάθε σπουδαί έργο, σην να έλμει, την προσωπικότητά του και κάποτε τις ιδιοτροπίες του.

Τό στομάχι του ενός παιδιού δέχεται και χωνεύει, χωρίς δυσκολία, μιά καλή δόσι μωρουνούλαδου. Έγώ άλλου παιδιού τό στομάχι θέλει κάποια εξάσκηση γιά να μπορέσει να χωνέψη χωρίς δυσάρεστες έντονησεις την ίδια αυτή δόσι.

Η φιλανθρωπία του Βίσμαρκ ήταν πραγματικά άπεριόριστη.

Σχετικόν είνε και τό κάτωθι ανέκδοτο: Κατά παλαιά γεμναστική συνήθεια, ο νουνός προσφέρει πάντοτε κάποιο δώρο στο βαπτιστικό του την ημέρα της βαπτίσεως. Τό δώρο αυτό αποτελείται συνήθως από τό εξής ελδη: Ένα κουτάλι της σούπας και ένα τού καφέ, άσπριμένα, ένα μαχαίρι και ένα πηρούνι με λαβές επίσης άσπριμένες. Καί ο πιοχότερος των άναδόχων συμμοφοδύτα πάντοτε με τη συνήθεια αυτή. «Όλοι δίνουν τό δώρο, και οι πιο φτωχοί και οι πιο ταπεινοί.

Και διως ο Βίσμαρκ, δεχθείς να γίνη κάποτε άνάδοχος του παιδιού ενός χωρικού, προσέφερεν ως δώρο στο βαπτιστικό του ένα μονάχα κουτάλι κι' αυτό όχι άσπριμένο, αλλά έπάρωρο! Τό γεγονός αυτό έκαμε έντονα κι' ο Βίσμαρκ έθεωρείτο πλέον ως υνανάδικος έξηνατελόνης.

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΛΙΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΜΗΤΕΡΕΣ

ΤΟ ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΔΟ

(Συμβουλές για τις Μητέρες)

«Πως ή βαρειά μυρωδιά του λαδιού.

«Άλλο έρώτημα συνηθισμένο των μητέρων είνε και τό εξής:

—Πόσ ή μετά τό φαγητό πρέπει να παίρνεται τό λάδι;

Κι' εδω των πρωτεύοντα ρόλι παίζει ή ι-διοσυγκρασία του παιδιού. Κατά παράδοσιν συνηθίζεται στα περισσότερα σπύτια να δίνουν τό λάδι στα παιδιά που του φαγητού μεσημέρι-βράδυ. Είνε όμως παιδιά που κατόπιν δεν έχουν πετά όρεξι γιά να φάνε. 'Οπότε αντί ωφελείας τό πολύτιμον αυτό φάρμακο γίνεται αίτια θλάθης. Στα παιδιά λοιπόν αυτά πρέπει να δίνουμε τό λάδι τους μετά τό φαγητό. 'Αλλωστε πών ή μετά έγει την ίδια ωσελιμότητα τό μωρουνούλαδο.

Άλλη άπορία άξία πολλής προσοχής σχε-τική με τό μωρουνούλαδο είνε κι' αυτή: «Ποιό είνε τό πιό καλό λάδι;» Δυστυχώς δεν υπάρχει καμιά άσφαλής πρακτική μέ-θοδος, που να μπορεί να δειχθή την μητέ-ρα στο ζήτημα αυτό.

Κατ' άρχην τό μωρουνούλαδο γιά να χωνεύεται εύκολα από τό παιδικό στομάχι, πρέπει να είνε ανόθετο και φρέσκο, της εσο-δείας δηλαδή της ίδιας χρονιάς. Όταν είνε φρέσκο, τό μωρουνούλαδο, είνε άσπρο και δεν έχει πόσο βα-ρειά μυρωδιά. 'Όσο ανεμει μέσα στα σιδε-ρένια βαρέλια, με τό οποία μάς έρχεται, παλινώνει, αλλάζει τό χρώμα του προς τό κι-τρινο, γίνεται βαρύτε-ρη ή μυρωδιά του και ταυτοχρόνως είνε πεία και δύσπεπτο, εξ αιτίας των όξέων που σχη-ματίζονται μέσα σ' αυτό. Στην περίπτωση δηλαδή αυτή εξαργάται καμιά από την ε-μπεινεία ή τό φάρμακο του.

Τώρα τελευταία ή φαρμακευτική θνητα-νία ρεχλαμαρεί ένα πλήθος εσρωπαϊκά πε-σιαιμέ που αντικαθιστούν εδθεν τό μωρου-νούλαδο, χωρίς να έχουν τό ελαττώματά του της μυρωδιάς και της γεύσεως. Τότες, στα-γόνες, λέγον, αντικαθιστούν τσες κουταλιές λαδιού. Η αλήθεια είνε ότι κανένα από αυτά δεν μπορεί να αντικαταστήσει τό μωρου-νούλαδο. Γιατί αυτό, ό-πως είπαμε, δεν είνε μονάχα φάρμακο, αλλά και πολύτιμη συμπυκνωμένη τροφή γιά τό παιδί. Μόνο στις περιπτώσεις που όχ πασιθί-μιά μητέρα, πως τό παιδί της με έλές τις προσπάθειές της δεν μπορεί να συνηθίση τό λάδι, θα καταφύγη σε όρισμένον από τό φάρ-μακο αυτό, που έχουν κάποια όφέ-λεια.

Αυτές τις μέρες, λοιπόν, λογίζεται ή βασί-λεια του μωρουνούλαδου και βαστάει ως τον Μάοτη. Τότες, μάλιστα, αρχίζει και μαλακώνει και ο κατάρ πρέπει να σταματήσει ή χρήση του. Γιατί τό μωρουνούλαδο είνε έντελώς χει-μηνιαίο φάρμακο.

Ε. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΟΥ (Γιατρός)

και δύσπεπτο, εξ αιτίας των όξέων που σχη-ματίζονται μέσα σ' αυτό. Στην περίπτωση δηλαδή αυτή εξαργάται καμιά από την ε-μπεινεία ή τό φάρμακο του.

Τώρα τελευταία ή φαρμακευτική θνητα-νία ρεχλαμαρεί ένα πλήθος εσρωπαϊκά πε-σιαιμέ που αντικαθιστούν εδθεν τό μωρου-νούλαδο, χωρίς να έχουν τό ελαττώματά του της μυρωδιάς και της γεύσεως. Τότες, στα-γόνες, λέγον, αντικαθιστούν τσες κουταλιές λαδιού. Η αλήθεια είνε ότι κανένα από αυτά δεν μπορεί να αντικαταστήσει τό μωρου-νούλαδο. Γιατί αυτό, ό-πως είπαμε, δεν είνε μονάχα φάρμακο, αλλά και πολύτιμη συμπυκνωμένη τροφή γιά τό παιδί. Μόνο στις περιπτώσεις που όχ πασιθί-μιά μητέρα, πως τό παιδί της με έλές τις προσπάθειές της δεν μπορεί να συνηθίση τό λάδι, θα καταφύγη σε όρισμένον από τό φάρ-μακο αυτό, που έχουν κάποια όφέ-λεια.

Αυτές τις μέρες, λοιπόν, λογίζεται ή βασί-λεια του μωρουνούλαδου και βαστάει ως τον Μάοτη. Τότες, μάλιστα, αρχίζει και μαλακώνει και ο κατάρ πρέπει να σταματήσει ή χρήση του. Γιατί τό μωρουνούλαδο είνε έντελώς χει-μηνιαίο φάρμακο.

Ε. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΟΥ (Γιατρός)

και δύσπεπτο, εξ αιτίας των όξέων που σχη-ματίζονται μέσα σ' αυτό. Στην περίπτωση δηλαδή αυτή εξαργάται καμιά από την ε-μπεινεία ή τό φάρμακο του.

Τώρα τελευταία ή φαρμακευτική θνητα-νία ρεχλαμαρεί ένα πλήθος εσρωπαϊκά πε-σιαιμέ που αντικαθιστούν εδθεν τό μωρου-νούλαδο, χωρίς να έχουν τό ελαττώματά του της μυρωδιάς και της γεύσεως. Τότες, στα-γόνες, λέγον, αντικαθιστούν τσες κουταλιές λαδιού. Η αλήθεια είνε ότι κανένα από αυτά δεν μπορεί να αντικαταστήσει τό μωρου-νούλαδο. Γιατί αυτό, ό-πως είπαμε, δεν είνε μονάχα φάρμακο, αλλά και πολύτιμη συμπυκνωμένη τροφή γιά τό παιδί. Μόνο στις περιπτώσεις που όχ πασιθί-μιά μητέρα, πως τό παιδί της με έλές τις προσπάθειές της δεν μπορεί να συνηθίση τό λάδι, θα καταφύγη σε όρισμένον από τό φάρ-μακο αυτό, που έχουν κάποια όφέ-λεια.

Αυτές τις μέρες, λοιπόν, λογίζεται ή βασί-λεια του μωρουνούλαδου και βαστάει ως τον Μάοτη. Τότες, μάλιστα, αρχίζει και μαλακώνει και ο κατάρ πρέπει να σταματήσει ή χρήση του. Γιατί τό μωρουνούλαδο είνε έντελώς χει-μηνιαίο φάρμακο.

Ε. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΟΥ (Γιατρός)

ΜΥΣΤΗΡΙΟ!...

ΕΕ μου... Είπε κακοθύγος, ή τρελός;

Ετσι φωτούν δλοι γιά μένα τώρα, καί οι δικασταί διαφωνοῦν με τ' αὐτό.

Καί δὲν ξέρω κ' ἐγὼ ἀκόμα τί με περιμένει, ή φυλακή, ή τὸ φρενοκομείο; Καί ποῦς ξέρει; Ἰσως με καταδικάσουν καί σὲ θάνατο. Ἄ, θά εἴνε προτιμότερο αὐτό.

Ναί, καλύτερα νά πεθάνω σὲ μιὰ στιγμή στὴν λαμπτήριό, παρά νά λυώσω σιγά-σιγά, ἐπὶ χρόνια διόκληρη στὴ φυλακή ή στὸ φρενοκομείο.

Εἴνε στιγμὲς πὺν διερωτώμαι κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος:

—Τί εἰμαι, ἀλήθεια; Κακοθύγος, ή τρελός;

Μά ὅχι... Δὲν νοιώθω τὸν ἑαυτό μου γιά κακοθύγο. Δὲν σκότωσα γιά νά σκοτώσω, ὑπακούοντας σ' ἐνστικτο αἰμοφαγία.

Εἰμαι λοιπὸν τρελλός; Μά ὡς τώρα δὲν ἔχω δεῖξει, καθὼς λένε δλοι, κανένα σημεῖο τρελλίας.

Μόνον ή γυναῖκα μου λέει, ὅτι ἔχω ἐπηρεασθεῖ ἀπὸ τὰ μεταφυσικά καί πνευματιστικά βιβλία καί περιοδικά, πὺν διάβασα. Κι' ὅμως, μιὰ τέτοια περίπτωσις σάν τὴν δική μου δὲν τὴν ἔχω οὔτε διαβάσει οὔτε ἀκούσει ποτέ. Ἡ καὶ μὲν ή γυναῖκα μου μ' ἀγαπᾷ, μολονότι εἰμαι ἕνας φρονιάς, καί προσπαθεῖ νά με σώσει ἀπὸ τὴν λαμπτήριό...

Κι' ὅμως... Μπορεῖ νά εἰμαι φρονιάς, μπορεῖ νά σκότωσα, ἀλλὰ σκότωσα ἀπὸ τὴν μεγάλην μου ἀγάπῃ πρὸς τὴν γυναῖκα μου, σκότωσα γιά νά τὴν σώσω...

Μοῦ φαίνεται παράξενο πὺς ἀπορῶν γι' αὐτό. Μά γιά νά σώσει κανεὶς τὸ πλάσμα πὺν ἀγαπᾷ, περισσότερο ἀπὸ τὸ καθεὶ σὺν νόμο, γίνεται καί φρονιάς ἀκόμα.

Τὴν ἀγαποῦσα τὴν γυναῖκα μου τρελλά, καί τὴν ἀγαπᾷ πάντα, τὴν λατρεῖν. Καί σ' ὅποια ποιή κ' ἂν με καταδικάσουν, ή μόνη μου παρηγοριά θά εἴνε ή σκέψις, ὅτι τὴν ἔσωσα, τὴν ἔσωσα ἀπὸ τὸ θάνατο.

Γιατί εἰμαι βέβαιος, ὅτι μ' αὐτὸ πὺν ἔκανα τὴν ἔσωσα τὴν λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ, εἰμαι βέβαιος ὅτι θά ἦταν τώρα νεκρή, ἂν δὲν εἶχα σκότωσει ἐκεῖνη, τὴν ἄλλη...

Ἐκεῖνη πὺν σκότωσα, ἦταν μιὰ ἀγαθὴ γυναῖκα, μιὰ ἐξαδέλφη τῆς Ἐδιδ, με τὴν ὁποία συγκατακινώσαμε, καί ή ὁποία δὲν μοῦ εἶχε κάνει κανένα κακό, φαινομενικῶς τοῦλάχιστον.

Ἄλλ' ἐγὼ ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἀρχή, μυστήρια καί πολὺν παράξενο. Κατάλαβα ὅτι ή ζωὴ τῆς γυναῖκας μου καί ή ζωὴ τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἐξαρτιόντουσαν ή μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ναί, παρατήρησα τὸ ἐξῆς παράδοξο καί μυστηριώδες φαινόμενον: Καί ή γυναῖκα μου, καί ή ἐξαδέλφη τῆς, ἀρροστοῦσαν καθεὶ τόσο, ἀλλὰ ποτέ συγχρόνως. Ὅταν ἔπαυε ή μιὰ ἀρροσθῆ, ή ἄλλη γινόταν καλά, καί ὅσο πὺν κοντὰ θροσκόναν ή μιὰ στὸν θάνατο, τόσο ή ἄλλη ἦταν γεμάτῃ ζωὴ καί ὕγια.

Καί σιγά-σιγά στερεώως μέσα μου ή ἀρά-δαντῃ πεποιθὴ, ὅτι ἕνας μυστηριώδης δαερός ἔδενε τὴ ζωὴ τὸν δύο γυναικῶν. Δὲν μποροῦσα νά καθορίσω αὐτὸν τὸ δαερό, ἀλλὰ τὸν ἐνοιοῦσα, κ' ἔδλεπα πῆς ἀλλόκοτες συνέπειές του. Πίστευα, χωρίς τὴν παρρησιώδη ἀμφιβολία, πὺς ή ζωὴ τῆς μῆς ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς ἄλλης.

Χωρὶς νά τὸ καταλαβαίνω κ' αὐτὲς ή ἴδιες, ὑποσυνείδητα μπορεῖ νά πῇ κανεὶς, ἔκλε-

δε ή μιὰ τὴ ζωὴ τῆς ἄλλης, πάλειαν, χωρὶς νά τὸ νοιώθουν, πὺς νά κλέψῃ ή μιὰ περισσότερη δύναμι καί ὕγια ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὅταν ὁ πυρετός τῆς μῆς ἀνέβαινε, τῆς ἄλλης κατέβαινε, ὅταν ἔπαυε ή μιὰ νά πονῇ, ἀρχίζε νά πονῇ ή ἄλλη.

Ὁ γιατρός πὺν παρακολουθοῦσε τῆς δύο ἀρροσθῆς, δὲν μποροῦσε νά καταλάβῃ ἀπὸ τί ἀκριβῶς ὑποφέρουν.

Κι' ὅταν ἐγὼ ἐμπιστευθῆκα στὸν γιατρό τί συνέβαινε, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

—Δὲν τὰ καταλαβαίνω ἐγὼ αὐτά. Ἡ ἐπιστήμη εἴνε θετικὴ καί δὲν μπορεῖ νά βασισθῇ σὲ φαντασιοληξίες.

Καί ὅμως... Δὲν ἦσαν φαντασιοληξίες ὅσα σκεφτόμουν, ή μάλλον μπορῶ νά πῶ, ὅσα ἔδλεπα καθαρά. Στὴν ἀρχὴ νόμιμα πὺς ἴσως ἔχω λάθος, δι' ἴσως πρόκειται γιά μιὰ παράδοξῃ συμπτῶσι, ἀλλὰ κατόπιν πείσθηκα πὺς ἔχω δίκιο.

Καί τὸ πὺν ἐκπληκτικὸ ἀκόμα ἦταν ὅτι ή δύο ἐξαδέλφες ἔχουν γεννηθεῖ τὴν ἴδια ἡμέρα, καί ἀπὸ τὴν θρησκευτῆς ἡλικίας ἀρροστοῦσαν, πότε ή μιὰ καί πότε ή ἄλλη, ή μὴ-λλὸν ἐναλλάξ, με τὴν σειρά.

Αὐτό, δλοι οἱ δικοὶ τους τὸ νόμιζαν, μιὰ συμπτῶσι, καί κανεὶς δὲν σκέφτηκε λίγο πὺν θαθεῖα, γιά νά καταλάβῃ πὺς πρόκειται γιά ἕνα αἰνιγματικὸ καί μυστηριώδες φαινόμενον. Τὴν Ἐδιδ τὴν ἔπρε ἀπὸ ἔρωτα. Τὴν ἀγάπησα μὲ τὴν εἶδα, καί τὴν ἔζητσα ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες σὲ γάμο. Ἦταν τόσο ὁμορφῇ, τόσο αἰθέρια ὁμορφῇ, με τὸ λεπτό τῆς κομψὸ σῶμα, τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά καί τὰ νοήματα.

Δὲν ὑποπτευόντουσαν καθόλου πὺς ή ψυχὲς τους ἐμισούντο...

τῆς μάτια, πὺν μὲ τὴν ἀντίφωσά τὴν ἐρωτεύθηκα τρελλά. Μά κ' ἐγὼ δὲν τῆς φάνηκα ἀντιπαθητικῶς, ἀφοῦ μετὰ μεγάλη προθυμία, χωρὶς κανένα διαταγμὸ, δέχτηκε νά γίνῃ γυναῖκα μου. Μόλις ὅμως ἀρροστωσθήκαμε μοῦ εἶπε πὺς δὲν ἤθελε νά χωριστῇ τὴν ἐξαδέλφη τῆς, ή ὁποία ἦταν ὁρατὴ καί ἔμενε χρόνια μαζί τῆς. Ἀκόμα μοῦ ἐμυστηρεύτηκε ὅτι καί ή δύο τους, ή ἐξαδέλφη τῆς δηλαδὴ κ' οὕτῃ, ἦσαν φιλοσθένες ἀπὸ μικρῆς, χωρὶς ὅμως νά ἔχουν καί καμμιὰ σοβαρὰ ἀρροσθῆτα.

Ἀγαποῦσα τόσο τὴν Ἐδιδ, ὥστε δὲν ἦταν δυνατόν παρά νά κάνω ὅτι ἤθελε. Κι' ἐτσι δέχτηκα προθυμῶτα νά μένῃ μαζί μῆς ή ἐξαδέλφη τῆς. Ὅσο γιά τὸ ὅλο ζήτημα, ὅτι δηλαδὴ ἦσαν φιλοσθένες καί ή δύο, αὐτὸ δὲν μοῦ ἔκανε καμμιὰ σπουδαία ἐντύπωσι, γιατί τότε, εἴνε ἀλήθεια, ὅτι ή ἐξαδέλφη τῆς ἦταν λίγο ἀρροσθῆ, ἀλλ' ή Ἐδιδ ἦταν πανάσια στὴν ὕγια τῆς.

Λίγον καρὸ ὅμως μετὰ τὸν γάμο μας, ή

Μαρία—ἔτσι λεγόταν ή ἐξαδέλφη τῆς γυναικας μου—ἐγινε καλὰ κ' ἀμέσως ἀρροσθῆκα ή Ἐδιδ. Κι' ἔπειτα πάλι ἀπὸ λίγον καιρὸ ή Ἐδιδ ἔγινε καλὰ, καί ξαναρροσθῆσε ή Μαρία.

Κι' αὐτὸ ἐπανελήφθη πολλὰς φορὲς, ὥστε τέλος ἀντελήφθη τὴ συμβαίνει κ' ή πρῶτη; μου ἵποψιές ἔγιναν πεποιθήσεις.

Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς ή δύο ἐξαδέλφες ἀρροστοῦσαν ὅλο καί πὺν θαερεῖ, ή μὴ βότερα ἀπ' τὴν ἄλλη...

Σκέφτηκα τότε νά τις χωρίσω, ν' ἀπομακρύνω τὴν μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, κ' ἔστειλα τὴν γυναῖκα μου στὴν ἐξοχή.

Τοῦ κάκου ὅμως. Τὸ παράδοξο φαινόμενον ἐξακολουθοῦσε.

Ὅταν κῆτιζα προσεκτικὰ τῆς δύο ἐξαδέλφες, δὲν εἶδον καμμιὰ φυσικὴ ὁμοιότητα μεταξὺ τους. Ναί, καί ή Μαρία ἦταν ἐκτοκατωμένη ὅπως καί ή Ἐδιδ, ἀλλ' ἦταν μελαχροινὴ, με μαύρα μάτια καί μαλλιά, καί τὸ βλέμμα τῆς, καί τὸ χαμόγελό τῆς, ἦσαν τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὸ βλέμμα καί τὸ χαμόγελό τῆς Ἐδιδ. Καί ψυχικῶς δὲν ταίριαζαν καθόλου. Ἡ Ἐδιδ ἦταν ρεμβώδης καί ὁνειροπόλος. Ἡ Μαρία ἦταν μᾶλλον πρακτικὴ, θετικὴ.

Φαινομενικῶς ἀγαποῦσε ή μιὰ τὴν ἄλλη, καί πολὺ μάλιστα, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἦσαν δύο ἐχθρές, δύο ἀντίθετες ποικίλες ή μιὰ τὴ ζωὴ τῆς ἄλλης. Καί δὲν ὑποπτευόντουσαν καθόλου πὺς ή ψυχὲς τους ἐμισούντο.

Ἀλλὰ ποῦς ξέρει; Ἰσως κάποια μυστηριώδης δύναμις τὸ εἶχε ἐτσι ὁρίσει, ὥστε ή ζωὴ τῆς μῆς νά ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς ἄλλης.

Τότε σκέφτηκα ὅτι ἔπαυε νά πεθάνῃ ή μιὰ γιά νά σωθῇ ή ἄλλη. Γιατί ὅλο καί πὺν θαερεῖ ἀρροστοῦσαν τελευταῖα, ὅλο καί πὺν θαερεῖ...

Ἡ Μαρία εἶχε πέσει με δυνατὸ πυρετό, ἐνὼ ή Ἐδιδ ἦταν καλὰ. Κι' ἔβαψα ἐγινε καλὰ ή Μαρία, κ' ἀρροσθῆσε ή Ἐδιδ πὺν θαερεῖ ἀπὸ καθε ἄλλη φορὰ.

Ἄχ, τὸ ἤξερα πὺς κινδύνει αὐτὴ τὴ φορὰ ή ζωὴ τῆς γυναῖκας μου.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔλεγα στὸν γιατρό, ὅτι καί τὸ μυστηριώδες συμβαίνει ἐδῶ. Ἡ ἀρροσθῆτα αὐτὴ δὲν εἴνε φυσικὴ γιὰ, εἴνε ἕνα παράδοξο ψυχικὸ φαινόμενον.

—Σὰς ἔχουν ἐπηρεάσει τὰ πνευματιστικά βιβλία, μοῦ ἔλεγε ὁ γιατρός, καθὼς ή ή γυναῖκα μου.

Μά ή Ἐδιδ χειροτέρευε ὁλοένα. Ἐνὼ ή Μαρία ὁλοένα καί περισσότερο ἀνακοῦσε τὴν ὕγια τῆς καί κοιναίχε, ἐνὼ ή Ἐδιδ ἦταν χλωμὴ σάν νεκρή.

Ἐνα βράδυ ὁ γιατρός μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἐλπίς σωτηρίας γιά τὴν γυναῖκα μου. Ἡ λατρεῖν μου Ἐδιδ θά πέθανε τὴν ἰδίαν νύχτα!... Κόντευε τότε νά τρελλαθῶ ἀπ' τὴν ἀπελπίσῃ μου.

Ἡ Μαρία λοιπὸν εἶχε ὑπεριζήσει, ή Μαρία εἶχε νικήσει. Ἡ Ἐδιδ θά πέθανε, καί θά ἔρριδε ή ἐξαδέλφη τῆς. Καί τότε σκέφτηκα νά σώσω τὴν ἀγαπημένην μου γυναῖκα, νά τὴν σώσω, σκοτώνοντας τὴν Μαρία, πὺν τὴν μισοῦσα πειὰ, τὴν μισοῦσα γιατί μὴ σκότωνε τὴν Ἐδιδ μου. Μά, μολονότι μισοῦσα τὴν Μαρία, δὲν τὴν σκότωσα ἀπὸ μίσος. Τὴν σκότωσα γιά νά ζήσῃ ή Ἐδιδ. Πὺς μποροῦσα ν' ἀφήσω τὴν Ἐδιδ νά πεθάνῃ;

Εἶχε ἀρχίσῃ νά ψυχραίνῃ. Ἡ Μαρία γαυνοερχόταν μέσα στὸ δομάτιο, λυπημένη, ἀλλ' ἀκαμάα καί ἀνθηρὴ ὅπως ποτέ. Εἶχε ἕνα ἔπος θορυμωτικὸ, παρ' ὅλη τῆς τὴ λύπη, καί πὺν ἔλεγε:

—Νίκησα!... Καί ή Ἐδιδ πέθανε!...

Στὴ στιγμὴ λοιπὸν πὺν ή Μαρία ἔπαυε κατὸ νεκρὴ, ή Ἐδιδ ἀναστήθηκε... Ναί, ἀναστήθηκε. Ἡ ἀνασθῆ τῆς ἔγινε κανονικὴ, τὸ πρόσωπό τῆς ρόδιζε, τὰ μάτια τῆς ἀνοιζαν ζωηρὰ καί λαμπρὰ. Τὴν εἶδα οὐραία!...

Ὅταν ὅμως ή Ἐδιδ συνῆλε ἐντελῶς καί εἶδε πεσμένη κατὰ τὴ Μαρία νεκρὴ, φοβήθηκε κ' ἀρχισε νά φωνάζῃ.

—Μὴ φωνάζεις, τῆς εἶπα, τὴ σκότωσα ἐγὼ γιά νά ζήσῃς ἐδῶ.

Μά ή Ἐδιδ ἐφώνησε σάν τρελλή. Στὴς κρανιές τῆς ἔτρεξαν οἱ ἐνοικίαι. Καί σὲ λίγο ἦσαν οἱ ἀστυνόμοι καί με φυλάκισαν. Καί κανεὶς δὲν μπορεῖ νά πῇ θετικὰ ἀν εἶμαι τρελλὴ ή κακοθύγος. Ἐγὼ πὺν δὲν σκότωσα οὐτ' ἕνα μισήμην, σκότωσα μιὰ γυναῖκα!...

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πεθάνῃ; Πὺς ἦταν δυνατόν;

Τὰ κυνήγια στὴ Ζούγκλα

Κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τῶν τίγρεων!...

(Μιὰ δραματικὴ περιπέτεια τοῦ Ἁγγλοῦ συνταγματάρχου Νέβιλ)

συμμετοχὴ τοῦ σπᾶ πὺν ἐπικινδύνῃ κυνήγῃ τίγρεων. Ἀρχισε τότε νά διηγείται τὸ παρακάτω περιστατικό:

—Εἴμαι κατὰσχημένος σ' ἀπόστασι 300 χιλιομέτρων πρὸς νότον τῆς Καλκούτας κ' ἐξερρευόμῃ μετὰ τὸ ζωοτόμο ἐνδιεσόν τὰ πυκνὰ δάση πὺν ἀπλωνόντουσαν ὁλοτρένυρα, σὲ ἀπέραντες ἐκτάσεις.

Μιὰ μέρα, ἐνὼ προσπαθοῦσα νά διασχίσω ἕνα δύσκολο πέρασμα, σὲ μιὰ στροφῇ τοῦ δρόμου, θροσθῆκα ἔξωρα μυστῇ στὴν πὺν ἐνδιεσέμενη οἰκογενειακὴ εἰκόνα.

Στὴν ἔξωρα μυστῇ κοίτῃ ἐνὸς χειμάρρου ἔγινε ἐγκατασταθεῖ μιὰ σερικὴ τίγρις, μιὰ θηλυκὴ καί τὰ δύο μικρὰ τῶν. Ὁ πατέρας κοιμότανε καί τὰ δύο τιγροπούλα ἐπαίζαν, κυλινδόντουσαν στὴ σκόνῃ, κυνηγιόντουσαν, δάγκωνε τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κατὰ θάμνους τὰ ἔδλεπα χωρὶς νά με βλέπουν.

Ἡ τίγρις ἦταν ὁπλομένη. Ἦταν τὸ πὺν ὥραιο ζῶο πὺν εἶχα δεῖ ὡς τότε. Ἀμέσως λοιπὸν ἐπύνησε μέσα μου τὸ κυνηγητικὸ ἐνστικτο. Γύρισα πίσω στὴν κατὰσχημῶς καί σὲ λίγες μέρες ὥρνησαν χιόλας ἔνα κυνήγι τίγρεων.

Εἶχα μαζέψει καμμιὰ εἰκοσιεὶς ἰνδοὺς γερά ὀπλισμένους κατὰ τὸν τρόπο τῶν Ἱθαγενῶν. Ἐνα μέρος τῶν κυνηγῶν θά κυνηγοῦσε τὴ σερικὴν τίγρις.

Τότε, τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπίσῃ, γιατί ἔχονα τὴν γυναῖκα μου, τὴ μόνη γυναῖκα πὺν ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ κ' ἐλπιόμην νά τὴν σώσω, ὥρμησα ἄσπαρα ἐπᾶνω στὴ Μαρία, σάν ἕνα λυσσαμένο θηρίο, καί τρέμοντας σὺγκομος τὴν ἀπαξᾷ ἀπ' τὸ λαμὸ καί τῆς τὸν ἔσφιξα τόσο δυνατὰ, ὥστε τὴν ἐπνίξα!

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν πὺν ή Μαρία ἔπαυε κατὸ νεκρὴ, ή Ἐδιδ ἀναστήθηκε... Ναί, ἀναστήθηκε. Ἡ ἀνασθῆ τῆς ἔγινε κανονικὴ, τὸ πρόσωπό τῆς ρόδιζε, τὰ μάτια τῆς ἀνοιζαν ζωηρὰ καί λαμπρὰ. Τὴν εἶδα οὐραία!...

Ὅταν ὅμως ή Ἐδιδ συνῆλε ἐντελῶς καί εἶδε πεσμένη κατὰ τὴ Μαρία νεκρὴ, φοβήθηκε κ' ἀρχισε νά φωνάζῃ.

—Μὴ φωνάζεις, τῆς εἶπα, τὴ σκότωσα ἐγὼ γιά νά ζήσῃς ἐδῶ.

Μά ή Ἐδιδ ἐφώνησε σάν τρελλή. Στὴς κρανιές τῆς ἔτρεξαν οἱ ἐνοικίαι.

Καί σὲ λίγο ἦσαν οἱ ἀστυνόμοι καί με φυλάκισαν. Καί κανεὶς δὲν μπορεῖ νά πῇ θετικὰ ἀν εἶμαι τρελλὴ ή κακοθύγος. Ἐγὼ πὺν δὲν σκότωσα οὐτ' ἕνα μισήμην, σκότωσα μιὰ γυναῖκα!...

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πεθάνῃ; Πὺς ἦταν δυνατόν;

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πεθάνῃ; Πὺς ἦταν δυνατόν;

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πεθάνῃ; Πὺς ἦταν δυνατόν;

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πεθάνῃ; Πὺς ἦταν δυνατόν;

κὴ τίγρις. Ἐγὼ εἶχα ἀναλάβῃ τὴ θηλυκὴ. Πλησιάζοντας στὸ μέρος πὺν εἶχα δει τὴν οἰκογενεῖα τῶν τίγρεων καί πλησιάζοντας στὴ φωνὴ τῶν σαρβάνων μετὰ τὴν κοιλία. Ἡ τίγρις ὅμως με εἶδε πὺν ἐπικινδύνῃ καί ὥρμησε κατ' ἀπάνω μου. Τὴν πυροβόλησα ἀμέσως, ἀλλὰ ή σφαῖρα θροσθῆκα ἕνα κλαδί καί μὲν ἔμεινε τὸ θηρίο. Χωρὶς νά γάσω οὔτε στιγμὴ τότε ξαναπυροβόλησα. Τὴ φορὰ αὐτῇ, ή σφαῖρα δὲν ἀσπάρχησε. Ἡ τίγρις ἔδραλε ἕνα ροβερό μουνχηρὸ καί πρῶτοντας ἐξαπνίστηκε μέσα στὸς θάμνους. Τρέξιμα εὐθὺς κατόπιν τῆς κ' ὀδηγοῦμαι ἀπ' τὰ αἰματηρὰ γράμματα, ἀκολουθώντας τὴν κοίτῃ τοῦ χειμάρρου ὡς μετὰ γροσθῆκα. Ἐκεῖ θροσθῆκαμε περιστερημένοι ἀπὸ θρόνους καί ὑψηλὰ χόρτα καί κρίνους ὡρνημοὺ με μὴν ἐξακολουθῶμεν τὸ δρόμο μας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἰνδοὺς, σκαρφαλωσε τότε σ' ἕνα δέντρο καί κῆτιζε γύρω.

—Ἀφῆντῃ, μοῦ φώναζε, τὴ βλέπω. Εἴνε δύο θήματα ἀπ' ἐδῶ, ἐξαπλωμένη καταγῆς.

—Ψόφια ή ζωντανή;

—Ψόφια.

Θά ἔπαυε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη νά θυμῆθῃ μὴ παλὰ ἰνδικὴ παροιμία πὺν λέει:

«Μιὰ τίγρις δὲν εἴνε πο σ π ο ε ν ε κ ρ ῆ». Μά δὲν τὴ σκέφτηκα καί καθὼς προ-

επάρηκα, ἔβλεπα τὴν τίγρις. Ἡ τίγρις ἦταν ὁπλομένη. Ἦταν τὸ πὺν ὥραιο ζῶο πὺν εἶχα δεῖ ὡς τότε. Ἀμέσως λοιπὸν ἐπύνησε μέσα μου τὸ κυνηγητικὸ ἐνστικτο. Γύρισα πίσω στὴν κατὰσχημῶς καί σὲ λίγες μέρες ὥρνησαν χιόλας ἔνα κυνήγι τίγρεων.

Εἶχα μαζέψει καμμιὰ εἰκοσιεὶς ἰνδοὺς γερά ὀπλισμένους κατὰ τὸν τρόπο τῶν Ἱθαγενῶν. Ἐνα μέρος τῶν κυνηγῶν θά κυνηγοῦσε τὴ σερικὴν τίγρις.

Τότε, τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπίσῃ, γιατί ἔχονα τὴν γυναῖκα μου, τὴ μόνη γυναῖκα πὺν ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ κ' ἐλπιόμην νά τὴν σώσω, ὥρμησα ἄσπαρα ἐπᾶνω στὴ Μαρία, σάν ἕνα λυσσαμένο θηρίο, καί τρέμοντας σὺγκομος τὴν ἀπαξᾷ ἀπ' τὸ λαμὸ καί τῆς τὸν ἔσφιξα τόσο δυνατὰ, ὥστε τὴν ἐπνίξα!

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν πὺν ή Μαρία ἔπαυε κατὸ νεκρὴ, ή Ἐδιδ ἀναστήθηκε... Ναί, ἀναστήθηκε. Ἡ ἀνασθῆ τῆς ἔγινε κανονικὴ, τὸ πρόσωπό τῆς ρόδιζε, τὰ μάτια τῆς ἀνοιζαν ζωηρὰ καί λαμπρὰ. Τὴν εἶδα οὐραία!...

Ὅταν ὅμως ή Ἐδιδ συνῆλε ἐντελῶς καί εἶδε πεσμένη κατὰ τὴ Μαρία νεκρὴ, φοβήθηκε κ' ἀρχισε νά φωνάζῃ.

—Μὴ φωνάζεις, τῆς εἶπα, τὴ σκότωσα ἐγὼ γιά νά ζήσῃς ἐδῶ.

Μά ή Ἐδιδ ἐφώνησε σάν τρελλή. Στὴς κρανιές τῆς ἔτρεξαν οἱ ἐνοικίαι.

Καί σὲ λίγο ἦσαν οἱ ἀστυνόμοι καί με φυλάκισαν. Καί κανεὶς δὲν μπορεῖ νά πῇ θετικὰ ἀν εἶμαι τρελλὴ ή κακοθύγος. Ἐγὼ πὺν δὲν σκότωσα οὐτ' ἕνα μισήμην, σκότωσα μιὰ γυναῖκα!...

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πεθάνῃ; Πὺς ἦταν δυνατόν;

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πεθάνῃ; Πὺς ἦταν δυνατόν;

Μά πὺς ἦταν δυνατόν ν' ἀφήσω τὴ λατρεῖν τοῦ Ἐδιδ νά πε

Σατυρική Σελίδα

ΤΑ ΒΛΑΜΙΚΑ ΠΕΡΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΟΙ... ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡ' ΠΑΝΑΓΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ, ο κύρ Παναγής τῷ πρωθυπουργικῷ χαρτοφυλακίῳ συντάσσεται...

ΤΡΙΤΗ, ο κύρ Παναγής ἐπιφυλάσσεται...

ΤΕΤΑΡΤΗ, ο κύρ Παναγής ἀνασκομπώνεται...

ΠΕΜΠΤΗ, εἰς τὸν ἕπνῳ ξεθεώνεται...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ο κύρ Παναγής χασμάται...

ΣΑΒΒΑΤΟ, ο κύρ Παναγής ξανακοιμάται...

ΚΥΡΙΑΚΗ, ο κύρ Παναγής ἀρπνίζεται, ἀλλάζει πλεονό, τεντώνεται, φταρνίζεται κι' ἐν γένει—περὶ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος συλλογίζεται, κουράζεται, ζαλίζεται καὶ τὸν ξαναπαίρνει!...

Στόν κ. Κονδύλη

Ἐμένα τῶχει ἡ τύχη μου, τὸ ριζικό μου τῶχει
"Ολοι νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ «ΝΑΙ»
κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ «ΟΧΙ».

Θὰ τῶμαδες τί πάθαμε, ρε
(σπλάχνο στὴν Ἀθήνα,
π' ἀνέβηκαν τὰ τροφίμα
(ἔνεκα ἡ δραχμὴ)
κι' αὐτὸ γιὰ τὴν ἀγορά, ἀν' θέ-
(λεῖς μιὰ στεφλίνα,
πρέπ' ἐξακόσιες χάρτινες νὰ σκάσης
(οτὴ στιγμὴ!
Τώρα, τί σχέσι δλ' αὐτὰ ἔχουν μὲ
(τὴ στεφλίνα
καὶ ξαφνικά, ρε βάσανο, ἀρχόντεψε
(ἡ ρετιόνα
κι' ἠνιώθηκε σὰ νᾶτανε ἐπὶ κροσ ἀγ-
(γλίδα

στὴν ἀγορά ἡ μαρίδα;
Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ πάθαμε, γιὰτί, ρε
(μυστηρία,
ἐκαταφέραμε, Μικρὴ νὰ γίνουμε Ἀγ-
(γλία

κι' ὅπως, χωρὶς πούτιγκα καὶ δέν
(ἡμποροῦν νὰ ζήσουν
κι' ἐδῶ τὸ σταφυδιόφυτο πᾶν' νὰ
(μᾶς συνηθίσουν...

Τώρα θὰ φαίνουν τὸ ψομὶ, λέν, ἀ-
(πὸ βαλανίδια,
κι' ἄλλοι σοῦ λέν ἀπὸ κοινοῖα—ρε ποῦ
(θὰ καταντήσουμε!...

Τάχα κι' ἀν' γίνει ἀπὸ πηλό, ἢ ἀπὸ
(κεραμίδια

μὲ τί θὰ τὸ ψωνίσουμε;
Καὶ ὅλα τοῦτα, ἐπειδὴ δέν ἔχουμε
(καλύμματα

(ἐξήγα μου τί πάει νὰ πῇ, γιὰτ' εἰ-
(μαὶ λίγο μπουφός...)

κι' ὡς κ α λ ν μ μ α μοναδικὸ στά

Ἀπὸ πᾶν' ὡς κάτω πείνα
Κυβερνήσεις κάθε μῆνα,
δοῦμοι... εὐδία φῖνα,
καβαλῖνα καὶ μπενζῖνα,
Στὴ βροχὴ σὲ πᾶν, καὶ μπίνα
στὶς γωνίες... τοῦτα κείνα
ἔνας βλάχος μὲ κοφίνα,
κοιλουρτζῆς μὲ λαμαρίνα,
Κέντρα... οὐζο καὶ ρετιόνα,
Σεπαρὲ... χωρὶς κουρτίνα,
μιὰ κοκότα καὶ μιὰ χίνα,
μιὰ κρηφίνα, μιὰ ὑπουργίνα,
μιὰ τσαχνίνα μὲ τὸ Δεῖνα,
εὐζωνος μὲ μιὰ κουζίνα,
βουλευτῆς μὲ λιμουζίνα,
κανονιὲς μὲ τὴ ντουζίνα,
ἀπεργία, λίμα, γρίνα,
πολισμᾶνοι μὲ σωλῖνα,
Νὰ ἡ Ἀθήνα!

ΛΑΙΔΙΟΣ

(τόσα τὰ ἐλλείμματα
τοῦ Βενιζέλου μοναχὰ μᾶς ἔμεινε ὁ
(σκούφος...

"Ἄλλοι σοῦ λέν, γιὰ δλ' αὐτά, πῶς
(τὴν εὐθύνῃ ὑπέχει

ἡ Τράπεζα ἡ Ἐκδοτικὴ ποῦ ρ α -
(β ο υ ς πειὰ δέν ἔχει

καὶ τοῦτο εἶνε πράγματι, κατὰ κα-
(νεῖς ποῦ βλέπει

τὸ μόνο ποῦ τῆς πρέπει...

Ο ΝΤΑΗΣ

(Ἱστορικά καὶ Ἀναμφισβήτητα)

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουὶ δίκος ὁ 15ος εἶχε βγεῖ κάποτε κινῆγι κι' ἐφιλοξενήθη στὴν ἐπι-
λι ἐνὸς μαρκησίου, ὅπου θὰ περ-
σε τὴ νύκτα του.

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποῦ εἶχε περ-
στὴν κρεββατοκάμαρα ποῦ τοῦ ἐπα-
μασαν, ὁ μαρκησὶος ὁ ὅποιος—
συνώδεψε ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ ἐπα-
χηθῇ εἴπουν ἐλαφρὸ κι' ὅτιμα
χάριστα, ἔπαθε ξαφνικά κατὰ
τρομερό. Ἀφῆσε ἦγουν νὰ τοῦ ἐπα-
φύγῃ ἕνας ὑποπτος κρότος, γιὰ
νὰ τὸ θέλῃ, φυσικά...

Ὁ βασιλεὺς ἄκουσε τὸν ὑποπ-
κι' ἐπαλήθευτο κρότο καὶ γογγύ-
στον καταντροπιασμένο μαρκη-
τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

— Μαρκησὶε, παραβάετε τὸν
κανονισμό. Πρὸς τιμὴν τοῦ βα-
λέως δέν ρίχνουν ἕνα μόνον... ἐπὶ
νο ν ι ο β ο λ ι σ μ ὁ, ἀλλὰ ἕνα
ἕνα!...

Κόκκαλο ὁ μαρκησὶος.

Στόν κ. Παπαναστασίου

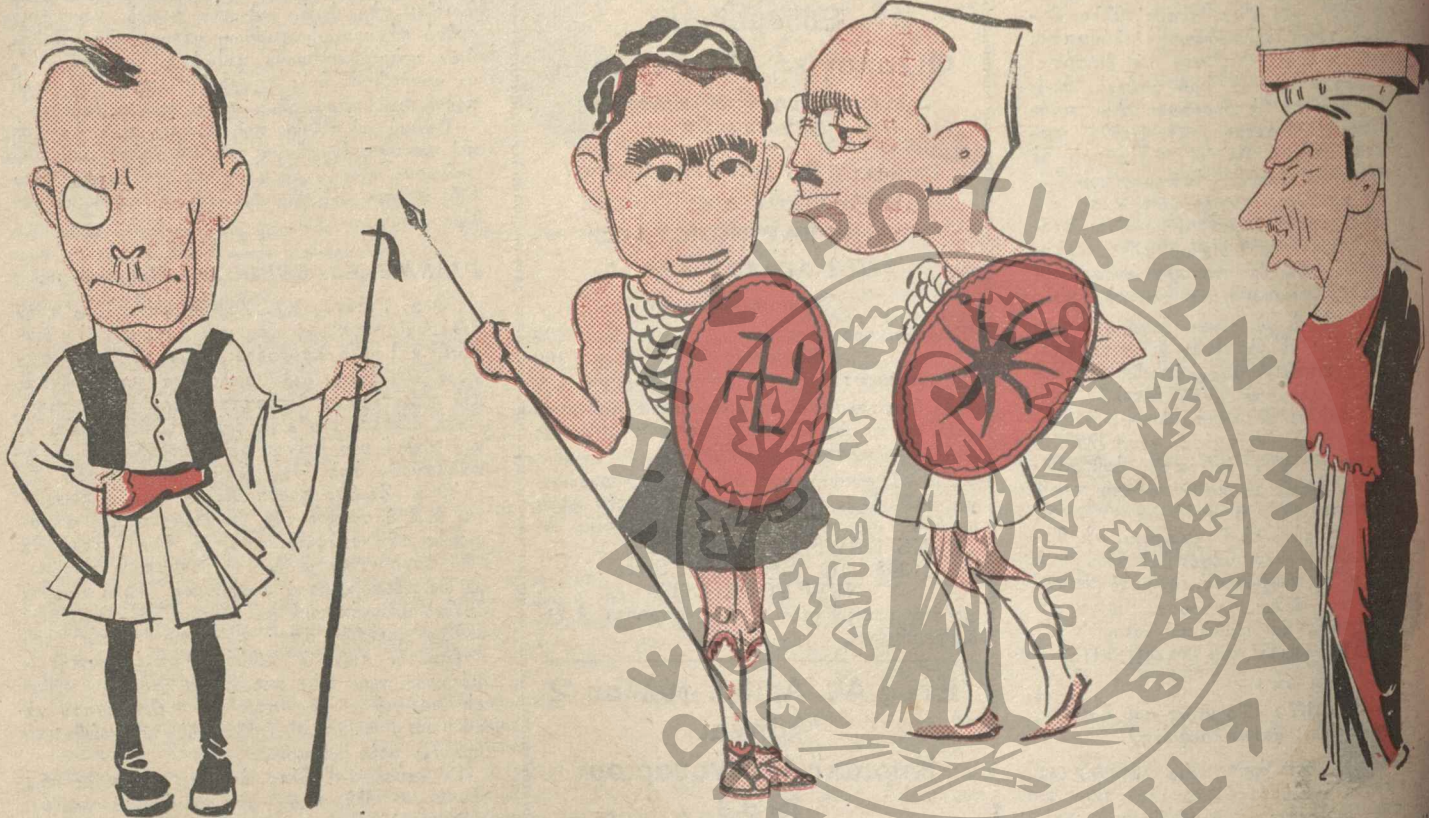
"Ἐγινες γιὰ μιὰ μονάχα μέρα Πά-
(θυπουργός)

Πρόσκαυρος, μάταιος, ἀνεκ-
(τος καὶ ἀσπής

Καὶ τώρα κάθεσαι παρῶντα καὶ
(πῶς

"Ἦγουν, τυντέρε, δηλαδὴ... Πά-
(να-σ τ ᾱ σ ι ο ς)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ὁ... Βλάχος!

Κόρον... παιδία!

Ἡ... Καρνάτις τῆς «Ἀκροπό-